

İşin Doğrusu - Gina Wilkins

GİRİŞ

Dottie Lovell oğlu Dr. Kane Lovell'in bir eş ve aile sahibi olmayı ne kadar istediğini biliyordu.

Kane aile piknikleri, çocuklarıyla oynayacağı top oyunları, onlara bisiklete binmeyi öğretme ve okul aile birliği toplantılarına katılma özlemi içindeydi.

Çocukları uyuduktan sonra karısıyla şöminenin karşısında oturup, klinikte gününün nasıl geçtiğini anlatırken, karısının da ona işte, evde ya da gündüzleri başka

neler yaptığını anlatmasının hayalini kurardı hep. Ve küçük kasabalarda her zaman olduğu gibi, bir hastası onu eve çağırdığında, geri dönüşünü karşılayacak boş bir ev ve yatak yerine sıcak bir yuvası olmasını istiyordu.

Evet, Kane bir aile Özlemi çekiyordu. Bunu da, onu yaşamın en değerli kavramları olan sevgi, çocuklar ve başka insanları sevmenin değerini bilerek yetiştiren annesinden başkası anlayamazdı.

Dottie çay fincanının üzerinden beyaz saçlı iki arkadaşına bakıp özlemle iç çekti. "Bütün beklentilerini karşılayacak bir eş bulmasına vardım etmeliyiz. Zavallı o kadar yalnız ki."

Dottie'nin kız kardeşi Mildred Henderson bıkkınlıkla başını salladı. "Geçen yıl bir sürü güzel, hoş kızla çıktı, ama hepsinde bir kusur buldu. Belki, evlenmeyi o kadar istemiyor."

"Tabii ki, istiyor!" dedi Dottie inatla. "Ama evliliğinin benimki gibi hayat boyu, mutlu sürmesini istiyor. Cathy onu çok incitmişti. Bunun tekrarlanmasından korktuğu için, ona uygun olmayan birine bağlanmamaya dikkat ediyor."

Dottie'nin en yakın arkadaşı Johnnie Mae Harkin, "Mildred haklı," diye şakıdı. "Kane gereğinden fazla dikkatli davranıyor, Cathy gerçekten de onun için bir hataydı, ama geçen yıl çıktığı kızların hiç de öyle, kusurlu olmadıklarını kabul etmelisin. Örneğin, Virginia Halstead. Çok güzel, zeki, başarılı ve aile sahibi olmayı en az onun kadar isteyen bir kızdı. Ama Kane onunla İki üç kez çıktıktan sonra, şu anda Çıktığı avukatın kollarına adeta itti."

Mildred parmağını suçlarcasına sallayıp, "Ve Caroline McEJroy," dedi. "Çok tatlı bir kızdı. Kilise korosunda şarkı söylüyordu ve tıpkı bir melek gibiydi. Ama Kane onu yeni rahiple tanıştırdı. Sonra da rahiple Caroline nişanlandılar! Kane kendine bir eş mi arıyor, yoksa çöpçatanlık mı yapıyor, anlamadım gitti."

Dottie, "Henüz kendisine uygun kızını bulamadı diye ayak diredi. "Oğlumun ergeç kendine uygun kızını bulacağına eminim."

Mildred'in katı, ince yüzü düşünceli bir ifadeyle kınışmıştı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi, yüzü aydınlandı. "Melanie Chastain!"

Arkadaşları hiçbir şey anlamadan baktılar. "KİM o?" diye sordu Dottie.

"Pearl'ın torunu. Babasının dükkanını idare etmeğin Saint Louis'ten döndü. Artık hep burada olacak. Kane için İdeal bir kız. Zeki, güzel ve iyi yetiştirilmiş. Mükemmel bir doktor karısı olacağına eminim."

Johnnie Mae, "Kane için biraz genç değil mi?" diye sordu kuşkuyla. "Connie Travers daha uygun bence. Gerçi, ilk evliliğinden üç çocuğu var, ama..."

"Melanie yirmi üç yaşında," dedi Mildred. "Kane'den sadece on yaş küçük. Bu fazla bir fark sayılmaz. Evlenip çocuk sahibi olmak için uygun yaşta."

Bu Dottie'nin ilgisini çekmişti. "Onları tanıştıracak bir yol bulmalıyız."

Mildred işe, olmuş, gözüyle bakıyordu. "Melanie onun beklentilerini karşılayabilir. Öyle umuyorum. Böyle küçük bir kasabada insanın fazla seçim şansı yok."

Johnnie Mae hala kuşkuluydu. "Bu çocuk bu kadar ince eleyip sık dokuduğu sürece, ona, doğru kızı, bulduğumuza emin olacak mıyız?"

"Daha önemlisi," diye mırıldandı Dottie. "Kane emin olacak mı?"

BİRİNCİ BÖLÜM

Alexandra Bennett'in hayatında bundan daha kötü günler olmuştu, ama o anda hiçbiri aklına gelmiyordu.

Eylül ayının o kasvetli sali günü, bir buçuk saattir motorundan garip sesler gelen spor arabasıyla, Mississippi'nin batısında bir yerde kaybolmuştu. Arabasında her

zaman bir harita bulundururdu, ama onu beş saat önce öğlen yemeği yediği bir restoranda unutmuş saatlerdir tanıdık yol işaretleri aramaktan ve kısılmaktan hem başı hem boynu tutulmuş

Bu da yetmezmiş gibi, çiseleyen yağmur, gök gürültücü, şimşekler ve şiddetli rüzgarların eşlik ettiği bir sağanağa dönüşmüştü.

Artık, değil yol levhalarının üzerlerindeki isimleri okumak, kendilerini bile zor' görüyordu. Saatlerdir tek rastladığı bina, on beş mil önce geçtiği, yalnız yolculuk eden bir kadın için hiç

du uygun olmayan bir benzinci ve kamyon durağı tesisiydi.

Alexandra yorgundu., açtı, kızgındı ve kaybolmuştu. Chicago'dan ayrılıp. Romantik Güney'e araştırma gezisine çıkmasına hangi şeytanın sebep olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sağanağın içinde belli belirsiz bir ışık görüldüğünde, gaza bastı. Henüz hiçbir eve rastlamamasına rağmen, bir kasaba olabilir, diye geçirdi aklından.

Mississippi'de de irili ufaklı kasabalar olduğunu biliyordu. Bu eyalet sadece ormanlar, çayırlar ve tarlalar, demek değildi, herhalde. Son bir saattir gördüklerine bakılırsa, bu yargısını tekrar gözden geçirmesi gerekebilirdi, tabii. Alexandra bir harita, uygun bir restoran ve telefon bulduğunda kendini çok daha iyi hissedecekti.

Bunun yerine, karşısına bir inek çıktı.

Alexandra'nın spor arabası virajı döndüğünde, hantal hayvan tam yolun ortasında duruyordu. Alexandra küfürleri art arda sıralarken, frene bastı. Araba kaygan yolda kaymaya başladığında, midesi bulanmıştı.

inatla direksiyona sarılıp kontrolü sağlamaya çalışmasına rağmen, araba yoldan çıkıp çamurlu bir çukura yuvarlandı, ön tampon kocaman bir ağaca çarpmıştı.

Alexandra'nın başı çarpmanın şiddetiyle önce öne sonra sola savrulurken cama vurdu. Duyduğu şiddetli acı bir an bayılır gibi olmasına, gözlerinin kararmasına, kulaklarının çınlamasına neden olmuştu.

Yanağından ılık bir şeyin süzüldüğünü hissedince, ilk önce camın çatladığını, yağmurun içeri girdiğini sandı. Birkaç damla elinin üzerine düşmüştü.

Yağmur kırmızıya dönüşmediyse ki, ineklerin yolların ortasında gezindiği bu gri, ıssız topraklarda buna hiç şaşırılmazdı, başı kanıyordu.

Elini korka korka basma götürürken, harika, diye düşündü inleyerek. Harika. Bir bu eksikti.

Arabasının çarptığı ağacın dallarına tünemiş muzip bir cin görmeyi umarcasına bakışlarını ön cama çevirirken, "Bana bunu neden yapıyorsun?" diye inledi.

Düşünceleri birden berraklaşmıştı. Durumunu değerlendirmek için etrafına bakındı. Tamam, arabayı saplandığı çukurdan çıkarması imkansızdı. Çıkarsa da, yürütemezdi, zaten. Yardımına gelecek kimse de olmadığına göre, her zaman olduğu gibi, başının çaresine bakmak zorundaydı. Arabanın sağ kapısı ağaca yaslanmış, onun tarafındaki kapı da çamura gömülmüştü.

Onu kurtaracak birisi gelene kadar içeride hapis kalamayacağına göre, dışarı çıkmamanın başka bir yolunu bulmalıydı.

Araba iki kapılı olduğu için, tek çare camlardan birini kırmaktı. Uygun sağlamlıkla bir şey bulmak için bakındığında, metal kutusu içinde yanındaki koltukta duran portatif bilgisayarı gördü. "Kesinlikle olmaz."

Ayakkabılarını düşündü, ama onlar da çok hafifti. Birden, koltuğun altındaki, altı pille çalışan el fenerini hatırladı. Günün birinde işe yarayacağını biliyordu. Gözlerini yumup sol koluyla yüzünü kapayarak, feneri arka cama vurmaya başladı. Hasarı düşünmüyordu bile. Arabanın genel durumu düşünülürse, kırık bir camın ne önemi olabilirdi ki?

Cam parçalan her yanı saçılmaktaydı. Alexandra buz gibi yağmurdan sıırıslıklam olana kadar hiç ara vermeden vurmaya devam etti.

Yeterli açıklık sağlanınca, çantasının sapını boynundan geçirip bilgisayarını da alarak dışarı çıktı. Yüz dolarlık eteği bir yere takılıp yırtıldığında bir küfür savurdu.

Her tarafı ağrıyordu. Yaralı ve soluk soluğa bir halde bagajın eğikyüzeyi üzerinde durup tek ayağıyla çamurlu zeminde basabileceği güvenli bir yer aradı. Tam arabanın üstünden yere ineceği anda, ensesinde soğuk bir burun ve sıcak bir soluk hissetti.

Bağırıp kollarını çaresizce sallayarak, popo üzeri çamurun içine düştü. Başını kaldırdığında, ona dikkatle bakan bir çift kahverengi gözle karşılaşmıştı. Şımarık bir çocuk gibi yumruklarıyla çamuru dövmeye başladı.

"Seni aptal, beş para etmez, az pişmiş et yığını!" İnek ona aldırıyordu bile. "Bu ceketin değeri üç yüz dolar! Bunlar da üç bin dolarlık bilgisayarla, üç bin beş yüz dolarlık bir araba! Umarım, seni bir hamburgerci bulup kıyma haline getirir!"

Onun çocukça konuşmasına hiç aldırmayan inek soluğunu burnundan koyuverdi.

Alexandra yanıldığına karar verdi. Ömründe bundan kötü bir gün olmamıştı. Giysileriyle arabası mahvolmuş, başı kanayarak, çamurun içinde paslanan bilgisayarının yanında, eteğini çiğneyen bir inekle çamur ve yağmurun içinde Mississippi'nin ıssız taşrasında belirsiz bir yerde kalakalmıştı. Evet, hayatında bundan daha kötü bir an olamazdı.

Ağır ağır, dikkatle ayağa kalkarken, "Bunu hak edecek ne yaptım?" diye homurdandı.

Aldığı tek cevap, zigzaglarla göğü yararak yere inen bir şimşekle, kulakları sağır eden bir gök, gürültüsü oldu

Çantasıyla bilgisayarını kararlılıkla kavrayıp, biraz önce arabasıyla gittiği yöne doğru yürümeye başladığında, gördüğü ışıkların hayalinin bir ürünü olmaması için dua ediyordu. Bir yıldırım araba kazasının başladığı işi bitirmeden, bir yere sığınmak zorundaydı.

Gazete başlıkları gözünün önüne geliyordu: 'Ünlü Yazar Kızarmış Halde Bulundu. Veya., Cehennemden Gelen İnek Tek Şahit'
Karşısına çıkan evin bir hayal olduğunu sandı önce.

Yolun on metre kadar gerisinde, dalları çıplak ağaçların çevrelediği eski, Victoria tarzı ev, ucuz bir korku filmine mükemmel bir dekor olabilirdi. Tek eksiği ona doğru esrarengiz gölgeler yansıtan ışıklardı. Ama ışıklar pencerelerden geliyordu.

Alexandra çamur içindeki ayakkabılarıyla bilgisayarını ellerinde taşıyarak ve çantası boynundan sallanarak, aksaya aksaya eve doğru yürüdü.
İçi sıcak ve kuru olduktan sonra, bu evin Sapık filminin geçtiği Bates Moteli olmasına bile aldırdığı yoktu.

Ön verandanın basamaklarını güçlkle çıktı. Elleri öylesine titriyordu ki, zili ancak üçüncü denemede çalabilirdi. Bir an sonra kapı açılmış, eşikte ufak tefek, çiçek desenli pamuklu elbise giymiş, kır saçlı bir kadın belirmişti. Kadın onun perişan halini görünce, "Aman Tanrım," dedi tiz bir sesle.

Alexandra yağmurdan ıslanıp kafasına yapışmış siyah saçları, kan ve çamur içindeki yüzü, sırlıslıkla,

yırtık, kir içindeki giysileri, yırtık, düşük naylon çoraplı ayaklarıyla nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Kadın kapıyı yüzüne kapasa onu ayıplamazdı.

Tanrım, n'olur yapmasın bunu!

Soğuktan donmuş dudaklarının arasından, "Lütfen," diye fısıldadı güçlkle. "Bir kaza geçirdim..."

"Oh, zavallı. İçeri gel de, sana yardım edelim. Kane!" Yaşlı kadının tatlı sesi tekrar tizleşince, Alexandra yüzünü ekşitti. "Kane, sana ihtiyacımız var! Biraz çabuk ol!"

Alexandra'nın üzerinden sızan yağmur suları antrenin cilalı ahşap zeminine damlamaktaydı. Odalardan birinden genç bir adam fırladı. "Anne? Ne..."

O anda Alexandra'yı gördü. "Oh, merhaba."

Alexandra gülümsemeye çalışarak/"Merhaba," dedi. Adam gerçekten her kadını bayıltacak kadar yakışıklı mıydı, yoksa hayali ona yine oyun mu oynuyordu?

"Korkarım, ben..."

Sesi hafiflerken, her taraf karardı. Dizleri çözülürken, yaşlı kadının bağırdığını duydu. Sonrasıysa derin bir sessizlikti.

Kane kusursuz refleksleri sayesinde kadını yere düşmeden yakalamıştı. Kadının sıırsıklam ve giysilerinin çamurla kaplı oluşuna aldırmadan onu kollarına alırken, kolalı bembeyaz gömleğiyle, ütülü siyah pantolonunu düşünmüyordu bile.

Vücut hatları böylesine dolgun bir kadına göre oldukça hafifti. Bir doktora hiç yakışmayacak böyle bir düşünce onu şaşırttı.

Oturma odasının kapısındaki üç yaşlı hanımla yirmi üç yaşındaki sarışın kız hep bir ağızdan sorular sormaya başlamışlardı.

Kane'nin kollarındaki baygın kadını gören teyzesi Mildred, "Kim o?" diye sordu.

Oğlunun yanına gelen Dottie, "Bir kaza gecirdiğini söyledi," dedi. "Tanrım. Ona nasıl yardım edeceğiz"

Kane kadının sol şakağında hala kanayan yaraya bakarak, "Onu muayene etmem gerek," diye cevap verdi- Yaranın hızla şişip morarması, onu pek derin olmayan kesikten daha çok endişelendiriyordu. "Onu nereye götüreyim?"

Dottie, "Alt kattaki yatak odasına," dedi hemen. O tarafa doğru yürümeye başlamıştı bile. "Yatak Örtüsünü açayım. Biraz çamurun çarşaflara bir zararı olmaz."

Olayın dışında kalmak istemeyen Mildred, "Ben ne yapayım?" diye sordu.

Kane kadının bayılırken yere düşürdüğü ayakkabılarla metal kutunun yanından dolaşarak annesinin ardından giderken, "Sıcak su getir," dedi. "Johnnie Mae, sen de giymesi için kuru bir şeyler bul. Üstündeki ıslak şeyleri çıkarmamız gerek."

Annesinin arkadaşı başını sallayarak, dolu yatak odalarının bulunduğu ikinci kata yöneldi.

Olanları merakla izleyen büyükannesin yanında duran Melanie Chastain de, "Ben de yardımcı olabilir miyim?" diye sordu- Kane başıyla onayladı.

"Biraz ıslanmaya aldırılmazsan, arabamın arka koltuğunda doktor çantam var. Kapılar açık."

Melanie, "hemen getiririm," diyerek gülümsedi.

Dış kapının koluna uzanmıştı bile.

"Sağ ol." Kane onu sadece birkaç haftadır tanınmasına rağmen çok tatlı bir kız olduğunu düşündü.

Çekici, akli başında, yol yordam bilen bir kızdı. Geçen yıl çıktığı kadınların aksine, bu beklenmedik durum yüzünden yemeğin yarıda kalmasına da hiç kızmamıştı.

Kollarındaki kadın kımıldayıp inleyince, Kane dikkatini tamamen ona yöneltti. Annesinin açtığı yatağa yatırdıktan sonra, başucu lambasını yakıp, kadının yüzünü ışığa çevirdi.

Gozkapaklarını kaldırıp, gözbebeklerinin tepkisine baktı. Her iki gözbebeği de gerektiği gibi daralınca, Kane rahatlamıştı.

Kadının gözleri siyaha yakın bir kahverengiydi. Saçı da aynı renk olmalıydı. Kurduğunda daha açık renk mi olacaktı, acaba?

Teyzesinin verdiği ılık, ıslak havluyu alıp hastasının yüzündeki çamurları temizledi. Kadın yüzü adamakıllı solgun olmasına rağmen çok güzeldi. Ama Kane o anda bundan bile pek emin değildi.

Melanie doktor çantasıyla yanma geldiğinde, sarı saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. Çıkmadan önce bir şemsiye bulduğu belliydi.

"Sağ ol," dedi Kane.

"Bir şey değil. İstediyin başka bir şey var mı? Odayı boşaltalım mı?"

Kane, mükemmel bir kız, diye düşündü beğeniyle. Bakışlarını yaralı kadından ayırmadan, "Soğumadan yemeğinizi bitirin," dedi. "Annem bana yardım eder. Bir şeye İhtiyacım olursa, size haber veririm."

Melanie, Mildred, Johnnie Mae ve büyükannesini ustalıkla odadan çıkarırken, çantasını açmakta olan Kane gülümseyip, "Muayenehaneme hemşire alırken neredeydi?" diye sordu annesine.

Dottie gülümseyerek, "Tulane'de iş idaresi öğrenimi görüyordu," diye cevap verdi. Yatağa döndüğünde, yüzündeki gülümseme yerini endişeli bir ifadeye bırakmıştı. "Yaralari ne kadar ciddi, Kane?"

"Birazdan öğreneceğiz." Kane kadının pahalı ceketini dikkat ve ustalıkla çıkarmaya başladı.

Birisi kaburgalarına hafif bir baskı uygulayıp, başındaki şişliği yoklayarak uykusunu bozmaya çalışıyordu. Alexandra huzursuzca kımıldadı.

Onu böylesine rahatsız edenin kim, daha doğrusu ne olduğunu çok iyi biliyordu.

O kahrolası inek!

Bir şey sol omuzuna baskı yapınca, Alexandra vücudunda ağrıyan yeni bir nokta keşfederek İrkilip, küfürleri sıralamaya başladı.

"Beni rahat bırak, seni kahrolası et yığımı!" Gözlerini açmadan konuşuyordu. "Umarım, birisi seni mangalda kızartır!"

Homurdanmaları onu şaşırtan bir erkek kahkahasıyla kesildi. Hemen ardından bir erkek sesi, "Hey, bu tehdidi daha önce hiç duymamıştım," dedi gülmeye devam ederek.

Alexandra hemen gözlerini açarak parlak ışığa karşı birkaç kez kırıştırdı. Neyse ki, bir el ışığı engellemişti.

Karşısındaki yüzün görünüşünü netleştirmeye çalıştı. Ne yüzdü, ama! "Tanrım!" dedi hiç düşünmeden. "Gerçekten çok yakışıklısın."

Adamın gözleri bir an hayretle açıldıktan sonra, kenarları bir gülümsemeye kırıştı. Yanaklarında gamzeler belirmişti. Köşeli bir çenesi vardı. Koyu kahverengi saçları, sanki elle taranmış gibi alnına dökülmüştü.

"Sağ olun," dedi adam. "İltifatınıza karşılık vermek isterdim, ama ne yazık ki, şu anda en güzel halinizde olduğunuz pek söylenemez."

Vücudunda ağrıyıp sızlamakta olan bir sürü noktaya bir yenisini eklemekten çekinmese, Alexandra dudağını kanayana kadar ısıracaktı. Kafasını sandığından da kötü vurmuştu, galiba.

Birden, düşüncesizce ettiği lafın verdiği utancı unutuverdi. Yabancı bir yatakta, üzerinde külotuyla ince bir örtüden başka bir şey olmadığı halde yattığını fark etmişti! Ve adam da ona o kadar yakındı ki, bacağı Alexandra'nın kalçasına değiyordu.

Yakışıklı olsun olmasın, bir yabancıya yakın olduğunda hiç rahat edemezdi. Alexandra hemen geriye çekilip, yatağın içinde büzüldü. "Şey..."

Yatağın öbür ucundan bir kadın sesi, "Sonunda kendine geldiğine çok sevindim, tatlım," dedi. "Hepimizi çok endişelendirdin."

Alexandra başını o kadar hızla çevirdi ki, ani bir ağrıyla sarsıldı. Ona kapıyı açan kır saçlı kadın yatağın yanında durmuş, endişeyle ellerini ovuşturmaktaydı.

Alexandra gülümsemeye çalışırken, giysilerini çıkarmanın bu narin görünümlü kadın olduğunu

ummasının, boşuna olduğunu düşünüyordu.

"Sizi bu kadar endişelendirdiğim için gerçekten çok üzgünüm. Arabam yolun aşağısında kaza yapınca, gidecek başka yer bulamadım."

"Hiç sorun değil," dedi yaşlı kadın. "Kane acil durumlarla başa çıkmakta ustadır. Seninle de o ilgileniyor."

Kane? Adı buydu, demek. Alexandra bakışlarını yanı başındaki adama çevirince, onun başındaki yaraya uzandığını görüp, hemen geri çekildi. Onun tekrar canını yakacağından korkuyordu.

"Belki, bir ambulans çağırırsanız, daha iyi olur," dedi Alexandra. "Hem, giysilerimi çıkarmanız gerçekten gerekli miydi?"

Adam, "Hepsi ıslak ve çamur içindeydi," dedi gerçeği yansıtarak. "Dikişlerinizi attıktan sonra, giymeniz için temiz bir şeyler buluruz. Ayrıca, ambulans çağırmaya da gerek yok. Sadece bir küçük bir kesik; beyin sarsıntısı tehlikesi de söz konusu değil. Omuzunuzla kaburgalarınız, emniyet kemerinin sıkması yüzünden birkaç gün ağrıyabilir, ama bunun dışında bir şeyiniz yok. Doğrusu, çok şanslıymışmız."

"Evet, ben..."

Gerçek kafasına dank edince, Alexandra lafının gerisini getiremedi. "Bir dakika! Dikiş atacağınızı söylediğinizde, ne demek istediniz?"

Adam yatağın başucundaki konsolda duran tepside bir şırınga aldı.

"Şakağnızdaki keşiğe birkaç dikiş atmam gerek. Üç, belki dört tane. Ama hiç merak etmeyin. Yara iyileşince neredeyse tamamen kaybolacak. Fazla derin olmadığı için, izi de kalmayacaktır."

Alexandra birden, Sapık filmindeki Bates Moteli ile ilgili düşüncelerini hatırladı. Fırtınada karşısına çıkan sıcak, kuru Victoria tarzı evin içinde manyak bir adam ve annesiyle karşılaşması o «çaresizlik içinde hiç önemli görünmemişti, ama artık farklı düşünüyordu.

"Bakın, eğer..."-

Yaşlı kadın gülümseyerek, "Kane bu işte çok ustadır," dedi belirgin bir gururla. "Hiç yara izi bırakmaz."

Alexandra güçlkle yutkundu. "Lütfen, bana bir doktor olduğunuzu söyleyin."

Kane gülünce, seksi dudaklarının arasından düzgün, bembeyaz dişleri göründü. Alexandrabir kez daha, onun hayatında gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu düşünüp, gözlerini kırıştırdı. Bir de, elinde o ürkütücü şırınga olmasaydı...

"Merak etmeyin," diye güven verdi Kane. "Çok televizyon İzlerim. Doktorlar dizisini de hiç kaçırmam."

Alexandra yüksek sesle inleyip, gözlerini sıkıca kapayınca, Kane bir kahkaha attı. Yaşlı kadınsa bunu hiç eğlenceli bulmamışa benziyordu.

"Gerçekten, Kane, onu korkutuyorsun!" Yaşlı kadın hafifçe Alexandra'nın eline vurdu.

"Sana şaka yapıyor, tatlım. Oğlum kesinlikle doktordur. Dr. Kane Lovell. O ve ortağı olan doktorun, Andersenville'de muayenehaneleri var. Ve ben de annesi Dottie Lovell'im. Burası da benim evim. En yakın hastane buraya yirmi mil uzakta. Gerçekten istiyorsan, seni oraya götürebiliriz."

Bu sözlerin etkisiyle biraz olsun rahatlayan Alexandra gözlerini açtı. "Sadece küçük bir kesik, değil mi

Kane şakacı halinden sıyrılıp, gülümseyerek, "Evet, sadece küçük bir kesik," diye onayladı.

"Ve ciddi

olmaktan çok, ağrı veren bir şişlik. Evet, kararınız nedir? Dikişleri burada mı atmamı istersiniz, yoksa sizi hastaneye mi götüreyim?"

Fazla seçim hakkı olmadığını anlayan Alexandra, sıkıntıyla kaşlarını çattı. Doktorla annesinin adamın doktorluk yeteneğini abartmadıklarını ummaktan başka çaresi yoktu. Görünüşünden başka şeye önem vermeyen kadınlardan değildi, ama şakağında çirkin görünümlü bir yarayla da yaşamak istemezdi, doğrusu.

"Lütfen, dikkatli olun, olur mu?"

Kane'nin gülümsemesi hiç değişmemişti. "Tabii," diye güvence verdikten sonra, alkole batırılmış tamponlar ve anesteziyle yarayı sterilize etmeye koyuldu.

Dokunuşları o kadar hafif ve nazikti ki, Alexandra rahatlayarak soluğunu bıraktı.

Chicago'daki arkadaşlarına bu macerayı anlatmak için sabırsızlanıyordu. Mississippi'de yolunu kaybetmiş, bir inek otomobilinin yoldan çıkmasına neden olmuş, her kadının düşlerini süsleyecek kadar yakışıklı bir kasaba doktoru yarasına dikiş atmıştı. Arkadaşları buna inanmakta zorluk çekeceklerdi.

Alexandra bile, kendi yaşadıklarına inanamıyordu.

(<http://img257.imageshack.us/img257/8472/cowshowe148fh6.gif>)

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Haziran 28, 2007, 03:33:05 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

Birisi kapıyı tıklattığında, Kane Alexandra'nin şakağındaki yaraya düzgün, beyaz bir bandaj koymakla meşguldü.

Doktor dikkatli bakışlarını ondan ayırıp kapıya Çevirirken, Alexandra da gözlerini zorla başka tarafa çevirdi.

Süzülürcesine odaya giren sarışın genç kadının güzelliği, Alexandra'nın örtünün altında huzursuzca kıvıldamasına neden oldu. Birden, ne kadar berbat görüldüğünü hatırlamıştı.

Kadın, yakında otuzuna basacak olan Alexandra'dan birkaç yaş daha genç, daha uzun boylu ve çok güzeldi. Omuzlarından aşağı uzanan gür, dalgalı sarı saçları, kusursuz oval bir yüzü, pürüzsüz bir teni ve Alexandra da dahil bütün kadınların kıskanacağı mükemmel bir vücudu vardı.

Alexandra onun içten gülümsemesiyle yanağındaki gamzeyi görünce bu kadından çok hoşlandı. Oysa ondan nefret etmeyi tercih ederdi.

Kadın boğuk, melodik bir sesle, "Mildred üşümüş ve ıslanmış olan konuğumuzun sıcakbir çaya ihtiyacı olacağını düşündü," dedi. Dumanlan tüten çayı dikkatle ellerine tutuştururken, gözlerinde içten bir ilgi vardı. "Canınız çok yanıyor mu?"

Alexandra da aynı İçtenlikle gülümseyerek örtüyü çenesinin altına sıkıştırdı. "Hayır. Biraz bitkinim, o kadar. Dr. Lovell..." Bu kadın onun karısı mıydı yoksa? "... beni çok İyi tedavi etti."

Kadın Kane'ye bakıp sıcak bir İfadeyle gülümsedi. "Bundan hiç kuşum yok."

Bu sözlerden utanmış görünen Kane hafifçe öksürüp doğrularak yataktan uzaklaştı.

"Üstünüzü değiştirip çayınızı içmek istersiniz, sanırım. Anne... Aa, sahi, daha adınızı bile bilmiyoruz." Soru dolu bakışlarını Alexandra'ya çevirdi.

"Adım Alexandra Bennett. Bana bu kadar nazik davrandığınız için sizlere nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Kane'nin annesi dikkat kesilmişti. "Alexandra Bennett mi? Şu Alexandra Bennett mi?"

Alexandra, Kane'nin önce annesine sonra ona çevirdiği soru dolu bakışları fark edince hafifçe kızardı. O anda bir hayranıyla sohbet edecek halde değildi.

Yazar Alexandra Bennett kimliğine büründüğünde, Özel hayatında olduğundan daha fazla profesyonel ve mesafeli bir tavır takınırdı.

Hafifçe gülümsedi. "Ben yazarım. Herhalde beni tanıdınız."

Dottie heyecanla ellerini kavuşturdu. "Tabii ki, sizi tanıdım! En sevdiğim yazar sizsiniz. Mildred ile Johnnie Mae de buna çok sevinecek!"

Kane tekrar Alexandra'ya baktığında, onu tanıdığı belliydi. "Annemin çok sevdiği o a.şk-macera romanlarının yazarı sizsiniz, demek."

Alexandra romanlarının böyle kısaca tanımlanmasından pek hoşlanmamasına rağmen, başıyla onayladı. "Kitaplarımda romantizmi de kullanmayı severim."

Sarışın kadın, "Bunu da çok iyi başarıyorsunuz," diye şakıdı kibarca. "Romanlarınızı ben de çok severim, M s. Bennett."

Dottie, "Elbette!" dedi ısrarla. "Son romanı haftalarca Newyork Times'in en çok satan kitaplar listesinde iki numarada kaldı. Onu herkesin okuduğuna eminim."

Kane'nin onu okumadığını tahmin eden Alexandra, "Herkesin okuduğunu sanmam," diye mırıldanıp, iki kadına gülümsedi. "Ama iltifatınıza çok teşekkür ederim. Bana Alex, deyin, lütfen."

Kane'nin annesinin yüzü neşeye aydınlandı. "Sen de bana Dottie, de. Ha, bu da bir aile dostumuz Melanie Chastain. Mildred, Johnnie Mae ve Pearl'a haberi vereyim! Çok şaşıracaklar." Koşarcasına odadan çıktı.

"Anne!" Kane geç kalmıştı. Alexandra'ya dönüp, özür dilercesine baktı. "Kusura bakmayın. Şu anda hayranlık gösterisinden çok, yardıma ihtiyacımız var."

Metanie, "Ona seve seve yardım ederim, Kane," diye araya girdi.

Kane sıcak bir ifadeyle gülümseyince, Alexandra onun gibi bir erkekten böyle bir karşılık almanın nasıl bir duygu olduğunu düşündü. Harika bir şeydi, herhalde.

"Sağ ol, Melanie," dedi Kane. "Mildred Teyze'nin Alexandra İçin bıraktığı eşofman şu

sandalyenin arkasında asılı. Ani hareketler kesinlikle yasak."

Alexandra'ya uyarıcı bir bakış fırlattı. "Başın döner, ya da miden bulanırsa, hemen bana haber vereceksin."

Alexandra başını sallayıp, elini denekleşmiş, kirli saçlarına götürdü. "Bandajımı ıslatmamın bir sakıncası var mı?" Sesinde alışılmadık bir çekingenlik seziliyordu. "Temizlenmeye çok ihtiyacım var."

Kane endişeyle kaşlarını çatı. "Olduğun yerde kalıp dinlensen, iyi olur. Bizim için zahmete girmene hiç gerek yok. Durumunu anlıyoruz."

Alexandra şakağındaki ağrıya aldırmadan, inatla başını salladı. "Üzerimdeki çamurlardan kurtulmam lazım. Kendimi berbat hissediyorum."

Kane isteksizce başıyla odanın diğer ucundaki kapıyı gösterdi. "Banyo şurası. Bandajı olabildiğince ıslatmamaya çalış. Yoksa, yenisini koymam gerekir."

"Tamam." Alexandra onun bir an önce odadan çıkması için sabırsızlanıyordu. Ama güçlüklerle karşılaşmaya çalışınca, Melanie'nin yardımına gerçekten ihtiyacı olduğunu anladı.

Kane dışarı çıkar çıkmaz, "Şunu için," dedi Melanie. "Sonra da birlikte banyoya gideriz."

Alexandra biraz sonra üzerinde sadece külotuyla çamurlar olduğu halde ayağa kalktığı anda utanç içindeydi. İki kadın uğraşsalar, birbirlerine bu kadar zıt olamazlardı. Alexandra kısa boylu, esmer VE berbat bir haldeyken, Melanie uzun boylu, sarı ve kusursuz görünüyordu. Üstelik, elbisesi de tertemiz ve ütülüydü.

Alexandra böyle bir duruma kesinlikle alışkın değildi. Melanie bunu fark ettiyse bile, hiçbir şey belli etmedi. Alexandra'yı dikkatle banyoya götürüp eşofmanı verdikten sonra, yardıma ihtiyacı olursa haber vermesini söyleyerek banyodan çıktı.

Alexandra, Kane'nin bandajı ıslatmaması yolundaki uyarısını aklından çıkarmadan, etrafı cam kaplı duşta girdi. Sonucu ne olursa olsun, saçını yıkayacaktı!

Yorgunluktan dizleri titrediği için, sıcak suyun altında fazla oyalanmadı. Tek eliyle fayans kaplı duvara dayanıp, muslukları kapadıktan sonra, hafifçe parfüm kokan, pembe bir havluya kurulandı. Giydiği mavi eşofman ona en az birkaç beden büyüktü, ama havlu kadar yumuşak ve tertemizdi. Pantolonunun belini sıkıp, kalçalarına kadar inen üst kısmını düzeltti.

Eşofmanla birlikte bir çift beyaz çorap bırakılmış olduğunu görünce çok sevindi. Sıcak duş yapmasına rağmen ayakları donuyordu! Çorapları giyip, ayak parmaklarını mutlulukla

oynattı.

Aynaya bakacak cesareti ancak o zaman bulabilmişti.

Gördüğü manzara onu memnun etmekten çok uzaktı. Chicago'nun en lüks kuaför salonlarından birinde çene hizasında kesilmiş ve perma yapılmış saçları ıslak bukleler halinde yüzünün iki yanından sarkıyordu. Parmaklarıyla saçlarına şekil verip kabartmaya çalıştıysa da başaramadı. Makyajı tamamen silinmişti ve teni fena halde solgun görünüyordu. Koyu kahverengi gözleri iyice irileşmiş gibiydi.

"Kahretsin," diye homurdanıp, bakışlarını şakağındaki keşiğin üzerindeki bandajın hemen altında, sol gözünün çevresindeki morluğa kaydırды. Harika. Soluk kesen görünümü böylece tamamlanıyordu, işte.

İç çekti. "Pekala, Alexandra. Hadi bakalım; hayranlarının karşısına çıkma zamanı geldi." Aynaya son kez bakıp yüzünü ekşitti.

Koltuklardan birinin koluna ilişmiş olan Melanie onu görünce ayağa kalkıp gülümsedi. "Merak etmeye başlamıştım. Neredeyse içeri girecektim."

Alexandra da gülümsedi. "Kusura bakma. İnsan içine çıkacak hale gelmeye çalışıyordum."

Melanie dikkatle yüzüne bakıyordu. "Sol gözün iyice şişmiş. Çok acıyor mu?"

Alexandra, "Hayır," diye yalan söyledi.

"Tekrar yatmak ister misin? Dottie yeni çarşaf lar getirdi. Sen duştayken, yatağı değiştirdim."

Alexandra yatağa bakıp başını iki yana salladı. "Hayır, sağ ol. Ben iyiyim, Melanie, gerçekten,"

Oldukça rahatlayan Melanie kapıyı gösterdi. "O halde, diğerlerinin yanına gidebiliriz. Sanırım, Kane arabana bakmaya gitti. Polise de haber vermişti. Bu sayede, tazminat için sigorta şirketine başvurabileceğin geçerli bir belge olacak."

Dışarıdaki şiddetli sağanağı hatırlayan Alexandra, "Dr. Lovell bu havada arabama bakmaya mı gitti?" diye sordu dehşetle. "Tanrım, buna hiç gerek yoktu."

"Yağmur on beş dakika önce dindi, dedi Melanie. "Etraf hala çamurlu, ama en kötü kısmı bitti."

Alexandra, "Umarım, öyledir," diye mırıldandı. Simdi ne yapacağını düşündü.

Yakınlarda bir otel var mıydı, acaba? Oraya gidebileceği bir taksi bulabilir miydi? Kiralık bir araba bulması ne kadar sürerdi? Kane'ye vizite ücreti ödemeyi teklif etse, çok mu ayıp olurdu? Yoksa, bu da mı sigorta ücretine dahil olacaktı?

Daha önce başına hiç böyle bir kaza gelmediği için, ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Melanie onu dört yaşlı kadının heyecanla beklediği oturma odasına götürdü. İçeri girdiği anda, pırıl pırıl dört çift göz merakla ona çevrildi. Alexandra ıslak kafasını havaya kaldırıp gülümsedi.

"Merhaba."

Ufak tefek, beyaz saçlı bir kadın olan Dottie Lovell hemen ayağa kalkıp onu rahat, büyük bir koltuğa oturttu. "Otur, tatlım. Başın çok ağrıyor olmalı. Daha çay ister misin? Yoksa, sana başka bir şey mi getireyim?"

Alex, "Hayır, sağ olun," dedi kibarca. Böylesine çocuk muamelesi görmeye alışkın olmasa da, yaşlı kadının onu oturtmasına karşı çıkmamıştı. Ne halde olursa olsun, kendi başının çaresine bakmayı uzun zaman önce öğrenmişti ve bununla gurur duyardı.

"Sizi tanıştırayım." Dottie diğer üç yaşlı kadına bakıp gülümsedi. "Bu kız kardeşim Mildred. Bunlar da arkadaşlarımız Johnnie Mae Harkin ve Pearl Chastain.

Pearl Melanie'nin büyükannesidir. Hanımlar, bu da..." Daha etkili olması için bir an duraksayıp devam etti. "... ünlü yazar Alexandra Bennett."

Şişmanca, yumuşak ifadeli bir kadın olan Johnnie Mae, "Sizinle tanıştığımıza çok memnun olduk," dedi sevinçle. "Hepimiz romanlarınızı severek okuruz."

Pearl heyecanla başını salladı. Oldukça çekingen bir hali vardı. Kendine ait bir fikri olamayacak, olsa da bunları cesaretle belirtemeyecek bir kadına benziyordu.

Adeta fısıldarcasına, "Hem de çok," diye onayladı.

Daha sert, aksi birine benzeyen, zayıf, uzun boylu Mildred diğerleri kadar etkilenmemişti. Onu baştan aşağı süzdü.

Alexandra ıslak saçları, morarmış gözü ve içinde kaybolduğu ödünç eşofmanın yaşlı kadını hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı.

Mildred, "Andersenville'de ne arıyorsunuz?" diye sordu ansızın. Tel çerçeveli gözlüğünün üstünden dikkatle onu inceliyordu. "Kuzeyden gelmiyor musunuz?"

Dottie kardeşinin nezaketten biraz uzak bu tavrı karşısında şaşırmişti. "Mildred..."

Ama Alexandra hiç rahatsız olmadı. "Chicago'dan geliyorum," diye açıkladı. "Gelecek romanım için araştırma yapmak üzere güneye geldim. Jackson, ya da Hattiesburg'da kalmayı planlamıştım, ama bir yerde yanlış yola sapmış olmalıyım. Kaza yaptığımda, çoktan yolumu kaybetmiştim."

Johnnie Mae, "Gelecek romanınız Mississippi'de mi geçecek?" diye sordu ilgiyle

"Evet. Romanlarımın hiçbiri güneyde geçmemiştir, ama bunu hep istemişimdir. Eyaletinizde geçireceğim birkaç haftanın, yerinde araştırma yapıp romanımı daha gerçekçi yazmamı sağlayacağını düşündüm."

"Mmm." Mildred kollarını kavuşturup, kaşlarını çattı. "Güney hakkında gerçekçi bir roman yazmayı isteyen Kuzeyli bir yazarla hiç karşılaşmamıştım. Hepsisi Faulkner, ya da VWilliams'ı taklit etmeye çalışıp, yerel lehçeleri berbat ederler."

Alexandra'nın solundaki kapıdan bir erkek sesi, "Mildred Teyze'nin bu konuya girmesine izin vermeyin sakın," dedi. "Yoksa, bütün gece onu dinlemek zorunda kalırsınız. Bu konuda çok hassastır."

Alexandra bakışlarını ardında bir polis memuruyla odaya giren Kane'ye çevirdi.

Kane yağmurdan ıslanmış, saçları dağılmıştı. Üstü başı çamur içindeydi. Alexandra onun beyaz gömleğindeki çamur lekelerinin onu yatak odasına taşıırken olduğunu anlayınca, utançla kızardı.

Kane'nin elindeki tanıdık çantaları görünce, hiç gereği olmadığı halde, "Bavullarımı getirmişsiniz," dedi.

Kane başını salladı. "Kontakt anahtarını arabada bıraktığınız için, bagajı açtım. Arabayı çukurdan çıkarmak için çekici gerekecek. Bu polis memuru, Joe. Çekici çağırıldı bile."

Alexandra polis memuruna baktı. Adamın esmer yüzü içten bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Alexandra'yı başıyla selamladı. "Ben polis memuru Joe Wilson. Korkarım, arabanızın elden gittiğini söylemek zorundayım. Neyse ki, siz ciddi biçimde yaralanmamışsınız."

"Evet," dedi Alex. "Umarım, başkalarının canını yakmadan, o ineği bir yere kilitlerler."

Kane ile polis memuru şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. VWilson gözlerini Alexandra'ya çevirip, "inek mi?" diye sordu. "Hangi inek?"

Onların ineği görmemelerine şaşan Alexandra, "Arabamın yoldan çıkmasına neden olan inek," dedi, "Tam virajı döndüğümde karşıma çıktı. Çukura düş-meseydim, ona çarpacaktım."

"Biz inek falan görmedik/ dedi Kane. "İz falan da yoktu. Yağmur hepsini silmiş olmalı."

"Lütfen, bana inanın. Şehirli bir kadın olabilirim, ama bir inek gördüğümde tanırım/Alexandra'mn sesi alaylıydı.

Wilson elindeki bloknota bir takım notlar alırken, "İnek," diye mırıldandı. "Tarif edebilir misiniz?"

Alex omuz silkti. "Siyah beyazdı. Dört ayağı, iki gözü, iki kulağı ve bir kuyruğu vardı. Soluğu da çok kötü kokuyordu." Hayvanın onu burnuyla dürtüp çamurun içine düşürmesini hatırlamıştı.

Kane gülmesini bastırmaya çalıştı. Alexandra ona sert bir bakış fırlattığında, masum görünmeye gayret etti.

Alexandra bundan sonraki on dakika boyunca kaza raporu için gereken sorulan cevapladı. Dottie çantasını getirince, içinden ehliyetiyle sigorta belgelerini çıkarıp polise verdi. Wilson gereken bütün bilgileri aldığıında, Alexandra'nın başı çatlayacak gibiydi.

Kane bunu hissetmişçesine, birkaç dakika ortadan kaybolup İki hap ve bir bardak suyla geri döndü.

Hapları Alexandra'nın eline tutuştururken, "Ağrı kesiciler," diye açıkladı. "Büyük olasılıkla uykunu getirecek. En son ne zaman bir şeyler yedin?"

"Saat birseralanında öğle yemeği yedim." Alexandra hapları avucunda sıkıyordu. "Şimdi bunları içmesem, daha iyi. Bu geceyi geçireceğim bir otel ararken uykumun gelmesini istemem."

Dottie, "Kesinlikle burada kalacaksın," diye araya girdi. Oldukça kararlı görünüyordu. "Mildred, Johnnie Mae ve ben bu evde yaşıyoruz. Seni götürdüğümüz oda boştu, zaten. Bu gece konuşumuz olmandan onur duyuyoruz, öyle değil mi, kızlar?"

Johnnie Mae hevesle başını salladı. Onlar kadar istekle olmasa da, Mildred de aynı şeyi yaptı. "Elbette."

Alexandra pek sulu göz değildi, ama o anda gözleri yaşlarla dolmuştu. "Teşekkürler," diye mırırdandı. "Hepiniz çok naziksınız."

Kane, "Güney konukseverliği," dedi gülümseyerek.

"Herkes için geçerli değil," diye ekledi Mildred. "Bizden de başıbozuklar çıkıyor."

Dottie, "Başıbozuk mu?" diye tekrarladı hayretle. "Son günlerde yine fazla televizyon seyrediyorsun, galiba, Mildred."

Alexandra kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. Bu insanları romanında kullanabilirdi. Belki de, Andersenville, araştırmasına başlamak için iyi bir yerdi.

Memur VWilson ertesı gün birisinin mutlaka onu arayacağını söyledikten sonra gitti.

Kane'nin kaşları hala çatıktı. "Şu hapları iç Sonrada, bir şeyler yiyip uyumaya bak. Anne?"

Dottie, "Ona bir şeyler hazırlarım/" dedi hemen. Ne hazırlayacağını iyi bildiği belliydi. Mutfağa gitti.

Alexandra, Kane'ye baktı. "Emir vermekten çok hoşlanıyorsunuz, galiba?"

Kane güldü. "Öyle sayılır." " "Anlamıştım, zaten."

Kane kıkırdadı.

Melanie büyükannesinin yanında oturduğu kanepeden kalktı. "Geç oldu. Biz artık gidelim."

Melanie ve Pearl diğerleriyle vedalaşırken, Alexandra yerinden kalkmadan sessizce bekledi. Melanie, Kane'nin yanında durup konuşurken, ilgiyle onlara baktı.

Uzun boylu esmer adamla, incecik sarışın kadın kusursuz bir çift oluşturuyorlardı, içini bir sıkıntı kapladı. Küçük bir kasabanın doktoruyla, ona yakışacak, güzel bir kadın.

Yine de, bu kusursuz tabloda eksik bir şey vardı, sanki. Bir kıvılcım, bir bağ, ya da yakınlık. Yoksa, Alexandra'nın bu garip düşüncelerinin nedeni başını vurması mıydı?

Asıl eksik olan ilişki, altı aydır laf olsun, diye görüştüğü Bill ile olan arkadaşlığıydı. Onu arayıp, geceyi nerede geçireceğini haber vermesi gerektiğini hatırladı. Bir yerlerde onu düşünüp merak eden birinin olması güzeldi.

Kendine acımaya mı başlıyordu, yoksa? Öfkeyle başım sallamamak İçin kendini zor tuttu. Zor bir gün geçirdi, diye geceyi kendine acıyarak geçirecek değildi!

Dottie'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Akşam yemeğinden kalanları ısıttım. Masada mı yersin, yoksa, yemeğini tepsiyle mi getireyim?"

"Masada yiyebilirim," dedi Alexandra.

Kane hafifçe omuzuna vurdu. "Hala haplarını içmedin."

Alexandra iç çekip, suyun yardımıyla hapları yuttu. "İşte. Oldu mu?"

Kane sırtmakla yetinip annesine baktı. "Ben eve gidiyorum. Lawsonlar'ın bebeğinin erken doğması sayesinde, yorucu bir gün geçirdim. Gerekirse beni ararsınız."

"Bizi merak etme," dedi Dottie. "Dinlenmene bak." Oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu.

Kane teyzesiyle Johnnie Mae'ye sarıldıktan sonra Alexandra'ya döndü. "Hemen yandaki evde oturuyorum. Gerekirse,, birkaç dakika içinde burada olurum."

"Sağ ol. Ben iyiyim."

"Şimdi yemeğini ye. Sonra da iyi bir uyku çek."

Belli ki, Kane emir vermeye ve bunların sorgusuz sualsiz yerine getirilmesine alışkındı. Ancak Alex kimseden emir almazdı. Ama başı çok ağrıyordu, karnı açtı ve bir an önce uyumak fikri de çok cazipti. Bu seferlik, Kane'ye karşı çıkmadı.

■ ■ Kane gittikten sonra ev aniden sessizleşmiş gibiydi.

Üç yaşlı kadın durmadan gevezelik edip, o Dottie'nin hazırladığı nefis yemeği yerken onu yalnız bırakmadılar. Hepsi onun romanlarını okuduğu için, konu bulmakta zorluk çekmiyorlardı. Alexandra eserlerini ciddi okuyucularla tartışmaktan büyük zevk alırdı.

johnnie Mae aniden kaşlarını çattı. "Aman Tanrım "

"Ne oldu" diye sordu Dottie.

Johnnie mae yukardaki yatak odasını görmeye calisir gibi bakislarini tavana cevirdi "Kane'ye Cujo'ya ne verecegimi sormayi unuttum. Dükkana yavru fareler gelene kadar onu neyle besleyecegimi soracaktim"

Alex'in ağızındaki haşlanmış havuçlar neredeyse genzine kaçacaktı.

Mildred öfkelenmişti. "Ona üç hafta bakmayı neden kabul ettiğini hala anlamıyorum. O odanda gezinirken nasıl uyuyabiliyorsun?"

"Jason'un ona ne kadar düşkün olduğunu bilirsin. Üniversitenin araştırma gezisindeyken, ona bakmamı isteyince, reddedemedim. Zaten, odamda serbestçe gezemiyor ki."

Dottie yüzünü ekşitti. "O gitmeden, hiçbirimiz odana girmeyeceğiz. Odandan dışarı çıkacak olursa, bunun cezasını çekersin, ona göre."

Alexandra dayanamadı. "Şey... neden bahsediyorsunuz?" Bakışlarını korka korka tavana çevirdi.

Johnnie Mae kıkırdayıp, hafifçe eline vurdu. "Cujo'dan. Yeğenimin beslediği, tarantula cinsi örümcek. Rengi de kırmızı."

"Tar..." Alexandra'nın tüyleri diken diken oldu. "Tarantula mı?"

"Korkma, Tatlım. Jason onun tamamen evcil olduğu konusunda güvence verdi/" dedi Johnnie Mae. "Odamda bir cam akvaryumun içinde, ve oradan kesinlikle çıkamaz." Dottie'ye kesin bir bakış fırlattı.

"Evcil hayvanlar için yem satan dükkanda fare yavruları bitmeseydi, keşke- Dükkanın sahihi Cujo'nun bir süre açlığa dayanabileceğini söyledi, ama bilmiyorum... Bana çok aç. gibi geldi. Kane'nin bana bir öneride bulunacağına eminim. Onu arayım."

"Çocuğu rahat bırak," dedi Mildred. "Zavallı çok yorgun. Çoktan uyumuş olmalı. Hem o veteriner değil, doktor. Örümcekler hakkında ne bilir ki?"

Alexandra ürpererek, neredeyse boşalmış olan tabağını itti. Birden iştahı kaçmıştı.

Johnnie Mae, "Haklısın," dedi isteksizce. Biraz düşündü. "Ona böcek versek, nasıl olur?"

Dottie kararlı bir sesle konuyu değiştirerek, "Bırakın da, Alexandra hiç değilse kahvesini bitirsin," diye azarladı. "Oldukça zor bir gün geçirmiş. Bir an önce dinlenmesi gerek."

Johnnie Mae ve Mildred, Dottie ile yemek odasına bitişik mutfığa geçtiler. Alexandra nefis kafeinsiz kahvesini yudumlarırken, onların konuşmalarını duyabiliyordu.

"Yemek çok iyi geçti," dedi Johnnie Mae.

Mildred kesin ses tonuyla, "Çok tatlı bir kız," dedi. "Üstelik çok da kibar. Günümüzde onun gibisini bulmak çok zor.1'

Alexandra yüzünü ekşitip, kahvesini bitirdi. Melanie çok güzeldi, ama o kadarda kusursuz değildi!

Johnnie Mae, "Galiba, Kane de onu beğendi," deyince, Alexandra kulak kabarttı.

"Evet," diye onayladı Mildred. "Hele Alexandra'ya içtenlikle yardım ettiğinde, daha çok hoşlandı. BİR doktor için mükemmel bir eş olur."

Dottie, "Kane, Melanie'den hoşlandı," diye mırıldandı. "Ama hepsi bu. Kane... Neyse, bekleyip göreceğiz."

Durumu anlayan Alexandra kaşlarını çattı. Bu üç yaşlı hanım çöpçatanlık yapıyordu.

Bu onu ilgilendirmezdi, ama Dottie ile aynı fikirdeydi. Yakışıklı doktorla güzel sarışın arasında gerçek bir elektriklenme olmadığı ortadaydı. Yan yanayken, birbirlerine Barbie ve Ken bebekleri kadar cinsel çekim duyuyor olmalıydılar.

Alexandra onları yargılama hakkına sahip değildi. Kane ile Melanie'nin birbirlerine pek uygun olmadıklarını düşünmesi, ikisini de pek tanımıyor olmasından kaynaklanıyordu, herhalde. Başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Dottie yirmi dakika sonra onu yatak odasına götürürken, "Başka aramak istediğin kimse var mı?" diye sorup, başucundaki telefonu gösterdi. "Hiç çekinmeden aileni arayabilirsin. Seni merak etmezler mi?"

Alexandra tek eliyle şakağındaki bandajı tutup başını dikkatle iki yana salladı. Ağrısı hafiflemişti, ama aldığı haplar uykusunu getirmişti. Eski, rahat yatağa kıvrılmak için sabırsızlanıyordu.

"Babamla annem birkaç yıl önce öldü," dedi yaşlı kadına. "Beni merak edecek kimse yok. Chicago'da iki arkadaşım şehir dışında olduğumu biliyor, ama onları her gün aramam. Yarın birini arayıp olanları anlatırım."

"Ailenden kimse kalmadı, demek." Dottie'nin bakışları hüznüydü. "Senin için çok zor olmalı."

Alexandra kendini zorlayarak gülümsedi. "Liseyi bitirdiğimden beri yalnızlığa alışkınım, zaten. Başımın çaresine bakarım, merak etme."

"Buna eminim," dedi Dottie. "Ama..." Susup başını salladı. "Kusura bakma. Aile konusunda eski kafalıyım. Kızım, yani Kane'nin ablası on yıl önce evlenip Batı Virginia'ya yerleşmesine rağmen, haftada en az bir defa bizi arar."

Alexandra, "Ne güzel," dedi uykulu bir gülümsemeyle. "İki çocuğunuzla çok yakın olduğunuz belli." Sesindeki belli belirsiz kıskançlığın farkındaydı. Her iki tarafın bütün gayretine rağmen, nedense o, ailesiyle asla yakın olamamıştı.

"Hem de, çok yakınız. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Her şeyi yaptınız, zaten. Nasıl teşekkür edeceğimi..."

Dottie, "Saçmalama," dedi. "Bunu yapmaktan onur duyarız. Gece bir şeye ihtiyacın olursa, hiç çekinmeden seslen, tamam mı? Kızlarla ben üst kattayız. Hemen geliriz."

Dottie odadan çıktığında, Alex rahatladı. Ona bu kadar ilgi ve yakınlık gösterilmesine alışkın değildi. Çocukken hastalandığında, dadıları ona içten bir ilgi göstermemişlerdi. Zeki, işkolik annesiyle babası ne kadar uğraşsalar da, hasta bir çocukla iletişim kurmayı başaramazlardı. Alexandra onları anlayışla karşılardı, ama bu fazlasını beklemesini engellememişti.

Dottie'nin çocuklarının hastalandıklarında sıcacık bir ilgi gördüklerine emindi. Sıcak çorbalar, sarılmalar, alev alev yanan yanaklarını okşayan sevgi dolu bir el...

Alexandra bu fantezileri boş verip, gerçekleri kabullenene kadar, hep hayalini kurduğu, beklediği şeylerdi bunlar.

Bavulundan çıkardığı temiz geceliği giydikten sonra, yatağa girip İç çekti. .n:e gündü, ama! Sabahı güçlü karşılamak ve o zaman verilmesi gereken kararlarla yapılacak düzenlemeler için ivice uyuması gerekiyordu. O gece Cujo'yu düşünüp endişelenemeyecek kadar yorgundu!

Ertesi gün Kane'yi görüp göremeyeceğini düşünürken uykuya daldı. Onu düşününce neden dudaklarına bir gülümsemenin yayıldığını anlayamamıştı.

Kane gece saat birde uyandığında, ağzındaki acılığa yüzünü ekşitip, mutfağa gitti. Musluktan doldurduğu bir bardak suyu tek dikişte içti. Bakışları mutfak penceresinden annesinin evine takılmıştı. Her iki bahçedeki ışıklar, her şevin yolunda olduğunu anlamasına yetiyordu. Annesinin evinde bütün ışıklar sönmüştü.

Bakışları konuk odasının penceresinde odaklandı. Alexandra Bennett içinde bulunduğu yabancı ortamda rahat mıydı, acaba? Ağrısı, sızısı var mıydı?

Kazada daha ciddi yaralar almadığı için şanslıydı. Çukurda bulduğu küçük, pahalı arabanın durumunu hatırlayınca, yüreği sıkıştı. Güç bela arabanın camını kırıp dışarı çıktıktan sonra, sağanağın altında başından kanlar akarak en yakın eve yürümüş olmalıydı.

Tekrar yatması gerektiğine karar verdi. Alexnndra'nın rahatı yerinde olmalıydı.Ciddi bir yarası, ya da beyin sarsıntısı yoktu. Endiselenmesi gereksizdi.

Yine de, Alexandra Bennett'in bayıldığında ne kadar savunmasız, solgun ve bitkin göründüğünü unutamıyordu bir türlü.

Alexandra sırlıslık ve çamur içinde olmasına rağmen, Kane onu ilk gördüğü anda içindeki ilkel erkek dürtüleri harekete geçmişti... Sonra, Alexandra gözlerini açıp, ona ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyivermişti. Bu kadında onu derinden etkileyen bir şeyler vardı...

"Kahretsin!" Kane derin bir iç geçirip,yatak odasına yürüdü. Bir yandan da kendine sövüp sayıyordu.

(<http://img257.imageshack.us/img257/8472/cowshowe148fh6.gif>)

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Haziran 29, 2007, 03:18:22 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Alex? Alex, gözlerini açabiliyor musun?" Bu yumuşak, kalın ses rüyasının arasına sızıp, onu yavaşça, ürkütmeden uyandırıyordu.

Alexandra başını yastıktan kaldırmadan kımıldadı. Onu uyandırmaya çalışan kimdi?

"Alex? Hadi, tatlım, aç gözlerini."

Tatlım? Hiç kimse ona 'tatlım'demezdi ki!

Alexandra kaşlarını çatıp güçlkle gözlerini aralayınca, karşısında Kane Lovell'i gördü ve müthiş şaşırıldı. Kane yatağın kenarına oturmuştu. Başucu lambasının ışığı dışında oda karanlıktı.

Alexandra uykudan boğuklaşan bir sesle, "Ne var?" diye sordu. "Saat kaç?"

"Gece biri biraz geçiyor." Kane özür diler gibiydi. "Şimdi, karşıya bak, tamam mı?"

Dört saatten az uyumuştı. Hala kendini bitkin hissetmesine şaşmamak gerekirdi!

Kane kalem fenerinin ışığını önce sağ, sonra sol gözüne tutup dikkatle muayene ederken, Alexandra hiç kımıldamadı.

"Güzel." Kane feneri söndürdü. "Başında herhangi bir acı var mı? Başka bir ağrı kesici verebilirim."

Hala uykulu olan Alexandra düşünmeye çalıştı. "Hayır. Şimdi daha iyiyim. Bu gece gelmeni beklemiyordum."

"Biliyorum. Durumuna bir bakayım, dedim." Alexandra gözlerini ovuştururken, sol gözünün çevresindeki hassas bölgeye dokununca acıyla yüzünü buruşturdu.

Kane'nin üzerinde gri bir eşofman vardı. Yataktan yeni kalkmış gibi, saçları dağınıktı. Ona bakmak için neden uykusunu bölmüştü, acaba? "Bunu sık sık yapar mısınız?"

"Hastalarımı kontrol etmeyi mi?" Kane feneri çantasına koyarken gülümsedi, "Benim mesleğim bu, unuttun mu?"

"Evlere sık sık gider misin, demek istemiştım." Alexandra elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Bu senin için olağan bir durum mu?"

"Burası annemin evi. Ben de hemen bitişikte oturuyorum, zaten. Gelmem o kadar zor değil."

"Annen şu anda burada olduğunu biliyor mu?" "Hayır. Hepsi uyuyor. Bende anahtar var." "Neden geldin?" Alexandra gerçekten merak ediyordu. Üstelik, onun bu zahmete katlanmış olmasından endişelenmişti. "Beyin sarsıntısı falan mı geçiriyorum, yoksa?"

Kane gülümseyip başını iki yana salladı. "Daha önce sarsıntı belirtisine rastlamamıştım. Biraz önce su içmek için uyandıgımda, sana da bir bakayım, dedim. Seni endişelendiriysem, özür dilerim. Artık rahatça uyuyabilirsin. Yakında bir şeyin kalmaz."

Alexandra bu tür şeylerin Mississippi'de olağan olup olmadığını merak etti. Bir doktorun bir yabancıyı muayene etmek uğruna değerli uykusundan fedakarlık etmesine inanamıyordu.

"Çok garip, doğrusu," diye mırıldandı,

Kane kıkırdadı. "Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Hayatımı." Alexandra da gülümsedi. "Yolumu kaybedip bir inek yüzünden kaza yaptığımdan beri, başıma garip şeyler geliyor."

Kane tatlı tatlı güldü. Gitmekten vazgeçip, Alex'e baktı. "Ben de bu garip şeylerden biri miyim?"

"Belki." Bakışları karşılaştınca, Alexandra'nın gülümsemesi silindi.

Gece yarısı loş bir odada, ince ipek geceliğiye yatakta, ona başını döndüren bir gülümsemeyle bakan, yakışıklı bir adamla baş başa olduğunu yeni fark etmişti.

Asi hormonlarının etkisini bastırmaya çalışarak, hafifçe öksürdü. Yanlış zamanda, yanlış erkeğe rastlamıştı. Ne erkekti, ama!

Chicago'da çıktığı Bill'i gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Bill ona evlenme teklif etmişti. Alex bu teklifi kabul etmeyi düşünmesine rağmen, o anda Bill'in yüzünü bile hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Bill ile ilişkisinde ihtirasın eksikliğinin farkındaydı, ama bu eksikliğin tam olarak farkına varamamıştı. Bill'e baktığında, o anda Kane Lovell bu kadar yakınında durup gülümserken olduğu gibi, yüreğinin ağzına geldiğini hiç hissetmemişti.

Neler oluyordu? Bu adamı doğru dürüst tanııyordu bile! Ani arzulara kapılmak kesinlikle onun huyu değildi. Rasgele ilişkiye girmekten de hoşlamazdı, üstelik. Bu minnettarlığın sonucu olan bir çekimdi, herhalde, Başka bir şey olamazdı.

Olabilir miydi, yoksa?

Hayır, diye geçirdi aklından. Yatak örtüsünü çenesinin altına kadar çekip, "Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Dr. Lovell," dedi gereğinden resmi bir sesle. "Ben iyiyim."

"Bana, Kane, de, lütfen. İyi olduğunu biliyorum." Kane yavaşça ayağa kalktı. "İyi geceler, Alex. İhtiyacın olacağını düşünerek, iki ağrı kesici daha bıraktım. Biraz ağrı duyman doğal."

"Sağ ol." Kane onu yalnız bırakana kadar rahat soluk alamayacaktı. Astım hastalarının neler hissettiğini anlıyordu artık. Kane'nin bu konudaki tıbbi fikri ne olurdu, acaba?

"İyi geceler, Kane."

Kane gülümseyip onun yanağını okşadıktan sonra ışığı söndürdü. Bu dokunuş pek profesyonelce olmamakla beraber, fazla yakınlık da içermiyordu.

Kane odadan çıktığında, Alexandra gözleri karanlığa dikili, bu dokunuşun anlamını çözmeye çalıştı.

Biraz sonra, sadece arkadaşça bir iyi niyet gösterisi olduğuna karar verdi. Başka ne olabilirdi ki?

Sonunda uykuya dalarken, parmakları Kane'nin dokunduğu noktadaydı.

Dottie mutfaktaki paralel telefonu kapayıp, kahvaltı masasına, arkadaşlarının yanına döndü. "Arayan Kane'ydi. Çok ilginç, doğrusu."

Johnnie Mae bakışlarını tabağındaki kalori yüklü Danimarka peynirinden ona çevirdi. "İlginç olan ne?"

Dottie heyecanla iki yaşlı kadına bakıp, "Kane gece birde buraya gelmiş," dedi. "Bizi uyandırıp uyandırmadığını sordu.-"

Mildred merakla kaşlarını çattı. "O saatte buraya neden gelmiş ki?"

Diğerlerinin onu ilgiyle dinlediğine emin olan Dottie, "Alex'i merak etmiş, dedi.

Johnnie Mae gülümseyip başını tekrar tabağına eğdi. "Çok iyi bir çocuk."

Mildred kaşığını meyve salatasına daldırırken, "Gereğinden fazla iyi," diye homurdandı. "Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Kızı biz de kontrol edebilirdik."

Mildred ile Johnnie Mae'nin beklediği tepkiyi göstermemesine sinirlenen Dottie çatalını bıraktı. "Evet, Kane mesleğine çok bağlı bir doktor, ama gecenin o saatinde sadece Alex'e bakmak için buraya gelmesi sizce de garip değil mi? Alt tarafı, başında küçük bir kesik var. Kane beyin sarsıntısı olmadığını söylemişti

Peki, neden geldi, o halde?"

Johnnie Mae böreğini bitirip, Dottie'ye baktı. "Yani, işin içinde mesleki ilgiden daha fazlası olduğunu mu, ima ediyorsun?"

Dottie, "Bu mümkün," dedi düşünceli düşünceli. "Alex'den bahsederken, sesinde farklı bir ifade vardı. Onunla itiraf etmek istediğinden daha çok ilgilenir gibiydi.

Belki, kendisi de henüz bunun farkında değil."

Johnnie Mae boş tabağını ileri itti. "Bilmiyorum, Dottie. Alex pek onun tipi değil."

Mildred kaşığını masaya atıp, "Ya Melanie ne olacak?" diye sordu. "Bence, ona en uygun kız o. Dün gece durumu ne kadar ustalıkla ele aldığını görmediniz mi? Tam bir doktor karısı. Hem, kusursuz bir güneyle. Yemek pişirmeyi, kendi giysilerini dikmeyi biliyor. Üstelik, pazar okulunda öğretmenlik yapıyor ve büyükannesine de çok iyi bakıyor. Babasının dükkanının idaresi de onda. Mükemmel bir kız."

Dottie, "Melanie'yİ Ben de çok severim, ama bu kusursuzluğu onu Kane için yanlış kılıyor," dedi. "Kane'nin ayaklarını yerden kesecek, zihnini işten uzaklaştıracak, küstahlaştığında hızımı kesecek birine ihtiyacı var... Alex gibi birine, yani."

"Zırva. Melanie onun için daha uygun. Birlikte harika bir çift oluşturuyorlar."

"Ama ikisini birlikte gördün," diye karşı çıktı Dottie. "Aralarında hiçbir kıvılcım, ya da arzu belirtisi yok. Bizim önün için, ya da onun kendisi için istediği bu değil."

"Yine de," diye araya girdi Johnnie Mae. "Bu kıvılcım sonradan da oluşabilir. Dün gece için, romantizmin oluşacağı rahat bir ortam olduğu söylenemez."

"Doğru," dedi Dottie. "Ama Kane'nin bu sabahki ses tonu... Alex'e profesyonelliğin ötesinde bir ilgi duyduğuna eminim."

Mildred, "Yanılıyorsun," dedi inatla. "Melanie..."

Johnnie Mae, "Bu kararı Kane'ye bıraksak, daha iyi olmaz mı?" diye sordu dikkatle.

Dottie ile Mildred ona acır gibi baktılar. "O bir erkek," dedi Mildred. "Erkekler kendileri için neyin doğru olduğunu bilmezler."

Kardeşiyle ender olarak hemfikir olan Dottie, "Onları biraz zorlamanın zararı olmaz/diye mırıldandı. "Küçük bir deney yapmamın yararı olacağı kanısındayım-

Eğer haklıysam, Kane ve Alex'in birbirlerine uygun oldukları ortaya çıkacaktır." mildred, "Nasıl bir deney?" diye sordu kuşkuyla.

Dottie elini şöyle bir salladı. "Henüz bilmiyorum. Bir tür sınav olabilir. Alex'in küçük bir kasabanın doktoruna uygun bir eş olup olmayacağını gösterecek bir sınav."

johnnie Mae İç çekti. "Alex'in ona uygun olduğunu pek sanmam. O şehirde yaşamaya alışkın, ünlü bir yazar, Büyük bir ihtimalle, çok hareketli bir sosyal hayatı vardı. Hani, şu partiler, toplantılar, falan... Andersenville ona ne verebilir ki?"

Dottie hemen savunmaya geçti. "Bizim de sosyal yaşantımız var. örneğin, bu geceki kilise toplantısı. Alex'in kolayca uyum sağlayacağına eminim."

"Ya da, tam tersi olacak/dedi Mildred aksi bir sesle. "Cathy için de aynı şey olmuştu."

Kafası şimdiden olasılıkları değerlendirmeye başlamış olan Dottie, "Bunu anlamının tek bir yolu var," dedi'

Johnnie Mae, "Kane'nin yine yanlış bir kadına kapılıp acı çekmesini istemiyorum," dedi. "Melanie ile aralarında bir şey olmazsa, onu tekrar Connie Travers ile bir araya getirmeye çalışmalıyız. Çocukları çok terbiyeli. Kane de çocukları çok sever."

Mildred inatla kollarını kavuşturdu. "Hala Melanie'nin en uygun aday olduğunda ısrar ediyorum. Geceye kadar sabredin. Onun arkadaşlarımız ve komşularımızla ne kadar kolay kaynaşacağını göreceksiniz.-O burada yetişti."

Dottie'nin yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. "Çok ilginç olacak."

Johnnie Mae ile Mildred bir an aralarında bakışıp, düşünceli düşünceli onu süzdüler.

Alexandra uyandığında saat dokuzu geçiyordu. Ev o kadar sessizdi ki, yalnız olduğundan kuşkulandı.

Yataktan kalktı; ağır kesicilere hiç bakmadan bir duş yapıp, mor kazağıyla, gri yünlü pantolonunu giydi. Saç maşası saçlarını biraz şekle sokmuştu. Elinden geldiğince makyaj yapmaya çalıştı, ama yüzünün sol yanını kaplayan çirkin morluğu gizlemek için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Aynadaki görüntüsünü süzüp, "Şimdi daha iyi," diye mırıldandı. "En azından, dün geceki halimden daha iyi."

Artık insan içine çıkabileceğine emin olunca, ev sahibelerini aramak için odadan çıktı.

Oturma odasında kimseler yoktu. Mutfaktan bir ses duyunca, o tarafa yöneldi. Dottie mutfak tezgahlarının üstlerini silerken, bîr yandan da ilahi mırıldanıyordu.

"Günaydın."

Dottie gülümsedi. "Günaydın, Alex. Bu sabah daha iyi görünüyorsun. Nasılsın, bakalım?"

"Daha iyiyim, sağ ol."

"Aç mısın?"

"Eh, biraz."

"Kendine kahve alıp, masaya otur. Sana hemen bir şeyler hazırlarım. Meyveli tahıl ezmesine ne dersin?"

Alexandra/ "Sana zahmet vermek istemiyorum;" dedi sıkıntıyla.

Dottie gülümseyip, başını iki yana salladı. "Saçmalama." Ona kahvaltı hazırlamaktan çok memnun olacağı açıktı.

Alexandra masaya otururken, "Diğerleri nerede?" diye sordu dikkatle.

"Biraz önce çıktılar. Mildred haftada iki gün, buradan yirmi mil uzaktaki yerel bir hastanede gönüllü olarak çalışıyor. Johnnie Mae de, VValMart'ta müşteri hizmetlerinde görevli. İşini çok seviyor."

Çok faal bir grup oldukları ortadaydı. Alexandra bu yaşlı kadınların gittikçe ilgisini çektiklerini fark etti. "Bu ev senin mi?"

Dottie, evet, anlamında başını salladı. "Kocamla ben çocuklarımızı burada yetiştirdik. Kocam on yıl önce ölünce, kız kardeşim Mildred yanıma taşındı. Beş yıl önce de, çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım olan Johnnie Mae'nin kocası ölünce, onu da buraya taşınmaya ikna ettik. Bir arada geçinip gidiyoruz, işte."

Alexandra bakışlarını kahve fincanından ayırmadan, "Oğlunun bu kadar yakında oturması çok iyi," diye mırıldandı.

"Evet. Kane birkaç yıl önce tıp fakültesini bitirdiğinde, yandaki evi yaptı. Gözünün üstümüzde olmasını istediğini söylüyor, ama biz de onun düzenli yemek yemesine ve olabildiğince dinlenmesine dikkat ediyoruz. Kimin kime baktığı tartışma götürür, aslında." Dottie'nin gözleri ışıldıyordu. Alexandra içinde yanan özlemin belli olmadığını umarak, gülümsedi. Birbirine bağlı bir ailesi olmasını, ihtiyacı olduğunda birilerinin yardımına koşmasını ne kadar isterdi.

Hİç kimsenin hayatında ön planda olmamıştı ve hep bunun özlemini çekmişti. Bill ile bu kadar uzun süredir çıkmasının nedeni, ondan ilk randevularından beri yakın ilgi görmüş olmasıydı.

Dottie ansızın, "Bu sabah Kane ile görüştüm," deyince, Alexandra yerinden sıçradı.

Kane'yi düşünmediğini tekrarladı kendi kendine. Neden Dottie'nin düşüncelerini okuduğu duygusuna kapılmıştı, o halde? "Öyle mi?"

"Evet, Seni merak etmiş. Mümkün olduğunca çok uyumamı söyledi. Gece gelip sana bakmış. Umarım, seni korkutmamıştır."

"Kesinlikle, hayır. Buna özellikle dikkat etti. gece yarısı geldiğine göre, beni gerçekten merak etmiş olmalı."

Dottie tepeleme dolu tabağı Önüne koyarken, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bir an

sonra, içten gülümsemesini takınıp, kendisine de bir fincan kahve doldurdu ve Alexandra'nın karşısına oturdu.

Fincanının üzerinden Alexandra'ya bakıp, "Oğlum mesleğine çok bağlı bir doktordur," diye mırıldandı. "Yine de..." Lafını yarım bırakıp, kahvesini yudumlayıcı, Alexandra hayal kırıklığına uğradı,

Dottie tekrar konuştuğunda, konuyu tamamen değiştirmişti. "Bugün ne yapmayı düşünüyorsun?"

Alexandra yüzünü ekşitip kahvesine uzandı. "Önce sigorta şirketini arayacağım. Araba kiralayıp, kalacak bir yer bulmam gerek. Sonra , Chicago'daki bir... sey, arkadaşımı arayıp olanları ve İyi olduğumu bildireceğim."

"Erkek arkadaşın mı?" Dottie'nin kaşları çatılmıştı.

Alexandra omuz silkti. "Onunla bir süredir çıkıyorum. Tam olarak erkek arkadaşım, denemez."

"İlişkiniz ciddi mi?" Dottie oldukça meraklanmıştı.

Alexandra Güneylilerin karşılaştıkları herkesin özel yaşamını merak ettiklerini biliyordu artık. Kazadan önce de, benzin istasyonundaki benzincilerle garson kızların da onunla özel konularda sohbet etmelerine şaşırılmamıştı.

Dottie'nin merakı da aynı olmalıydı. Dottie Lovell'den çok hoşlandığı için, başka bir yabancıyla olabileceğinden çok daha rahat cevap verdi. "Onun için oldukça ciddi. Bence... bilmiyorum. Bir türlü karar veremedim. Araştırına gezisine çıkmamın bir nedeni de bu, zaten. Biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım .vardı."

Dottie, "Çok iyi etmişsin," dedi. "Onun senin için uygun bir adam olduğunu sanmam."

Alexandra şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırıp, "Nereden biliyorsun?" diye sordu adeta fısıldayarak. "Ondan hiç bahsetmedim ki."

Dottie hiç de etkilenmiş benzemiyordu. "Onu anlatırken kullandığın ses tonundan anladım. Kanını tutuşturduğu söylenemez, değil mi?"

Alexandra, Dottie'nin gerçekçi ses tonuna kıkır kıkır gülüp, başını iki yana salladı. "Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben.., ondan çok hoşlanıyorum. Ama ona çılgınca aşık değilim." Aniden ciddileşti.

Dottie, "Sana uygun biri olmadığını söyledim," dedi ısrarla. "Kendini tutkulu olmayan bir

ilişkiye mahkum etme, Alex. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Alexandra bu tür kişisel yorumlara alınmazdı. "Bu konuda deneyimli gibisin."

Dottie ağır ağır başını salladı. "Çok genç yaşta, babamın seçtiği bir adamla evlendim. Hiç... mutlu bir evlilik değildi." Bir an sustu. "Evlendikten üç yıl sonra, bir iş kazasında öldü. Bir daha evlenmemeye kararlıyım. Sonra, Charles ile, yani, Kane ve Debbie'nin babasıyla karşılaştım. Beni yeniden denemeye ikna edip, aşkın ne kadar güzel olduğunu gösterdi. Onunla geçirdiğim yirmi altı yıl, hayatımın en mutlu zamanıydı."

Dottie'nin gözlerindeki hüznü gören Alexandra, "Onu çok özleyorsün olmalısın," dedi usulca.

Yaşlı kadın iç çekti. "Hem de çok. Hiç umulmadık bir zamanda öldü. Birlikte daha zamanımız olacağını umuyordum. Ama asla pişman değilim. Yoğun, hayat dolu, tutkulu bir evlilikti. Çocuklarım için de bunu istedim hep. Debbie kocasıyla bu mutluluğu buldu, ama Kane onun kadar şanslı değildi. Senin için de aynısını diliyorum, Alex."

Dottie'nin sesindeki içtenliğe şaşırarak Alexandra, "Neden ben?" diye sordu elinde olmadan.

Dottie gülümsedi. "Seni çok sevdim

Bu üç basit kelime Alexandra'vı derinden sarsmıştı. "Ben de seni çok sevdim," dedi boğuk bir sesle.

"Buna çok sevindim. Söylediğim şeyi düşünecek misin? Sana rahat, pratik bir anlaşmadan daha fazlasını verebilecek, kanını tutuşturacak biriyle karşılaştığında, üstünde duracaksın, değil mi?"

Alexandra huzursuzca kımıldadı. Dottie'nin aklında belli birisi mi vardı? Saçma. Kadın sadece yakınlık gösteriyordu, o kadar. Evet, o kadardı, işte.

Dottie'nin sorusuna açık bir cevap vermeden, "Tabii, düşüneceğim," dedi. Bakışlarını ondan kaçırıyordu.

"Güzel. Şimdi, planlarına gelelim. Burada biraz daha kalmanı istiyorum. Gerçek bir Güney kasabasını incelemek istiyorsan, Andersenville bunun için ideal bir yer. Ama önce, tamamen iyileşmek için birkaç gün beklemelisin. Mildred, Johnnie Mae ve ben seni evimizde konuk etmekten mutluluk duyarız. Bunu düşün, lütfen."

Alexandra kabul etmek için karşı konmaz bir istek duyuyordu. "Bir şartım var: Oda ve yemek ücreti ödemek konusunda ısrar ediyorum. Cömertliğinizi daha fazla kötüye kullanmak istemem."

"Buna hiç gerek yok, ama kendini rahat hissedeceksen, bir çaresini buluruz."

Alexandra, "Bilgisayarımı bana verdiğiniz odadaki masaya koyabilirim," diye mırıldandı. Sabah o antika masayı çok beğenmişti

"O halde, sorun kalmadı, demektir." Konu kapandığı için, Dottie rahatlamıştı.

'Sorun' lafını duyunca neden aklına Kane'nin geldiğini anlayamayan Alexandra dudağını ısırды. Dottie'nin oğlu neden sorun olsundu ki? Gece yarısı onu çekici buldu diye, yeni romanı için araştırma yapıp, yayıncısına teklif hazırlayabileceği ideal bir yerde kalma fırsatını tepecek değildi ya?

Gündüz gözüyle karşılaştıklarında, Alexandra aynı şeyleri hissetmeyeceğine emindi. Hastalığının etkisinden hızla kurtuluyordu. Kane de sabah evden çıkarken onu tamamen unutmuş olmalıydı.

O halde, düşünecek ne vardı?

Hayır, Kane Lovell'in bu işle hiç ilgisi yoktu. Birden kararını verip başını salladı. "Pekala, Dottie. Teklifine çok sevindim. Oda ve yemek ücretini ödemek şartıyla, burada kalmaktan memnun olacağım."

Dottie'nin ağzı kulaklarındaydı. "Çok sevindim." Ellerini çırpты. "Çok ilginç olacak."

Kane çarşamba akşamı yapılacak kilise partisine katılacağına annesine söz vermiş olmasaydı, gitmemek için mutlaka bir bahane bulurdu.

Yorgun, aç ve biraz sinirliydi. Doğruca evine gidip, televizyonun karşısına geçerek, güzel bir film seyretmek istiyordu.

Annesi her zaman onun için televizyonun karşısında yiyebileceği yemekler hazırlayıp dondurucuya koyardı. Kane bunlardan birini mikrodalga fırında pişirdiğinde, kusursuz, sıcak bir yemek olurdu. O akşam bunun yanında içebileceği güzel bir şarabı da vardı.

Kendini eşofmanıyla kanepeye gömülmüş, bu yemeklerden biri ve şarabıyla televizyonun karşısında hayal edince, özlemle iç çekti. Harika bir akşam olurdu.

Ama o anda arabasını kilisenin önüne park ediyordu, işte. Annesinin zayıf bir anında ondan aldığı söz yüzünden. Kahretsin.

Arabasından inerken, bir erkek sesinin, "Hey, Kane," diye seslendiğini duydu. "Nasılsın, bakalım?"

Kane park yerinde sigara içmekte olan iki adamın yanındaki iri yarı çiftçiye el salladı, "iyidir, Zeb. Ne zaman sözümü dinleyip, sigarayı bırakacaksın?"

Zeb hin hin sırıttı. "Yakında, Doktor. Çok yakında. Pazartesi gün'ü de diyeteye başlayacağım."

Onun yüksek tansiyonuyla kolesterolüne rağmen kesinlikle böyle bir şey yapmayacağını bilen Kane, "Buna eminim," diye homurdandı. Yorgun kalbi sonunda isyan ettiğinde, Zeb ve ailesi ondan mucize bekleyeceklerdi, Kane de o zaman elinden geleni yapacaktı, tabii.

"Dr. Lovell! Sizi burada gördüğüme çok sevindim." Çiçekli elbise ve şapka giyiniş, uzun boylu, iri göğüslü bir kadın Kane'nin kolunu çekiştirdi.

Kadın adeta fısıldayarak, "Hala uyumakta güçlük çekiyorum," dedi. "1978'ten beri böyle. Bana başka haplar verebilir misiniz, acaba?"

Kane, "Madelyn, düzenli egzersizlerin sana uyku haplarından daha çok yardımcı olacağını söylemiştim," dedi olabildiğince nazik bir sesle. "Şu sırada sana başka ilaç vermemin yararı olmaz."

Onunla tartışmanın yararı olmayacağını bilen kadın surat astı. "Nasıl uygun görürseniz, Doktor."

Kane kadının eline hafifçe vurdu. "Sıkıntın devam ederse, birkaç gün sonra beni gör. O zaman bir şeyler düşünürüz."

Kadın iç çekip uzaklaştı. Kane onun birkaç gün sonra yeni İlaçlar isteyeceğini, kendisinin de çaresizce bu isteği yerine getireceğini iyi biliyordu. Bu, işinin bir parçasıydı.

"Merhaba, Doktor! İğneleriniz nerede?" Bu seferki, kilisenin oyun parkında arkadaşlarıyla ip çekme oyunu oynayan geniş suratlı, aralık dişli bir çocuktü.

Kane adımlarını yavaşlatmadan, "Arabamda, Paul," dedi. "Ama hastalanırsan, senin için getirebilirim."

Paul korkuyla gözlerim açarken, ellerini poposuna götürüp, kumral başını iki yana salladı. "Hayır, Dr. Loveli. Ben çok iyiyim.'

Kane güldü. "Bunu duyduğuma sevindim."

Derin bir soluk alıp, kilisenin toplantı salonuna girdi. Gelecek iki saat boyunca can sıkıntısından patlayacağını biliyordu. İlk fırsatta bir bahane uydurup kaçmaya kararlıydı.

Kocaman, pınl pırl aydınlatılmış salon tıka basa doluydu. Kadınlar ayaküstü dedikodu yaparken, köşelere çekilmiş erkeklerde son maçları konuşuyor, çocuklar olabildiğince güürtü yaparak sağa sola koşturuyorlardı.

Mildred teyze uzun yiyecek masalarından birinin yanında, yardımcılarına emirler yağdırmakla meşguldü. Yeni kırmızı elbisesi içinde hemen göze çarpan Johnnie Mae ise biraz uzakta, Kane'nin üç hafta önce doğumunu yaptırdığı, Sam ve Twyla Denton'un yeni bebeklerini sevmekteydi. Birkaç ay önce geçirdiği ağır kalp krizinin etkisinden tamamen kurtulmuş olan Marvin Havvkins kapının sağında oturuyordu.

Kane annesini ararken, insanları selamlamaktaydı. Bu toplantıya katılmakta isteksiz olduğu için pişmanlık duymaya başlamıştı. Bu insanlar onun dostları, komşuları ve hastalarıydı. Yani, bir anlamda ailesi sayılırlardı.

Ara sıra rastladığı yakınmalara rağmen, bu insanların sevgisini ülkenin en büyük hastanesinde başhekim olmaya bile değişmezdi. Cathy Pearson ile olan beraberliği de bu yüzden bitmişti, zaten.

Arkasından gelen dostça bir ses kötü anılarını yarıda kesti. "Merhaba, Kane. Bu gece aramızda olman ne güzel."

Kane ufak tefek, ama hemen fark edilen rahibe dönüp, gülümsedi. Rahip Curtis VVimple, Kane'nin çocukluğundan beri bu kilisede görev yapıyordu. Hatta, Kane on dört yaşındayken vaftizini Rahip Curtis yapmıştı. O yaşta bile oldukça uzun boylu olduğu için onun tepesinden bakan Kane ile Rahip'in halleri çok komikti.

On sekiz yıl sonra, yaşlı Rahip hasta bir kilise üyesi için ağaç dalları keserken testereyle bacağına yaraladığında, hayatını kurtaran Kane olmuştu. Rahip Curtis hala aksamaktaydı, ama hayatı kurtulduğu için ne o ne de ailesi buna aldırmıyordu.

"Merhaba, Rahip Curtis. Çok güzel bir akşam."

Rahip Curtis gülümsedi. Bu sözler onu gururlandırmıştı. "Gerçekten öyle. Bu akşam aramızda ünlü bir yazar var. Hanımlar çok heyecanlı.

Kane aniden gerginleşti. "Alex burada mı?"

Kane günün neredeyse tamamını, onu merak ederek geçirmiş, ama tekrar aramaktan çekinmişti. Neden Alex'i aklından çıkaramadığını anlayamıyordu bir türlü.

Alex'in sabaha karşı nasıl görüldüğünü unu tamıyordu. Uykusunda ne kadar narin ve incinebilir bir hali vardı. Çürüklere rağmen, yanık tenli yüzü çok güzeldi.

İnsanları bu halde görmeye alışkındı, ama hiçbirine karşı Alexandra Bennett'e duyduklarını hissetmemişti.

Belki bunun nedeni, Alex'in ansızın, fırtınadan çıkıp gelmesiydi. O kadar ufak tefek, kaybolmuş ve bitkinci ki, Kane'nin yüreği sızlamıştı.

Belki de, nedeni Alex'i kollarında yatak odasına taşıırken hissettikleriydi. Her ne olursa olsun, kendine bunun gelip geçici bir çekim olduğunu, Alex'ın şimdiden eski yaşantısına dönmeye başladığını tekrarlayıp durmuştu.

Rahip Curtis başını salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Şey... evet. Dün kaza yaptığında, onu ben tedavi ettim."

"Anlıyorum. Birkaç hafta annenin yanında kalacağı için, Dottie bu akşam aramıza katılmasını rica etmiş. Sanırım, Ms. Bennett gelecek romanı için Ander-senville'den esinlenecek."

Kane hiçbir şey söylemedi. Alex hemen yandaki evde kalacaktı, ha? Hem de birkaç hafta! Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Bakışlarıyla annesini ve Alex'i aradı. "Acaba..."

Kalabalık birden ikiye ayrılınca, kelimeler boğazına düğümlendi. Alex hayranlarının oluşturduğu bir grubun tam ortasındaydı. Kane soluğunun kesildiğini hissetti.

Alex ilk karşılaştıklarındaki yaralı, perişan haliyle bile onu etkilemişti. Şimdi, pırlıl pırlıl parlayan siyah saçı biçimli, koyu kahverengi gözleri berrak ve özenli haliyle çok daha etkileyiciydi.

İpek elbisesi zarif vücudunun hatlarını gizleyemiyordu. Şakağındaki bandajla, yanağındaki morluk çekiciliğini kesinlikle etkilememişti. Alex her haliyle soluk kesen, kendine güveni tam ve çok seksi bir kadındı.

Kane Rahip Curtis'e ne dediğinin farkında değildi. Bir an sonra, görünmeyen bir bağla çekiliyormuş gibi, bakışlarını ona çeviren kadına doğru yürümeye başlamıştı. Bakışları karşılaştığında, Alex'in gözleri kocaman açıldı. Kane hayal mi görmeye başlamış, yoksa? Alex'in de bakışlarında aynı cinsel etkileşim mi vardı?

Tam ona yaklaştığı anda, birisi yolunu kesti. Bakışlarını güçlükle Alex'ten ayırdığında, Melanie Chastain'in ona gülümsediğini gördü. Melanie mavi gözleriyle pürüzsüz tenini daha da belirgin hale getiren mavi ipek elbisesiyle her zamanki gibi güzeldi. Ama Kane'nin kalp atışları onu gördüğünde hızlanmamıştı.

Kane kendini zorlayarak gülümsedi. 'Merhaba, Melanie. Bu akşam çok güzelsin.'

Melanie içtenlikle bu gülümsemeye karşılık verdi. "Sağ ol, Kane. Büyükannem de sana, merhaba, demek istiyor.'

Kane, Pearl Chastain'in Pazar Okulu'ndan arkadaşlarıyla durduğu köşeye baktı. "Memnun olurum." Melanie'nin koluna girip, o tarafa yürüdü.

Elinde olmadan başını çevirip omuzunun üzerinden geriye baktı.

Alex arkasını dönüp, Dottie'nin arkadaşlarından biriyle konuşmaya başlamıştı

(<http://img257.imageshack.us/img257/8472/cowshowe148fh6.gif>)

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Haziran 30, 2007, 05:15:24 ÖS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alexandra duygularını çözümlemeye çalışıyordu. Kane onun yanma gelirken, Melanie Chastain onu yolundan alıkoymuştu. Alexandra bir anlamda rahatladığını düşündü. Kane'nin ona baktığını fark edince... adeta büyülenmişti.

Kendi kendine, Kane'yi son gördüğünden bu yana ondan artık etkilenmediği yolunda yaptığı telkinlerin ne kadar yanlış olduğu da böylece ortaya çıkmış oluyordu.

Kane'ye karşı hissettikleri onu rahatsız etse de, Melanie onu yolundan alıkoymduğunda biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Bakışları karşılaştığında, Kane'nin gözlerinde büyüleyici, adeta onu ipnotize eden bir şey vardı,

Dottie öfkeyle salonun öbür ucuna bakıp, "Kahretsin," diye homurdandı.

Alexandra Andersenville'de kaldığı süre içinde, öğrencileriyle bir konuşma yapmasını isteyen bir lise İngilizce öğretmeniyle sohbet ediyordu. Gençlerle konuşmayı çok sevdiği için, bu teklifi seve seve kabul etmişti. Dottie'nin söylediklerini duyunca, ona döndü. "Ne oldu?"

Dottie başını sallayıp, gülümsemeye çalıştı. "Bir şey yok. Sadece, zavallı Kane'nin haline üzüldüm, o kadar."

Alex bakışlarını salonun öbür ucuna çevirdi. Kane aşağı yukarı her yaştan kadının bulunduğu bir grubun ortasındaydı. Kadınlar Kane'nin dikkatini çekmeye uğraşırken, Melanie hemen yanındaydı.

Alexandra, tıpkı Ortaçağ'da yaşayan bir prens gibi, diye düşündü küçümseyerek. "Zavallı Kane mi?" dedi, Kane'nin durumunu zavallılıkla hiç bağdaştıramayarak.

Dottie başını salladı. "Evet. Bu akşam Kane'yi buraya gelmeye zor ikna ettim. Onun insanların arasına karışmasından gurur duyarım, ama bu tür toplantılar onun için çok sıkıcı geçer."

Bir öğretmen olan Emily Hatcher başını salladı. "İnsanlar böyle toplantılarda bir doktora rastladıklarında, hemen sağlık sorunlarını danışırlar. Şu anda soru yağmuruna tutulduğuna eminim."

Alexandra, Kane'nin etrafındaki gruba yeni bir gözle baktı. Kane hayatından hiç memnun görünmüyordu. Gülümsemesinde bir gerginlik vardı. Gece yarısı ona gönderdiği rahat gülümsemeden çok farklıydı.

Alexandra onun için üzülmüştü. "Neden onlara şu anda görevde olmadığını, şikayetlerini muayenehanesine gelip anlatmalarını söylemiyor?"

Dottie ile Emily ona tuhaf tuhaf baktılar. "Bunu kesinlikle yapmaz," dedi Dottie. "Kane çok naziktir."

"Yufka yüreklidir," diye onayladı Emily. "Çok iyi huylu bir delikanlı."

Emily, Kane'den olsa olsa beş yaş daha büyük olabileceği için, Alexandra gülmemek için kendini zor tuttu, Kane hastalarını kıramıyordu, demek? Kusursuz Melani; onu bu sıkıcı durumdan kurtarmak için neden bir şeyler yapmıyordu, peki?

Mildred'in yanlarına geldiğini ancak her zamanki homurdanmasını duyunca fark etti.

Yeğeninın çevresini kuşatmış kalabalığı öfkeyle süzüp, "Şuraya bak," diye homurdandı. "Çocuğu bir dakika bile rahat bırakmıyorlar. Jennie harrison beş dakikadır kafasını şişiriyor. Daha Melanie ile konuşamadı bile. Kızcağız sabırla yanında bekliyor."

Fazlasıyla sabırlı, diye düşündü Alexandra. Birden kararını verip, Dottie'ye döndü. "O ruptaki herkesle tanıştım mı?"

Dottie gülümsedi. "Hayır. Gel, seni tanıştırayım."

Mildred'in konuşmasına fırsat bırakmadan, Alexandra'yi ufak tefek bir kadından beklenmeyecek bir ataklıkla salonun öbür ucuna sürükledi. Alexandra, Mildred'in de peşlerinden geldiğinin farkındaydı.

"Merhaba, Kane," dedi Dottie. "Bu akşam bize katılmana sevindim."

"Merhaba, Anne." Belirgin şeklide rahatlayan Kane annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Fısıldayarak söylediklerini Dottie'den başka sadece Alexandra duydu. "Bunu ödeyeceksin, Anne." Kane annesinin başı üzerinden ona bakınca, Alexandra'nın gülmesi yarıda kaldı.

Alexandra, "Selam, Doktor Lovell," dedi gülümseyerek.

Kane onun resmi tavrını taklit ederek, suratı asık selam verdi. "Bu akşam başınız nasıl?"

"İyi, teşekkür ederim." Cevabını gruptaki herkesin duymasına özen göstermişti. "Ama şu anda görevde değilsiniz sanırım, bu akşam arkadaşlarınızla tıbbi konular konuşmak yerine, eğlenmeyi dört gözle bekliyorsunuz."

"Zaten," diye devam etti neşeyle. "Bir doktor da birkaç saat işten uzaklaşmak ister, değil mi?" Gruptaki herkesi tek tek süzdü.

Diğerleri hızlı hızlı başlarını sallarken, Kane'ye bakamıyorlardı.

Dottie uzayıp giden sessizlikte, "Konuğumla hepiniz tanıştınız mı? Bu, en çok satan gerilim romanlarının yazarı Alexandra Bennett. Yeni kitabı için araştırma yaparken, birkaç hafta evimde kalacak."

Alexandra en sempatik gülümsemesini takındı. "Bana Alex, deyin, lütfen. Burada olmaktan çok mutluyum. Herkes bana çok İçten davranıyor."

Bunu desteklercesine, gruptakiler onu sıcak biçimde selamladılar. Bir yandan ona iltifatlar yağdırırken, bir yandan da sorular sorup araştırmasında yardım teklif ediyorlardı. Alexandra isimlerle meslekleri birbirine karıştırmaya başlamıştı.

Alexandra soru yağmurunu ustaca idare ederek, geçmişteki imza günlerini, yeni ve hevesli yazarlarla yaptığı sohbetleri anlatmaya koyuldu. Dottie'nin Mildred'e bakıp kendinden emin bir havayla gülümsediğini gördü. Mildred buna homurdanarak karşılık vermişti. Ama Alexandra el sıkışmak ve isimleri ezberlemeye çalışmakla meşgul olduğu için, iki kız

kardeşin arasında neler olup bittiği üstünde fazla duramadı.

Melanie onun diğerleriyle meşgul olmasının yarattığı fırsatı kullandı. "Acıkmış olmalısın, Kane," diyerek onun koluna girdi. "Hanımlar mükemmel bir açık büfe hazırladılar."

"Evet, Melanie. Kane'nin yemek seçimine yardım eder misin?" Mildred, Dottie'ye kendinden emin bir bakış fırlattı. "Gelin. Ben de sana çay vereyim, Kane."

Dottie sadece Alexandra'nın duyabileceği biçimde homurdandı. "Çocuk kendi yemeğini kendi seçebilir."

Alexandra meşgul olduğu için bu söze karşılık veremedi. Dottie'ye hak verirken, gülümsemeye çalışıyordu.

Andersenville First Baptist Kilisesi'nin üyeleri çok meraklı ve birbirlerine bağlı insanlardı. Alexandra onların saatlerce oturup, birbirlerinin özel hayatları hakkında konuştuklarına emindi.

Gerçek kusurları ve meziyetleri olan, gerçek kişilerdi hepsi. Hiçbiri kusursuz değildi, ama Alexandra zaten kusursuzluğu her zaman sıkıcı bulurdu. Kane Lovell'e duyduğu hisleri henüz çözememesine rağmen, çok eğleniyordu.

Toplantının sonuna kadar, Kane ile bir daha konuşma fırsatı bulamadı. Alexandra sohbet etmekte olduğu yumuşak bakışlı, yaşlı rahipten gözlerini ayırdığında, Dottie'nin peşinde Kane ile onlara yaklaştığını gördü. Hemen kızaran insanlardan olmadığına seviniyordu. Yoksa, o anda yanaklarının kızaracağına emindi. O akşam Kane aklından hiç çıkmamıştı.

Dottie, "Ünlü konuşumuz hakkında ne düşünüyorsunuz, Rahip Curtis?" diye sordu şakacı bir sesle.

Rahip gülümsedi. "Alex'e benim de yazarlığa hep merakım olduğundan bahsediyordum. Yıllardır, bir kasaba rahibinin başından geçenleri anlatan, komik bir hikaye üzerinde çalışıyorum. Bu konuda, kendi deneyimlerimi de kullanabilirim. Andy Griffith'in benzer bir hikayeden uyarlanmış bir filmde baş rol oynadığını biliyorum, ama ben kendi hikayeme yeni bir soluk getirebilirim."

"Bir söz vardır, Rahip VVimple." Alexandra gülümsedi. "Sadece yedi tane orijinal konu vardır, ve Shakespeare hepsini kullanmış. Bize de, yeni bir soluk getirmekten başka yapacak bir şey kalmıyor. Siz kitabınızı yazmayı bırakmayın. Eğlenceli olacak."

"Teşekkürler." Yaşlı rahip'seyinçliydi. "Belki yazarım."

Dottie elini Alexandra'nın omuzuna koydu. "Alex, Kane gidiyor. Ben ortalığı toplamak için

biraz daha burada kalacağım. Seni eve o bıraksın.

"Nasılsa, yolumun üstü." Kane gülümsedi. "Hazır ' mısın?"

Alexandra biran kalıp, Dottie'ye yardımcı olmasının mı daha doğru olacağım düşündü. Kane'ye duyduğu tepkiler son derece güçlü ve karışık. Ama eline geçen fırsatları değerlendirmeyi öğrenmemiş olsaydı, ilk kitabını asla bastıramazdı. "Evet, hazırım."

Kane kapıyı gösterdi, "Gidelim, o halde."

Alexandra rahip İle Dottie'ye veda etti. Yaşlı kadının yüzündeki kendinden emin gülümsemenin nedenini yine anlayamamıştı. Kane ile kapıdan çıkarken, Melanie'den tarafa bakmamaya özen gösterse de, onun da herkes gibi gidişlerini dikkatle izlediğinin farkındaydı.

Gizlice iç çekti. Kilisenin kadınlar temizlik komitesinin kim hakkında konuşacağını tahmin etmek zor değildi.

Alexandra arabaya binip emniyet kemerini bağlarken, Kane de kendi kemerini bağlamakla uğraşıyordu. Elleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kane ona şöyle bir gülümseyip motoru çalıştırdı.

Alexandra soluklarının normale dönmesi için yoğun çaba harcıyordu. Kane bir gülümsemeyle bunu nasıl başarmıştı?

Kane arabayı park yerinden çıkarırken, "Sonunda kaçma fırsatı bulduğuna sevinmiş gibisin," dedi.

Alexandra ona duyduğu karmaşık fiziksel tepkileri analiz etmeye çalışmaktan vazgeçip, bu soruya soruyla cevap verdi. "Neden kaçacağım?"

Kane başıyla arkalarında kalan kiliseyi gösterdi. "Toplantıdan. Chicago'da alıştığım o görkemli partilerden çok farklı olmalı."

Alexandra başını yana eğip, onu dikkatle süzdü. "Görkemli partilere alışkın olmamı düşünmenin nedeni nedir?"

"Değil misin?"

"Pek sayılmaz. Annemle babam çok ciddi, insan arasına ender karışan birer tarih profesörüydüler. Ben de zamanımı tamamen yazarlığa ayırana kadar, bir hukuk firmasında sekreterlik yaptım. Öyle, sosyetik bir yaşantım olmadı, yani."

Kane tek kaşını havaya kaldırdı. "Ya. Ama artık ünlü bir yazarsın. Öyle partilere katılıyor olmalısın."

Alexandra bir seferlik de olsa, Kane'ye üstün gelmenin tadını çıkarıyordu. "Eğer bu partilere sıkça katılsaydım, romanlarımı yazacak zamanım kalmazdı."

"Şey, evet. Ama..."

"Yazarlık insanı yalnızlığa iten bir meslektir, Kane. Günün en az sekiz saatini, dairemın çalışma odası haline getirdiğim bölümünde kapalı geçiririm. Menajerim ve yayıncımla telefon ve faksla haberleşirim. Çok gerekmedikçe tanıtım turlarıyla imza günlerine katılmam, çünkü bence bu tür şeyler çok yorucu. Kilisenin toplantısına gelince, ender olarak katıldığım o 'görkemli partiler'den çok daha fazla zevk aldım. Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet," diye itiraf etti Kane. "Bir yazarın yaşantısının daha... nasıl denir, sıra dışı olduğunu düşünürdüm."

"Çoğu insan böyle sanır. Ama bizler aslında hayal güçleri biraz fazla çalışan, bunun dışında, sıradan insanlarız. Yazarlık çok zevkli bir meslek, ama insan bunda başarı kazanmak istiyorsa, uzun saatler boyunca çalışmalı. Benim mesleğim seninki kadar ölüm kalım işi değil, ama..."

Kane bir kahkaha atıp elini kaldırdı. "Tamam, anlaşıldı. Sen bir parti bebeği değil, bir iş kadınısın."

"Aynen öyle." Alexandra kollarını göğsünde kavuşturdu

Kane bir an düşünüp, dikkatle söze başladı. "Bu gece kitabın için araştırma yapıp yapmadığını sorsam, seni yine kızdırır mıyım, acaba? Demek istediğim, tanıştığım insanlardan bazıları biraz egzantrik tipler, ama her kasabada böyle tipler olur. Aslında, hepsi İyi insanlardır. Kitabında onları, ya da, kasabayı karikatürize edip utandırmanı istemem."

Alexandra derin bir soluk alıp, içinden iki kez ona kadar saydı. "Evet, kızdırırsın. Krallığının tabasına karşı koruma duygularını anlıyorum, ama bu iyi insanları kitabımda 'karikatürize ederek utandıracağımı' sanmakla yanılıyorsun.

"Yazmaktaki tek amacım, insanlara hoşça vakit geçirtmek ve hayal güçlerini harekete geçirmek. İnsanlarla ve meslekleriyle dalga geçmek gibi bir niyetim yok.

Diğer yazarların kitaplarında yazdıkları yüzünden önyargılı ve küstahça davranmak yerine, benim romanlarımı da okusaydın, bunu sen de bilirdin!"

Kane bir ıslık çalıp, ona masum, kaçamak bir bakış fırlattı. "Seni gerçekten kızdırdım,

galiba, değil mi? Kusura bakma, Alex. Haklısın. Okumadan kitaplarını eleştirmem yanlıştı. Ama dur, bir dakika. 'Krallığımın tabası' da ne demek? Arkadaşların, falan, demen gerekmez miydi?"

Böyle kolayca alt edilmeye niyeti olmayan Alexandra, onun soru dolu gülümseyişini görmemek için başını cama çevirdi. "Hadi, Kane. Küçük bir kasabanın doktorunun halk tarafından ne kadar sevilip sayıldığını herkes bilir. Bu akşam bunu gözlerimle gördüm. Tanrı aşkına, bu insanların hayatları adeta senin ellerinde. Bütün zamanını onlara ayırmana şaşmamak gerek!"

asil genelleme yapan kim?" diye sordu Kane.

Alexandra onu dinlemiyordu. Bakışları anayoldan tali yolda gördüğü siyah beyaz bir şeye, aniden dikilmesine neden olmuştu, "inek!"

"inek mi?" Kane konunun aniden değişmesine şaşırılmıştı. "Hangi inek?"

"Geçtiğimiz yoldaydı." Alexandra başını geriye çevirince, boyun kasları isyan etti. "Dün gece kaza yapmama neden olan inek olduğuna eminim. Tekrar anayola çıkıp, başkasının canını yakmasına engel olamaz mıyız?"

Kane frene basıp arabayı yolun kenarına yaklaştırdı. "Bir bakmanın zararı olmaz, sanırım." Arkaya bakıp arabayı geri vitese taktıktan sonra, geri geri sapağa yaklaşmaya başladı.

Kane gölgelerle dolu, hiçbir ışığın bulunmadığı yola girerken, Alexandra hiç konuşmuyordu. Karanlığı aydınlatan tek ışık, arabanın farlarından geliyordu.

Alexandra yolun kasis ve çukurlarla dolu, yolun kenarındaki çukurların çalılarla kaplı olduğunu, ileride bir suyun pırlıltısını gördü... ama ortalıkta inekten eser yoktu.

Kane yolu bakışlarıyla tararken, etrafına bakınmakta olan Alexandra, "Ama onu gördüğüme eminim," dedi umutsuzca. "Ay ışığı, sırtındaki beyaz lekeleri aydınlatmıştı. Dosdoğru ileri gidiyordu."

"Bu yolun sonunda bir göl var. Belki, susamıştır, ve oraya gitmiştir."

Birkaç dakika sonra, Kane arabayı gölün kıyısına park edip, motoru susturdu. Alexandra koltuğunda bir o yana, bir bu yana dönüp etrafa bakarken, sabırla durup bekledi. Alexandra sonunda çaresizlik ve öfkeyle iç çekerek arkasına yaslanınca, "Ee?" diye sordu Kane.

"Onu göremiyorum," diye itiraf etti Alexandra. "Ama görmüştüm. Oradaydı, Kane."

Kane omuz silkip, "Belki de, geldiğimizi görüp, ormana kaçmıştır," diye fikir yürüttü. "Birisi yarın mutlaka onu yakalar. Endişelenmene gerek yok."

Alexandra tekrar iç çekip, başını salladı. "Şu ana kadar onu benden başka kimsenin görmemiş olması, çok canımı sıkıyor. İnsan böyle anlarda, hayal gücüne güvenmemeye başlıyor."

Kane, Freud'un Alman aksanını taklit ederek, "Bu halüsinasyonları uzun süredir mi görüyorsunuz, Mees Bennett?" diye sordu şakacı bir ses tonuyla.

Alexandra elinde olmadan gülmeye başladı. "Hayır, Dr. Lovell. Sadece dün Masallar Ülkesi'ne indiğimden beri böyle oluyor."

Kane onun buklelerinden birini parmaklarının arasına alıp oynamaya başladı. "Belki de, uçan maymunlar falan görmeyi umuyordun?"

Küçük arabanın içinde birbirlerine ne kadar yakın oturduklarını fark edince, Alexandra'nın soluğu boğazına takılıp kaldı.

"Mmm... soru neydi?" diye sordu. Kane'nin yarattığı neşe dolu ortamı sürdürmek istiyordu.

Kane dosdoğru gözlerinin içine bakarken, gülümsemesi yavaş yavaş silinmekteydi. "Unuttum," diye mırıldanarak, bukleyi bırakıp, parmaklarını Alexandra'nın saçlarının arasına soktu. "Alex..."

Alexandra hiç düşünmeden dudaklarını aralayarak, onunkilere yaklaştırdı. Kane gözlerini onun gözlerinden ayırmadan başını eğip, bir anlık tereddüdün ardından, dudaklarını hafifçe dudaklarına değdirdi. Bu kısacık, doyurucu olmaktan çok uzak öpücüğü kesip geri çekildiğinde, Alexandra çaresizce inlememek için kendini zor tutmuştu.

Kane yüzünde anlaşılmasız bir ifadeyle elini onun saçlarından çekip, motoru çalıştırırken, "Bunu kötü, kuşkucu karakterim için bir özür olarak kabul edelim, tamam mı?" diye sordu şakacı bir sesle.

Alexandra kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine bakıyordu. "Özür kabul edilmiştir," dedi hissetmekten çok uzak olduğu bir rahatlıkla.

"Güzel."

Eve kadar olan kısa yol boyunca çok az konuştular. Kane arabayı annesinin evinin Önünde durdurdu. "Seninle kapıya kadar geleceğim."

"Hayır, buna hiç gerek yok. Dottie bana bir anahtar vermişti. Benî eve getirdiğin için sağ ol, Kane. Ben... sonra görüşürüz."

"Tamam. İyi geceler, Alex."

"Sana da iyi geceler, Kane."

Alexandra onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, kapıya koşmaya başladı. Sanki, arkasından... inekler kovalar gibiydi. Kendi şakasına gülmek içinden gelmemiştii.

Geçici olarak kaldığı yatak odasına girip, yatağın kenarına oturana kadar, gerginliğinden kurtulamadı.

Yüzünü ellerine gömmüştü. Ancak o zaman, hayatının en güzel deneyimlerinden biri olan o tatlı öpücüğü yeniden hayalinde yaşamaya cesaret edebildi.

Biraz sonra kendini toplayıp, elini şakağındaki düzgün bandajın üzerinde gezdirirken, "Bana neler oluyor?" diye sordu yılmış bir sesle. "Bu sefer başını nasıl bir derde soktun, Alexandra?"

Mildred o akşam kız kardeşiyle arkadaşını arabayla eve götürürken, "Kilise toplantısını başarıyla atlattıysa, ne olmuş, yani?" diye homurdandı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz ki. Ne de olsa, ünlü bir yazar olduğu için, insanların arasına karışmaya ve bu tür partilere alışkındır. Bu başarısı, Kane için uygun olduğu anlamına gelmez."

Dottie, "Alex'in arkadaşlarımız ve komşularımıza uyum sağlayamayacağını söyleyen sendin," diye hatırlattı. "Toplantı sona ermeden, hepsini avucunun içine almıştı. Hem, Kane'nin biraz işten uzak kalıp eğlenmeyi hak ettiğini söyleyerek, onu nasıl rahatlattığını görmedin mi? Bunu öyle bir ustalıkla yaptı ki, hiç kimse, hatta, Jennie bile alınmadı."

"Ne kadar düşünceli bir kız," diye onayladı Johnnie Mae. "Bunu yapması, ne kadar dikkatli olduğunu gösteriyor. Birisinin Kane için bunu yapması gerekiyordu."

Connie Travers son iki yıldır okul aile birliği başkanı olduğu için, o da bu tür konulan oldukça başarıyla halleder, elbette. Siz ikiniz onu da göz önüne almanız, iyi edersiniz."

Mildred, "En küçük çocuğu bütün gece ağladı," diye hatırlattı. "Zavallı Kane'nin her akşam eve geldiğinde böyle bir seyle karşılaşmasını istermisin?"

Johnnie Mae hemen savunmaya geçti "Büyük çocuklardan biri, minik Joey'nin ayağına basmıştı da, ondan. Zavallının ağlamamak elinde değildi. Yoksa, Connie'nin çocukları

genelde çok usludurlar!"

"Alex hakkında konuşuyorduk, unuttunuz mu?" Dottie ellerini kucağında kavuşturdu. "Kane ile Alexandra arasında oldukça ciddi bir ilişkinin gelişeceğini düşünüyorum .Kane'nin ona nasıl baktığını görünce...nasıl diyeyim, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim” Mildred basını inatla iki yana salladı. “Sen sadece ,onun partileri başarıyla atlatacağını kanıtladın, o kadar.Kane'nin bundan çok daha fazlasına ihtiyacı var.

Gerçek bir acil durumda ona yardımcı olup yükünü hafifletecek birine, örneğin. Bir doktor karısının ne gibi durumlarla karşılaşabileceğini düşünsenize. Bir parti kızı böyle bir durumda ne yapabilirki? Alex kan içinde ve yarı baygın evimize geldiğinde, Melanie'nin Kane'ye nasıl yardımcı olduğunu hatırlayın.Bir doktor karısı aynı böyle davranır iste! “

Johnnie Mae, "Alex'i bir parti kızı olarak tanımlamak yanlış bence," diye mırıldandı düşünceli düşünceli.

"Aynı fikirdeyim," diye atıldı Dottie. "Alex'in acil bir durum çıktığında, bunun da altından başarıyla kalkacağına eminim! Bir şeyi bir kez kafasına koydu mu, her şeyi başaracak kadar akıllı başında, zeki bir kız. Sana bu söylediklerini yutturacaktır, Mildred.'

Johnnie Mae kurnazca gülümsedi. "İşte bu, ikinizin de tertipleymeyeceği bir sınav. Alex'in nasıl davranacağını görmek için, gerçek bir acil vaka yaratamayacağımızı biliyorum."

"Böyle bir şey olmasını kesinlikle istemem, tabii," dedi Dottie. "Ama olsaydı..."

Mildred, "Olsaydı, benim düşüncelerimde haklı olduğumu anlardın," dedi her zamanki güven dolu havasıyla.

Tartışmanın büyüdüğünü gören Johnnie Mae iç çekerek, "İkiniz de nefesinizi boşuna harcıyorsunuz," diye homurdandı. "Kim birisinin gerçek bir acil durumda nasıl davranacağını bilebilir ki?"

Alexandra sonraki iki günü kasabayı ve tarihini araştırarak, odasında not defterleri, roman taslakları ve bilgisayarının arasına gömülerek geçirdi.

Kendi kendine sürekli olarak, bunu Kane'den kaçmak için değil, onu düşünüp yolunu gözleyemeyecek kadar yoğun ve meşgul olduğu için yaptığını. tekrarlayıp durmaktaydı.

Zaten, o Kane'den kaçıyor olsa bile, Kane de ondan uzak durmak için aynı çabayı gösteriyordu. Annesi bile, onun kilise toplantısından beri pek ortalarda görünmediğinden yakınmıştı.

Alexandra kasaba halkının ona yardımcı olmak için birbirleriyle yarışmalarından çok duygulanmıştı. Çiftçilerden biri ona çiftliğini gezdirmiş, kütüphane görevlisi eski belgelerle kitaplardan yararlanarak, bölgenin tarihini daha yalandan tanınmasını sağlamıştı. Andersenville her geçen gün daha olağanüstü bir kasaba haline geliyordu!

İkinci gün, Main Street'teki tertemiz bir restoranın önünden geçerken, içinden gelen sese kulak vererek, hafif bir yemek yemek ve kasabanın atmosferini daha İyi hissetmek için içeri girdi.

Ona mönü getirip, siparişini almak için masanın yanında bekleyen zayıf, yüzü heyecanla kızarmış delikanlı, "Siz şu yazar hanım değil misiniz?" diye sordu.

"Evet." Alexandra gülümsedi. Çocuk en fazla on yedi yaşında olmalıydı. "Adım Alexandra Bennett. Beni nasıl tanıdın?"

"Sizi geçen akşam kilise toplantısında gördüm," dedi çocuk. "O akşam sizinle tanışmak istedim, ama buna fırsatım olmadı. Adım Tommy Kelley. Bu restoran babama aittir."

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Tommy."

"Ben de öyle, Ms. Bennett. Ben..." Tommy bu kez kulaklarına kadar kızarmıştı. "Ben de yazar olmak istiyorum," dedi sonunda. Heyecanlı bir şekilde ağırlığını sürekli olarak bir ayağından diğerine aktarmaktaydı.

Alexandra yazar olmak isteyip, bir gün kitaplarının basılacağı hayaliyle yaşayan ne kadar çok insan olduğuna şaşırıyordu artık. İnsanlar onun mesleğini öğrendiklerinde, çoğu zaman aynı tepkiyi gösteriyorlardı. Alexandra cesaret verircesine başını salladı.

"Ne tür şeyler yazıyorsun?"

Tommy, "Bİlim kurgu," diye atıldı hemen. "Lisedeki öğretmenlerimin hepsi, bu konuda yetenekli olduğumu söylüyorlar. Gelecek yıl üniversiteye gideceğim.

Hem de, bir burs kazandım."

"Tebrikler, Tommy. Ne kadar zamandır yazıyorsun?"

Tommy, "Elim kalem tutmaya başladığımdan beri," dedi özlemle. "Diğer çocuklar futbol, ya da basketbol topunun peşinden koşarlarken, ben odama kapanıp zamanımı not defterlerim ve başvuru kİtaplarım ile geçiriyordum. Diğerleri zaman zaman benimle alay ederlerdi."

Alexandra, "Adını bir kitabın kapağında gördüklerinde, artık alay edemeyecekler," dedi.

Tommy'nin ağzının kulaklarına varmasından, Alexandra bir hayran daha kazandığını anladı. Bir salatayla buzlu çay ısmarladıktan sonra, Tommy'ye servisten zaman bulabildiğinde yayıncılık dünyası hakkındaki sorularını seve seve cevaplayacağını söyledi. Tommy ona heyecanla teşekkür ettikten sonra, siparişini getirmek üzere koşar adımlarla uzaklaştı.

Alexandra o gün akşama doğru konuk olduğu eve döndüğünde çok yorgun, ama hayatından oldukça memnundu. Kasabada yeni arkadaşlar edinmiş, çiftlik hayatı hakkında bir sürü şey öğrenmiş, ve romanının ana hatları yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

En önemlisi de, Kane Lovell'i çok az aklına getirmiş olmasıydı... eh, sadece her saat başı bir kez, diye düşündü alaylı alaylı.

Arabadan kitaplarla not defterlerini çıkarıp yükledi. Ağırlıkları biran sendelemesine neden olmuştu. Bütün dikkatini kollarındaki yığına verip, eve doğru yürümeye başladı.

İki yanık tenli el uzanıp, onu ağır yükünden kurtardığında, Alexandra neredeyse çığlık atacaktı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Belkemiğini mi sakatlamak istiyorsun?" Kane tepesinde dikilip, ona öfkeyle baktı. "Bu kitaplar senin için bir seferde taşınamayacak kadar ağır.

Alexandra sinirli sinirli soludu. "Ben kendime bakabilecek durumdayım, Dr. Lovell."

"Pekala," diye homurdandı Kane. Ona inanmadığı belliydi. "Hadi, şunları içeri taşımana yardım edeyim. Başka taşınacak bir şey var mı?"

Alexandra, "Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Hepsi bu kadar."

Kane kitap yığınının tek koluna alıp, diğer eliyle annesinin evini gösterdi. "Bayanlar önden, lütfen." Sesinde alaylı bir resmiyet vardı.

Alexandra bir an ona ateş saçan gözlerle baktıktan sonra, çenesini yukarı kaldırıp eve doğru yürüdü. Bu adam hayatında tanıdığı en ukala, sinir bozucu İnsanlardan biriydi!

Ve ne kötü ki, aynı zamanda hayatında tanıdığı en büyüleyici erkekti.

(<http://img257.imageshack.us/img257/8472/cowshowe148fh6.gif>)

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Temmuz 02, 2007, 01:36:09 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alexandra ve Kane tam kapıya geldikleri anda Dottie onları bekliyormuş gibi, hemen kapıyı açtı. "Tanrı aşkına, bunlar da ne?" Şaşkınlıkla kollarındaki kitaplarla defterlere bakıyordu.

"Araştırma," diye cevap verdi Alexandra.

"Çok ağır," dedi Kane.

Dottie gülümsedi. "İkiniz de acıkmış olmalısınız. Bugün akşam yemeği için özel bir şey hazırladım. Yarım saat sonra hazır olur."

Alexandra'nın ardından koridorda yürüyen Kane, "Özel bir durum mu var?" diye sordu.

Dottie, "Yeni bir şey denemek istedim, sadece," diye seslendi neşeyle. "Acele etmenize gerek yok, çocuklar. Bana ihtiyacınız olursa, mutfaktayım."

"Çocuklar mı?" Alexandra elindekileri yatağın üstüne bıraktı. "Yıllardır kimse bana böyle hitap etmemişti."

Kane kıkırdayıp, kitapları masaya koydu. "Annem, Mildred Teyze ve Johnnie Mae ile kıyaslanınca, sen çocuksun."

"Birkaç hafta sonra otuz yaşına basacağım."

Kane onun hüzünlü ses tonuna güldü. "Bu o kadar kötü bir şey değil ki. Ben de iki ay sonra otuz dört olacağım."

Alexandra kurnazca gülümsedi. "Biliyorum; bu bir ruh hali, sadece. Yine de, doğum günümü dört gözle beklediğim söylenemez."

"İnan bana, yirmi dokuzdan büyük göstermiyorsun."

"Aman sag ol:" Kane ona uzanınca, Alexandra geriye sıçradı. "Ne yapıyorsun?"

Kane şaşkınlıkla duraksadı. "Dikişlerine bakacaktım. Bir sakıncası mı var?"

Alexandra kendini aptal gibi hissederek, kısa bir kahkaha attı. "Kusura bakma. Beni şaşırttın da."

Kane şakağındaki bandajı dikkatle kaldırırken, Alexandra gözünü onun gömleğinin en üst düğmesine dikmişti. "Acıyor mu?" diye sordu Kane.

"Pek sayılmaz." Alexandra sesinin normal çıkması için büyük çaba harcıyordu. "Hafif bir sızı var, ama bu normal, sanırım."

"Evet." Kane yaranın etrafındaki şiş bölgeyi hafifçe yokladı. "Ya burası?"

"Hayır," diye fısıldadı Alexandra. Ellerini arkasında sıkımişti. Kane tehlikeli bir biçimde, çok yakınındaydı ve uzun boylu, sıcak, kusursuz... soluk kesecek kadar yakışıklı bir erkekti.

"Hızla iyileşiyorsun."

"Ya. Bu... çok iyi." Alexandra gözlerini kaçırarak kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Dikişleri almam için, pazartesi günü muayenehaneye gel. İstersen, artık bandajı takmayabilirsin." Kane hala çok yakındı. "Ama, dikişleri saklamak istemiyorsan, ona gerek yok."

"Dikişlerin bandajdan daha güzel görüldüğünü sanmam." Alexandra rahat görünmek için büyük gayret göstermekteydi. Kane gömleğinin üstten iki düğmesini çözmüştü. Göğsünün üst kısmındaki kıllar görünüyordu. Alexandra'nin boyu ancak onun çenesine geldiği için, Kane'nin boynundaki damarın atışını görebiliyordu.

Alexandra ona bu kadar yakın değilken, daha rahat düşünebildiğini bildiği için, soluğunu tutup onun geriye çekilmesini bekledi. Kane hiçbir harekette bulunmayınca, Alexandra çekinerek ona baktı. Bakışları karşılaştınca, Alexandra onun gözlerindeki ateşin içine yayıldığını hissetti.

Kane'nin parmakları hala yanağındaydı. Alexandra orada bir titreme hissetti. Titreyen o muydu, yoksa Kane mi?

"Kane?" Alexandra onun içinden geçenleri anlayabilme umuduyla yüzüne baktı

Kane başını onunkine yaklaştırdı, Alexandra da gözlerini kapayıp, parmak uçlarında yükseldi.

"Alex?"

Yatak odasının açık kapısının gerisinden, koridordan gelen ses, Alexandra'nın anında geriye kaçmasına neden oldu. Soluk soluğa geri döndüğünde, bir an sonra Mildred kapıda belirdi.

"Demek, buradasınız." Mildred sert bakışlarla bir onu, bir Kane'yi süzdü. "Bir şeye engel

olmadım, ya?" Sesinde onaylamaz bir ifade vardı.

"Tabii ki, hayır." Alexandra neşeli görünmeye çalışarak, gülümsedi. "Kane dikişlerime bakıyordu."

"Öyle mi?" Mildred'in yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. Ona bir kağıt parçası uzattı. "Bugün öğleden sonra iki kişi seni arayıp not bıraktı. Biri sigorta temsilcin. Diğeri de, Chicago'daki erkek arkadaşın." Son iki kelimeyi özellikle vurgulamıştı. "Seninle konuşamadığı için üzüldü."

Alexandra yutkundu. "Sağ ol, Mildred. Umarım, zahmet olmadı."

"Kesinlikle hayır." Mildred yeğenine baktı. "Yemeğe kalacak mısın, Kane?"

"Evet."

Alexandra kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. Yüzündeki yumuşak ifade tamamen kaybolmuş, yerini sert bir ifadeye bırakmıştı.

"Yemekten önce bir şey içer misin?" Mildred yeğeninin yanma gelmesini bekledi. "Dottie mutfakta işini bitirirken sen de ayaklarını uzatıp, biraz dinlen."

"İyi fikir." Kane dönüp Alexandra'ya baktı. "Gelmiyor musun?"

"Önce üstümü değiştireceğim." Alexandra dudaklarına sahte bir gülücük kondurdu. "Biraz sonra gelirim."

Kane başını sallayıp, hemen ardında Mildred ile odadan çıktı. Alexandra birkaç gergin saniye boyunca arkasından bakarken, sinirli bir şekilde kağıdı avucunda sıkıştırdığını farkında değildi.

Mildred gelmemiş olsaydı, Kane onu öpecekti. Ama bu kez, gerçekten mi öpecekti, acaba? Yoksa, Alexandra'nın daha fazlasına özlem duymasına yol açacak şekilde, dudakları şöyle bir dokunup, ayrılacak mıydı?

Dudakları birbirine yaklaştığında Kane'nin yüzündeki ifadeyi hatırlayınca, baştan aşağı ürperdi. Evet, gerçek bir öpüşme olacaktı. Çarşamba gecesi arabada öpüşmeleri Alexandra'yı bu kadar sarsmışken, gerçek bir öpüşme ne hale getirirdi, acaba?

Bunu anlama fırsatını bulamadığına üzülün mü, sevinsin mi bilemedi.

Alexandra'nın Andersenvilie'de kaldığı sürece Kane Lovell'den uzak durması, herkesin yararına olacaktı. Zamanında dizginlemezlerse, aralarındaki çekim sadece soruna yol açardı.

Alexandra'nın, yaşamı Chicago'daydı; Kane ise bu kasabaya kök salmıştı. En azından Mildred, onların birbirlerine uygun olmadıklarını anlamıştı. Bu açıkça ortadaydı.

"Unut onu, Alexandra," dedi alçak bir sesle. "Dikkatli olmazsan, başın dertte, demektir."

Ama yanağı Kane'nin dokunuşunun etkisiyle hala tatlı tatlı yanıyordu. Bunu hiçbir erkek başaramamıştı.

"Kahretsin." Derin bir soluk alıp, Kane ile tekrar yüz yüze gelmek için hazırlanmaya koyuldu.

Alexandra ve Kane yemek boyunca birbirleriyle çok az konuşup, sohbeti yönlendirmeyi Dottie, Midred ve Johnnie Mae'ye bıraktılar. Birbirleriyle göz göze gelmeye kaçınırsalar da, Alexandra, Kane'nin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

Kane'ye karşı hissettiği duygular çok karmaşık ve içinden çıkılmaz olmasına rağmen, Alexandra onun üç yaşlı kadına karşı davranışlarından çok etkilenmeden edemiyordu. Kane annesine çok bağlıydı, kuşkucu Mildred Teyze'siyle, komik, akıllı pek basında olmayan Johnnie Mae'ye de aynı sevecenlik ve duyarlılıkla davranmaktaydı.

Onun yaşındaki genç erkeklerin çoğu, üç yaşlı kadının dobra yorumlarıyla, özel hayatını kurcalayan meraklı sorularını hoşgörüyü karşılamazdı.

Özellikle Mildred, her iki cümlede bir Melanie'nin adını anmadan edemiyordu. Alexandra, Kane'nin her seferinde konuyu belli etmeden, ama kararlı bir şekilde değiştirdiğini duydukları rahatlamaktaydı.

Tatlılarını bitirirlerken Johnnie Mae, "Ha, Kane," diye atıldı. "Az kalsın unuttuyordum. gitmeden Cujo'ya bir bakabilir misin, acaba? Durumu beni biraz endişelendiriyor da."

"Cujo mu?" Kane şaşkınlıkla ona baktı. "O da kim?"

"Jason'un beslediği tarantula/ diye hatırlattı Johnnie Mae. "Üniversite gezisine çıktığı için, ona ben bakıyorum."

Alexandra, Kane'nin renginin belirgin biçimde attığını görünce, gülmek için kendini zor tuttu.

"Ben..." Kane ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Ona ne yapmamı istiyorsun, Johnnie Mae? Şey... hayvanlar hakkında pek bilgim yok da."

"Hadi, Kane." Alexandra kendini tutamayıp araya girmişti. "Bütün yapacağın, dilini çıkarmasını söyleyip, 'Aa'dedirtmek."

Kane ona öfkeyle baktı. "Ağzını bulabilirsem, tabii..

Alexandra, "Reflekslerini ölçmen biraz uzun sürebilir ama," diye ekledi hınzırca. "O özel kekiçle vurman gereken dizlerin sayısını düşünsene bir."

Dottie kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. "Tansiyonunu nereden ölçeceğini nasıl anlayacaksın, peki?" O da şakaya katılmadan edememişti. "Hangisinin bacak, hangisinin kol olduğunu nereden bileceksin?"

Mildred durumu hiç de komik bulmuşa benzemiyordu. "Neden Jason da herkes gibi evinde köpek beslemiyor? O çocuk her zaman çığının tekiydi, zaten."

Johnnie Mae sandalyesinde dikleşti. "Benim yeğenim çılgın falan değil! Sadece... yaratıcı biri, o kadar."

Alexandra gülmek için dudağını ısırıyordu.

Johnnie Mae tekrar Kane'ye döndüğünde çok üzgündü. "Senden onu muayene etmeni istemiyorum, Kane. Sadece... şey, onun uyduğunu sandım, ama iki gündür hiç kımıldanmıyor. Onun... ölmüş olduğundan korkuyorum."

Neşeli ortam bir anda dağılıp gitmişti. Dottie bir şeyler homurdandı.

johnnie Mae üzgün üzgün başını sallıyordu. "Biliyorum. Jason onu çok severdi. Ona nasıl söyleyeceğimi..."

Alexandra, "Belki de, sadece uyuyordu r," diye araya girdi umutla. "Belki, tar..." Bu korkunç kelimeyi söylerken, titremesine engel olamamıştı. "Tarantulalar birkaç gün bir şey yemediklerinde, kış uykusu gibi, uzun bir uykuya yatıyorlardır."

"Yo, yedi," diye güvence verdi Johnnie Mae. "Ona cırcır böcekleri vermiştim. Onlardan hoşlanmışa benziyordu."

"Cırcır böceği mi?" Kane aniden kaşlarını çattı. "Onları nereden buldun?"

"Nereden mi? Evin altından, tabii. Son zamanlarda onlardan ne kadar çektiğimizi biliyorsun. Bu sayede, onların hiç değilse birkaç tanesinden kurtulup, bir taşla iki kuş vurmuş oldum."

"Aman Tanm." Dottie zarif ellerinden birini ağzına kapadı.

Kane, "Johnnie Mae," dedi nazik bir sesle. "Bu hafta böcek ilaçlama şirketinden bir adam çağırılmışım. Bu böceklerin kökünü kazımak için, her tarafı ilaçlattım,"

johnnie Mae'nin gözlen dehşetle açılmıştı, "Yani, sen... o böceklerin..."

"Zehirlemiş olduklarını söylemeye çalışıyor." Mildred gülmek için kendini zor tutuyordu. "İşte, romanında kullanabileceğin mükemmel bir cinayet aracı, AJex."

Dottie ateş saçan gözlerle kız kardeşine baktı. "Saçmalama, Mildred!"

"Tanrım! Tanrım!" Johnnie Mae ellerini endişeyle açıp kapamaya başlamıştı.

Kane çaresizce iç çekip, sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Gel, johnnie Mae. Ona bir bakalım."

Johnnie Mae'nin üzüntüden ne hale geldiğini gören Alexandra Kane'ye gerekirse, örümceğe suni solunum yapmasını önerecekken, son anda kendini tuttu.

Kane oturma odasına döndüğünde, son derece ciddi, hatta üzgün bir ifadeyle, hastanın öldüğünü duyurdu.

"Korkarım, onun için yapacağımız hiçbir şey kalmamıştı. Onu atmamı ister misin, Johnnie Mae?"

"Tanrım, hayır," diye atıldı johnnie Mae. "Bekleyip, bu kararı Jason'a bırakacağım. Belki, onu saklamak falan ister."

Alexandra midesinin bulandığıtm hissetti.

Kane bundan sonra orada fazla oyalanmadı. Üç yaşlı kadını yanaklarından öptükten sonra, Alexandra'ya gergin bir gülümsemeyle ve resmi bir ifadeyle iyi geceler diledi

Alexandra huzursuz bir gece geçirdi. Odada yalnız kaldıkları bir sırada Kane'nin ona yaklaştığında gözlerinde beliren ifadeyi unutamıyordu bir türlü. Öpüşmeleri nasıl olacaktı, acaba? Ve Kane ardından ne diyecekti?

Chicago'da bir erkek arkadaşı.

Kane elini saçlarından geçirip, öfkeyle Alexandra'nin hafif bir ışık sızan odasına baktı. Gecenin o saatinde, sadece Alexandra'nin penceresinde ışık vardı.

Tahmin etmesi gerekirdi. Alexandra'nın Chicago'da havai, bir partiden diğerine koşmakla geçen bir hayat sürdürdüğünde yanılmış olmasına rağmen,onun gibi neşeli, çekici bir kadının ne kadar işiyle meşgul olsa da, bir erkek arkadaşı olduğunu bilmeliydi.

Alexandra'nin neden ondan hiç bahsetmediğini merak ediyordu. Birlikte mi yaşıyorlardı, acaba? Daha da önemlisi, ona aşık mıydı?

Alexandra'yı onun elinden almak çok zor olacak mıydı?

"Kahretsin!" Yumruğunu mutfak tezgahına indirdi. Çıkan ses, evin içinde yankılanmıştı. Gecenin o saatinde, çılgınca aşık, yeniyetme bir delikanlı gibi Alex'in penceresine bakarak ne yapıyordu böyle?

Cathy ile yaşadığı nişanlılık fiyaskosu ona bir ders vermemiş miydi? Hayatına uyum sağlamayacağı belli olan başka bir kadına aşık olmak, kendi kendine acı çektirmekten başka bir şey değildi.

Hem, başka alternatifleri de yok değildi ki. Bütün yapacağı, telefonu kaldırıp, bir sürü çekici, bağlantısı olmayan, ve anlaşabileceği kadından randevu almaktı.

Hepsi Andersenville'de yetişmiş, Kane'nin istediği gibi, orada sessiz, sakin bir yaşam sürmek ve aile kurmakla yetinecek kadınlardı bunlar.

Ama bu kadınlardan hiçbiri onu, o anda annesinin konuk odasında kalmakta olan siyah saçlı, kara gözlü, duygulu ve neşeli yazar kadar etkileyemiyordu. Alex neden hala uyumamıştı, acaba? Çalışıyor muydu? Okuyor muydu? Yoksa, onu mu düşünüyordu?

Kane, "Saçmalama, Lovell," diye homurdanıp, başını iki yana salladı. "Hayal kuruyorsun."

Alex onun için kesinlikle uygun değildi. Kane'nin sorunsuz, kolayca uyum sağlayan, onun mesleğinin yanında bazen ikinci planda kalmayı kabullenebilecek bir kadına ihtiyacı vardı.

İçinden bir ses ona, Alexandra Bennett'ın hiç kımse, ya da hiçbir şeyin yanında ikinci planda kalmaya aldırılmayacağını söylemekteydi. Ve Kane'nin içinde uyandırdığı hisler hiç de huzur verici değildi.

Kane onu istiyordu. Belki de, onu ilk gördüğü andan beri arzulamıştı. Ama bu konuda ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alexandra Bennett ufak tefek, esmer bir sorun paketi idi, adeta. Ve Kane Lovell hayatının vardığı aşamada, bir daha aynı acıyı yaşama tehlikesini göze alamazdı.

Belki, bir ara Melanie Chastain'i arasa iyi olacaktı. Melanie onun son iki yıldır aradığı kadın tipine çok daha yakındı. Mildred Teyze de, Melanie'nin onunla çıkmaya soğuk bakmayacağını ima etmişti, üstelik.

Melanie'den hoşlanıyordu. Onunla daha sık görüşürse, daha çok hoşlanacağına kendini inandırmaya çalıştı. Melanie ona ve kurduğu planlara daha uygun bir kızdı...

Alex'in penceresine bir kez daha Özlemle bakarken, Melanie'nin onun yüreğini hoplatmadığını düşündü hayıflanarak. Sonra arkasını dönüp, isteksiz adımlarla yatak odasına yürüdü.

Huzursuz, rüyalarla dolu bir gecenin ertesinde, Alexandra daha fazla uyuyamayacağını anlayıp, o cumartesi sabahı erkenden yataktan çıktı.

Giyinirken sessiz olmaya özen gösterip, yine aynı sessizlikle mutfığa indi. Bu güzel hafta sonu sabahında biraz daha uyumak isteyebileceklerini düşünerek, ev sahibelerini uyandırmak istemiyordu.

Johnnie Mae'yi mutfakta, kontraplaktan yapılmış bir panonun üzerine dikkatle eğilmiş halde buldu.

"Günaydın." Alexandra yaşlı kadını neşeyle selamlayıp, mutfığa girer girmez fark ettiği kahve demliğinin yanına gitti.

"Günaydın, tatlım. İyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkürler," dedi Alexandra neşesini hiç kaybetmeden. "Ya sen? Umarım, örümcek yüzünden çok.. Aman Tanrım!"

Alexandra bîrden durunca, fincandaki kahve eline dökülüverdi.

"Ah!" Alexandra fincanı hemen sol eline aktanp, sağ elini inceledi. Neyse ki, elini ciddi bir biçimde yakmamıştı.

"Alex, tatlım, iyi misin?" Johnnie Mae'nin çok endişelendiği sesinden anlaşılıyordu

"Evet, ben... Johnnie Mae, sen ne yapıyorsun?"

Yaşlı kadın mahcup mahcup, önündeki panoya... ve üzerindeki kıllı yaratığın Ölüsüne baktı.

"Cujo'yu bacaklarından bu panoya monte ediyordum.'

Alexandra güçlükle yutkundu. Masaya bakmaktan kaçınıyordu. "Şey... neden ama?"

"Onu Jason'un gelişine kadar saklayacağım, ama kokmasından korkuyorum. Ben de onu dondurucuda saklamaya karar verdim." Johnnie Mae'nin bu buluşuyla gurur duyduğu

belliydi. "Onu bu panoya çaktıktan sonra, dondurucuda saklayacağım. İşe yarar, değil mi?"

"Herhalde," dedi Alexandra çekinerek. "Ama diğerlerini örümceğin orada olduğu konusunda uyarısan, iyi olur."

"Elbette."

Alexandra arka kapıya yaklaştı. "Dışarıda hava çok güzel. Kahvem verandada, kuşları seyrederek içeceğim."

Johnnie Mae anlayışla gülümsedi. "Evet, bu çok iyi bir fikir. Ben de birkaç dakika sonra buradaki işimi bitirip, yanına gelirim."

Alexandra güçlükle gülümseyip, arkasını dönerek kapıdan fırladı.

Alexandra cumartesi gününün büyük bölümünü araştırma kitaplarıyla bilgisayarının arasında geçirmişti. Pazar sabahı da, önceki gün onu kiliseye davet eden ev sahibelerine katılmak üzere erkenden kalktı.

Onu kırk yıllık ahbabları, ya da dostlarıymışçasına sıcak ve içten karşılayan kilise üyeleri, kendisini yuvasında hissetmesini sağladılar. Alexandra ön sıralardan birine, Dottie'nin yanına oturdu. Melanie Chastain ile büyükannesi onları içtenlikle selamladıktan sonra, hemen arkalarındaki sıraya oturmuşlardı.

Alexandra böylece, o sabah Kane ile karşılaşmaktan da kurtulmuş oluyordu. Dottie onun sabah erkenden bir doğum için hastaneye gittiğini söyledikten

sonra üzüntüyle, "Doktorların hayatı hep böyledir, işte," dedi. Bir yandan da, bu sözlerle tepkisini Ölmek istercesine Alexandra'ya bakıyordu.

Alexandra belli bir yorumda bulunmaktan kaçınarak bir şeyler mırıldandıktan sonra, kiliseye girerken eline tutuşturulan kilise bültenini okuyor gibi görünmeye çalıştı.

Alexandra İle ev sahibeleri kiliseden sonra, dışarıda öğle yemeği yemeye karar vermişlerdi. Melanie ile Pearl'ı da davet edince, bu davetleri sevinçle kabul edildi.

Hep birlikte, Alexandra'nın cuma günü öğlen yemeği yediği restorana gittiler. İçerisinin kalabalık oluşu, restoranın oldukça revaçta olduğunu gösteriyordu.

Dottie, Alexandra'ya, "Hank Kelley'in babası burayı 1940'larda açmış," diye açıkladı. "Hala, kasabadaki en iyi restoran olma özelliğini koruyor. Şu fast food restoranlarına fark atıyor."

Tommy Kelley, Alexandra'yı tekrar gördüğüne çok sevinmişti. "Merhaba, Ms. Bennett!"

Tommy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, bir şef garson edasıyla onun sandalyesine oturmasına yardım etti. "Son romanınızı yeni bitirdim. Gerçek katilin kim olduğunu öğrenince, çok şaşırdım."

"Buna sevindim." Alexandra çocuğun ona gösterdiği yoğun ilgi karşısında biraz utanmıştı. "Okuyucularımı düşünmeye zorlamayı severim."

"Bunu da çok iyi başarıyorsunuz." Tommy güldü. "Ben katilin o polis olduğunu sanmıştım."

"Tommy!" Seslenen, Alexandra'nın, onun babası olduğunu tahmin ettiği bir adamdı. "Siparişler seni bekliyor."

Tommy'nin yüzü hafifçe kızarmıştı. "Kusura bakmayın. Birazdan gelip, siparişlerinizi alacağım."

."Ee, Alex. Burada da ateşli bir hayran kazanmışsın." Dottie ona bakıp, gülümsedi.

"Tommy bilim kurgu romanları yazmak istiyor," dedi Alexandra. "Çok tatlı bir çocuk."

Johnnie Mae, "Onu doğduğundan beri tanırız," dedi. "Her zaman müthiş bir hayal gücüne sahipti."

Mildred, "Melanie'nin üzerindeki elbiseyi kendisinin diktiğini biliyor musunuz?" diye sordu durup dururken. "Çok başarılı bir terzi, öyle değil mi, Pearl?"

Büyükannesi onun çok yetenekli olduğunu onaylarken, Melanie utançla kızarmıştı. Alexandra da onun ipekli elbisesini içtenlikle övdü. "Ben hiç dikiş dikmedim. Bana hep çok karışık bir iş gibi görünmüştür."

Melanie, "Büyükannem bana daha küçük bir kızken dikiş dikmeyi öğretti," diye açıkladı. "Çok zor değil, aslında. Bütün yapacağın, alışkanlık kazanmak."

Pearl, "Melanie lisenin mezuniyet balosunda giydiği tuvaleti bile kendisi dikti," dedi gururla. "O güne kadar gördüğüm en güzel tuvaletti. Beden kısmına minik inciler işlenmiş, organze ve dantel karışımı bir tuvalet. Tıpkı peri masallarından çıkmış bir prenses gibiydi."

"Buna eminim." Alexandra sessizce iç çekti.

Yemek sırasında, dikkatini konuşulan çeşitli konulara vererek, arada bir Melanie ile kaçamak bakışıyordu. Melanie'nin de, dört yaşlı kadının hararetili hararetili dedikodu yapmalarını en az onun kadar komik bulduğu anlaşılıyordu. Melanie bu kadar hoş ve sevimli olmasaydı, Alexandra'nın ondan hoşlanmaması ne kadar kolay olacaktı!

Tam restorandan ayrılacakları sırada, bir köşede Çıkan karışıklık oldukları yerde kalıp, şaşkınlıkla etraflarına bakınmalarına neden oldu.

Bir kadın çığlık atarken, adamın biri göğsünü tutarak sandalyesinden yere yığılmıştı.

"Aman Tanrım, bu Zeb Cavender Dottie dehşetle soluğunu tuttu. "Birisi hemen ambulans çağırın!"

Alexandra hiç gerçekleşmemesini istediği bir duruma içgüdüsel bir tepki vererek, salonun öbür ucuna koşmaya başlamıştı bile. İlk romanını yazarken, suni solunum tekniğini Öğrenmiş, bu konunun ne denli hayati önem taşıdığını anlayınca da, ilk yardım kurslarına devam etmişti. Ama gün gelip de, bunu kullanacağı aklının köşesinden bile geçmezdi.

"Kalp krizi geçiriyor!" Zeb'İN karısı sırtüstü yatmakta olan adamın yanına diz çökmüş, dehşetle bağıyordu. "Birisi ona yardım etsin!"

Bir restoran müşterisi, "Sunî solunum yaptırmayı bilen var mı?" diye sordu. Bunu kendisi bilmediği için çok üzgün görünüyordu.

"Ben biliyorum." Alexandra heyecandan kıpkırmızı bİR yüzle, izci takımındayken bunu öğrendiğini belirten Tommy Kelley ile aynı anda cevap vermişti.

Alexandra herkesin birinin durumu ele almasını beklediğini fark ederek, Zeb'in yanına çömeldi. Tommy'ye de aynısını yapmasını işaret etmişti.

Zeb'İN dudakları morarmaya başlamıştı bile. Teni bembeyazdı ve ter içindeydi. Alexandra umutsuzca, adamın önce kalın boynunda, sonra bileğinde nabzını aradı, ama bir türlü bulamadı.

Anlayabildiği kadarıyla, adam soluk almıyordu. "Birisi ambulans çağırdı mı?" diye sorarken, midesi kasılıyordu. Adamın gözleri önünde ölmekte olması, onu çok kötü etkilemişti.

Johnnie Mae, "Mildred çağırdı," dedi gergin bir sesle. "Alex, yoksa Zeb..."

Zeb'in karısı hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı. Dottie şefkatle ona sarılıp, yatıştırmaya çalıştı.

Alexandra, Tommy'nin üzgün, endişe dolu gözlerine baktı. "Nabız ve soluk alma yok." Sesini alçak tutuyordu. Tommy belirgin bir biçimde yutkunup, bakışlarını yerde yatan adama çevirerek, ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Alexandra ilkyardım kursundaki öğretmenin sesİNİ hala duyar gibiydi. Soluk alışları durmuş birini kurtarmak için ancak beş dakikanız vardır. Beklediğin iz her dakika, onu kurtarmanızı

güçleştirir. alexandra, "Suni solunuma başlıyoruz," dedi Tommy'ye.

Tommy başını salladı. "Ben solunumu yaptırayım, siz de kalp masajıyla İlgilenin. Ağızdan ağza solunum yaptırabilirim. Bir arkadaşım yüzme havuzunda boğulma tehlikesi geçirdiğinde, aynı şeyi yapmıştım."

Alexandra gergin bir biçimde gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Pekala. Beş kez masaj, bir kez solunum. Onu uygun pozisyona getirelim."

Alexandra ile Tommy sanki bu işi uzun süredir birlikte yapıyorlarmış gibi, Zeb'in kollarıyla bacaklarını uygun pozisyona getirdikten sonra, solunum yollarını açmak için başını geriye eğdiler. Alexandra bir kez daha kontrol edip, adamın soluk almadığını ve nabzının durduğuna emin olduktan sonra, göğsünde masaj yapacağı doğru noktayı bulmak için parmaklarıyla araştırdı.

Bir kez Tommy'ye baktıktan sonra, Zeb'in güçlü göğsüne hafifçe masaj yapmaya başladı. Baskıyı uygularken, bir yandan da içinden sayıyordu.

"Bir... İki... Üç.. Dört... Beş... hadi, şimdi solunum yaptır!"

Bir eliyle Zeb'in başını geride tutan, diğeriyle de burnunu kapayan Tommy, adamın açık ağzına güçlü bir soluk verdi. Alexandra da bu arada durmamış, sayıyor ve baskı uygulamaya devam ediyordu.

"Bir... iki..."

Bir dakika sonra, Tommy adamın nabzını kontrol edip, umutsuzca başını iki yana salladı. "Hiç hareket yok."

"Devam et. Bir... İki..." Bütün dikkatini avuçlarının altından kayıp gitmekte olan yaşam üzerinde odaklamış olan Alexandra, etraflarına toplanmış, onları soluklarını tutarak ve dua ederek izlemekte olan insanların farkında bile değildi.

Olağanüstü bir gayretle işine devam ederken, aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

"Üç... dört... beş..."

"Pekala, gerisini bize bırakın." Beyaz önlüklü bir sağlık görevlisi yanında diğeriyle birlikte yanlarına çömeldi.

Alexandra duyduğu rahatlama hissiyle, o anda gözyaşlarına bogulabilirdi. Ama geri çekilip, sağlık görevlilerinin hastayla ilgilenmelerini izledi. Uzun, gergin ve heyecanlı bir beş dakika sonra, görevlilerden biri, "Kalbi atmaya başladı!" diye duyurdu. "Onu hemen ambulansa

götürelim."

"Tanrı'ya şükürler olsun!" Zeb'in karısı sevinçle Dottie'nin kollarından uzaklaştı. Zeb tekerlekli bir sedyeye konup, ambulansa götürülürken, o da peşinden gitti.

"Alex, Zeb'in hayatını kurtardın!" Melanie'nin sesi hayret ve hayranlık doluydu. "Bu harika bir şey. Sen de öyle, Tommy. Sizinle gurur duyuyorum."

Tommy kıpkırmızı kesilip, Alexandra'ya kaçamak bir bakış fırlatınca, Alexandra hemen ona sarıldı. "Gerçekten harikaydın, Tommy. Bunu sensiz başaramazdım."

"Sence, Zeb yaşayacak mı?"

Alexandra bu konuyu fazla düşünmek istemiyordu. "Bilmiyorum, Tommy. Hastaneye giderken, bir kriz daha geçirebilir. Ama kurtulma şansı yüksek."

"İkinize de nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum!" Dottie'nin yanakları gözyaşlarıyla kıpkırmızı olmuştu. Sıkıca Alexandra'ya sarıldı. "Alex, gerçekten harikasin!"

Bir sürü insan etrafını sarıp elini sıkarak, onu hararetle ve içtenlikle kutlamaya başlayınca, Alexandra utançla kızarmıştı, övgülerine Tommy'yi de dahil ediyorlardı.

Dottie sonunda imdadına yetişip, gitme zamanının geldiğini söyleyince, Alexandra rahatlayarak soluğunu bıraktı. Biraz önce yaşadığı heyecan ve gerginliğin etkisinden kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Alexandra hızlı adımlarla, ama olabildiğince zarif bir biçimde arabaya gitti.

Dottie o akşam kapısını tıklattığında, Alexandra odasında çalışıyordu. "Seni telefonda arıyorlar, Alex."

"Sağ ol, Dottie. Buradan konuşacağım."

Alexandra yatağının başucundaki paralel telefonu kaldırdı. "Alo?"

"Herkes bana, müthiş bir rakibin çıktığını söyleyip duruyor."

"Sakin buna inanayım, deme." Kane'nin sesini duyunca, Alexandra'nın vücudunu tatlı ürpertiler sarmıştı. "Bir daha asla aynı şeyi yaşamak istemem."

"Buna eminim. Ama bugün sen ve Tommy, Zeb'in hayatını kurtardınız. Büyük bir iş basardın, Alex."

Alexandra o gün bir sürü kutlama telefonu almıştı. Bunlardan biri, onu ertesi günkü gazetenin ön sayfasına manşet yapmak isteyen bir yerel gazetenin yayın yönetmeninden gelmişti-. Ama Kane'nin övgüsü onun için bunların hepsinden daha değerliydi.

"Sağ-ol, Kane. Ama ben ilk yardım kursları alan herkesin yapabileceği bir şeyi yaptım, sadece. Tommy'nin de bunda en az benim kadar katkısı var. Kendi başıma yapamazdım."

"Hayır, yapabilirdin," diye mırıldandı Kane. "Bundan eminim."

Alexandra huzursuzca yerinde kımıldadı. "Zeb'in durumu nasıl? Onu gördün mü?"

"Evet, onu yoğun bakım ünitesine yerleştirdim. Kalp uzmanlarının gözetiminde. Yarın sabah bir açık kalp ameliyatı geçirecek."

"Yaşayacak mı?"

"Şu anda bir şey söylemek için henüz erken," dedi Kane. Sesi oldukça ciddiydi. "Ama, seninle Tommy'nin sayesinde yaşama ümidi arttı."

"Çok yorgun gibisin." Alexandra konuyu kendisinden uzaklaştırmak istemişti.

"öyleyim. Oldukça uzun ve yorucu bir gündü."

Alexandra o an onun yanında olmayı, banyoda sırtını sabunlamayı, ona bir içki hazırlamayı ve dinlenirken yanında olmayı hayal etti. Bu hayaller, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasına neden oldu.

Daha önce hiçbir erkek için böyle hayaller kurmamıştı! Son günlerde ona neler oluyordu böyle?

"Mmm... biraz dinlenmen gerek."

"Evet, şimdi eve gideceğim. Sabaha görüşürüz, tamam mı?"

"Sabaha mı?"

"Dikişlerinin alınması için, muayenehaneye gelecektin, unuttun mu, yoksa?"

Alexandra inledi. "Tamamen aklımdan çıkmıştı." Bu konuda doğruyu söylüyordu. "Bunu bilinçaltımı yapmış olmalı."

"Hadi, Alexandra, o kadar büyütme. Bunda korkacak bir şey yok ki. Canın hiç acımayacak."

"Bütün doktorlar böyle söyler," diye homurdandı Alexandra.

Kane kıkırdadı. "Herhalde, dikişlerini de kendin alabilirsin?"

"Yo, hayır. Tıp mesleğini bırakıyorum artık. Çok stresli bir iş."

"Sabaha muayenehanede görüşürüz, o halde. Sana dokunmak için sabırsızlanıyorum."
Alexandra'nın bu sözlerin şaka mı, yoksa ciddi mi olduğunu anlamasına fırsat bırakmadan telefonu kapamıştı.

Kane'nin ellerinin vücudunda gezindiğini hayal edince, Alexandra arzuyla titredi.

Dottie, "Alex ve Kane hala konuşuyorlar mı, acaba?" diye sordu. Yüksek sesle düşünür gibiydi. Oturma odasındaki telefona baktı.

Mildred okuduğu kitaptan başını kaldırıp, "Bence, Kane onun bugün Zeb'in hayatını kurtardığı için kutlamak amacıyla aradı," diye yorumda bulundu.

"Evet. Büyük bir başarıydı, değil mi?"

Mildred kitabı sert bir hareketle kapadı. "Kendinden çok emin bir halin var, Dottie!"

"Bunda benim de payım olduğu gibi, bir iddiam yok. Zeb'in bugün restoranda kalp krizi geçirmesi tamamen bir rastlantıydı ve kimsenin başına böyle bir şey gelmesini istemeyeceğimi sen de biliyorsun. Ama Alex'in durumu büyük bir başarıyla idare ettiğini de kabullenmeliyiz."

"Bunu ben de söyledim, değil mi?"

"Peki, onun neden Kane için uygun bir kadın olduğuna inandığımı da anlamaya başladın mı?"

Mildred, "Hayır," dedi inatla. "Anlamıyorum. Chicago'da ilk yardım kurslarına devam edip, suni solunura yaptırmayı öğrenmiş olması, onun Kane için uygun olduğu anlamına gelmez. Kane'nin daha çok, onun günlük hayatına sorunsuz bir biçimde uyum sağlayacak bir kadına ihtiyacı var. Hastalarıyla değil, onunla ilgilenecek bir kadına. Tıpkı..."

Dottie ile aynı anda, "Melanie gibi birine," diyerek bitirdi cümlesini.

Dottie, "Hala onları bir araya getirme çabasındasın, değil mi?" diye sordu.

Johnrue Mae, "Üç çocuk annesi olan Connie Travers, böyle anlarda durumu çok iyi idare eder," diye araya girdi. "Çocukları sürekli olarak düşüp bir yerlerini incittikleri için, ne

yapılacağını çok iyi bilir. Kusursuz bir doktor karısı olacağına eminim."

"Başka bir doktor için, bu söylediğin doğru olabilir," dedi Dottie. "Kane'nin gözleri Alex'ten başkasını görmüyor."

Mildred, "Melanie'yi de çok beğeniyor," dedi düz bir sesle.

Johnnie Mae iç çekip, başını İki yana salladı. "Bu gençleri kıskandığım söylenemez, doğrusu."

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins
Gönderen: lara sila üzerinde Temmuz 03, 2007, 12:52:39 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Alexandra'nın pazartesi sabahı Kane'nin muayenehanesine yapacağı ziyareti iple çektiği söylenemezdi.

Onun doktor olarak yeteneğinden kuşku duymasa da, dikişleri alınırken acı çekmekten korkuyordu. BİRde, Kane ile arasında olanlar vardı. Ama bu, muayenehanenin profesyonel ortamında sorun olmayacaktı, nasıl olsa.

Dottie, Kane'nin ortağı olan doktorun yakında emekli olacağını, Kane'nin yeni bir ortak aradığını söylemiş, artık genç doktorların büyük şehirlerde iş bulmak istediklerini ekleyerek iç çekmişti.

Aile doktorluğu yavaş yavaş devrini tamamlamaktaydı. Özellikle Dr. Isaacs geçen yıldan beri mesai saatlerini kesin olarak belirledikten sonra, Kane bir yılın hastasıyla ilgilenmesine yardımcı olacak birini acil olarak bulmak zorundaydı.

Dottie, Kane'nin yoğunluğundan yakınmış olmasına rağmen, Alexandra muayenehaneye girer girmez karşılaştığı kargaşaya hazır değildi.

Bekleme odası orada uzun süredir bekleyene benzeyen insanlarla doluydu, iki hasta çocuk ağlıyor, adamın biri mendilini ağzına tutmuş öksürüyordu. Sol kolu alçıdaki bir kadın için fatura yazmakta olan bir hemşirenin oturduğu başvuru bölümünün etrafında bir kalabalık

birikmişti. Bir telefon sürekli çalmaktaydı.

Alexandra tam kimsenin cevap vermeyeceğini düşündüğü anda Kane ortaya çıkıp, ahizeyi kapdı.

Telefona doktor kendisi mi cevap veriyordu? Burada neler oluyordu böyle?

Kane telefonu kaparken, Alexandra'yı görüp, özür dilercesine yüzünü buruşturarak yanına geldi. "Programın biraz gerisinde kaldım da."

"Farkındayım." Alexandra gürültülü bekleme odasına baktı. "Hep böyle midir?"

Kane, "Kesinlikle hayır," dedi belirgin bir çaresizlik ve öfkeyle. "Dr. Isaac şehir dışında; danışma görevlim de grip yüzünden gelemedi."

Bekleme odasından bir adam, "Dr. Lovell, beni birazdan muayene edecek misiniz?" diye seslendi. "Randevum on beş dakika öncedydi."

Kane ona, "Elimden geldiğince çabuk muayene edeceğim," dedikten sonra Alexandra'ya döndü. "Danışma görevlim geldikten bir saat sonra evine gitti."

Hemşiremler birlikte durumu idare etmeye çalışıyorlar, ama iş çıkırından çıkmaya başladı."

"Neden yardımcı eleman istemedin? Andersenville'de işçi bulma şirketi yok mu?"

Hemşire, "Dr. Lovell, Dr. Westfeld birinci hatta," dedi. "Ona ne diyeyim?"

"Onu arayacağımı söyle, Tina." Kane tekrar Alexandra'ya baktı. "Hayır, böyle bir şirket yok. Annemi aradım, ama o da bir toplantıya katılmış. Doğrusu, ne yapacağımı..."

Alex ceketini çıkardı. "Sen hastalarla ilgilen, Kane. "Gerisiyle ben ilgilenirim."

"Sen mi? Ama..."

Alexandra'nın arkasından çekingen bir ses, "Dr. Lovell, Timmy'nin ateşi gittikçe yükseliyor," diye araya girdi.

Alexandra masaya oturdu. "Sen hastalarla ilgilen. Hemşiren bana gerekli bilgileri verdikten sonra, senin yardımına gelir."

Kane iç çekip elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Teşekküre gerek yok. Bunu araştırmamın bîr parçası olarak kabul et."

"Pekala, Mrs. Rogers, Timmy'yi muayene odasına getirin." Kane şimdiden rahatlamıştı bile.

Alexandra kendini hemşireye tanıttıktan sonra, "Bana burada ne yapacağımı söyledikten sonra, siz de muayene odasına gidebilirsiniz," dedi.

Tina gözlerine giren bir tutam kahverengi saçı geriye itip, "Keşke size belli bir şey söyleyebilsem," dedi özür dilercesine. "Ben de daha önce danışmada bulunmamıştım. Dr. Lovell'in yanına iki ay önce girdim. Muayeneye gelen hastaların isimlerini alıp, dosyalarını bulduktan sonra, doktorun her muayeneden sonra doldurduğu Ödeme listesinden faturaları hazırlamaya çalışıyordum. Ha, bir de telefona bakıyordum, tabii. İşte, randevu defteri burada. On tarafında, hangi muayenenin aşağı yukarı ne kadar süreceğini gösteren bir not var."

Alexandra masanın üstündeki kağıt yığımına dehşetle baktı. "Bilgisayarınız yok mu, peki?"

"Ne gezer. Burada bütün kayıtlar hala, ya elle, ya da daktiloyla tutulur."

Bilgisayar yoktu, ha? Alexandra büyük şehirlerde, ya da taşrada olsun, yüksek teknolojinin olanaklarından yararlanmayan bir ofis olacağına ihtimal veremiyordu!

Masanın öbür tarafından çatlak bir ses, "Rahatsız ediyorum," diye araya girdi. "Ama randevum vardı."

Kane muayene odasının kapısından başını uzattı. ""Tina Yardımına ihtiyacım var."

Tina, Alexandra'ya özür dilercesine bakıp, "İyi şanslar," dedikten sonra, koşarcasına Kane'nin yanına gitti.

Biraz önceki sabırsız adam, "Doktor'un işi uzun sürer mi, acaba?" diye sordu. "İşimin başına dönmem lazım."

"Bayan? Doktor'dan saat on bir için randevu almıştım. Programı sarktı mı?"

"Affedersiniz, ama tuvalet nerede, acaba?"

Telefon tekrar çalmaya başlamıştı. Alexandra yutkunup, dikkatini aynı anda dört yöne vermeye çalıştı. Çok uzun bir gün olacaktı, anlaşılan. Ama bu sayede dikişlerinin alınması da birkaç saat gecikecekti, tabii!

Ne Alexandra, ne Tina ne de Kane o gün öğle yemeği yemeye fırsat bulabildi.

Son dakikada iptal edilen iki randevuyla Alexandra'nın yardımı sayesinde, Kane o günü birkaç dakika geç kapasa da, yitirdiği zamanı kazanabilmişti.

Aralarında bir tür sistem geliştirmişlerdi. Alexandra sadece çok gerekli olduğunda Tina ve Kane'ye danışıyor, Kane şifreli notlarla ona hangi hastaların daha sonra ödeme yapacaklarını, hangilerinin çıkışta ödeyeceklerini bildiriyordu.

Alexandra her hasta için ayrıntılı notlar alıp, dosyalarına yerleştirirken, bir hata yapmamış olmak için dua ediyordu. Sigorta şirketlerinin İşlemleri konusundaysa hiçbir şey yapmadı. Bunu işten anlayan birisi yapmalıydı.

Bu arada telefon durmaksızın çalıyordu. Alexandra gerektiğinde notlar alıp, acil olmayan durumlar için arayan hastalara ertesi gün aramalarını söylüyordu. –

Onu aşan konularda gelen telefonlarıysa Tina, ya da Kane'ye bağlamaktaydı. Nasıl olduğunu o da bilmiyordu, ama sabahki karmaşayla başa çıkıp, bir düzen kurmayı başarmıştı.

Öğleden sonra bir fırsatını bulduğunda, Kane'ye, "Ömrümde bundan daha ilkel bir dosyalama sistemi görmedim," diye homurdandı. "Neden personelin için bilgisayar almadın?"

"Buna fırsatım olmadı," diye itiraf etti Kane. "Dr. Isaacs bilgisayar çağının çok gerisinde kalmış. Personelimin de bilgisayarlara karşı fobileri var. Benim bir bilgisayarım var, ama personelimi onu kullanmaları için eğitmedim bir türlü. Bir bilgisayar şirketi son günlerde sürekli beni arayıp, kliniklerle muayenehaneler için program satmaya uğraşiyor. Bunu inceleyecek zamanım olmadı."

"Fatura ve kayıtlarınızı böylece daha kolay tutarsınız." Alexandra üstüne vazife olmayan bir şeye burnunu soktuğunun farkındaydı. "Üniversitede bilgisayar konusunda ders aldığım için, bu tür programlardan biraz anlarım. Personelin ilk çekingenliklerini üzerlerinden attıktan sonra, ne kadar kolay olduğunu görecekler."

Kane tek kaşını havaya kaldırdı. "Elimdeki broşürlere birbak, istersen. Bunu Melanie'den isteyecektim, aslında. Bilgisayarlardan iyi anlar, ama..."

Alexandra neden birden heveslendiğini kendisi de anlamadan, "Seve seve bakarım," diye atıldı hemen. "gerçi, bu konuda pek uzman sayılmam, ama..."

Kane gülümsedi. "Önerilerini dikkate alacağım."

"Dr. Lovell?"

Kane yüzünü ekşitip, Tina'ya elini salladı. "Görev beni bekliyor."

Alexandra İse tekrar çalmaya başlayan telefona uzanmıştı.

Son hasta da gittiğinde, Alexandra telesekreteri devreye sokup, ön kapıyı kilitledikten sonra, Kane'ye döndü.

"Tanrım! Personeline ne kadar maaş verdiğini bilmiyorum, ama bu bile yeterli olmamalı."

"Haklısın. Yarından itibaren, hepsinin maaşına zam yapacağım. Şimdi, dikişlerine gelelim..."

Alexandra bunu tamamen unutmuştu. Hafifçe öksürdü. "Ertesi günü bekleyebiliriz."

"Hayır,bekleyemeyiz. İkimizde buradayız,zamanımız boş ve daha fazla ertelemenin anlamı yok. Bu yüzden..." Kane ona yaklaşıp, sesini alçalttı. "Muayene odasına gidip, soyun. Ben de birazdan yanında olurum." Sesinde yarı şaka, yarı ciddi bir ifade vardı.

"İyİ bir denemeydi, Doktor, ama şakağımdakİ dikişlerin alınması için soyunacak değilim."

Kane sırtıttı. "Kahretsin. Doktorculuk oynamanın bütün zevkini kaçırdın."

Alexandra gülmemeye çalışarak, "Dikkat et," diye uyardı. "Yoksa, sana mesleğini kötüye kullanma davası açarım." Bu adamın gülümsemesi aklını başından alıyordu.

Kane'nin gösterdiği muayene odasına girip, içerideki beyaz örtülü muayene masasına bakarken, dikişlerin alınma işlemini düşünmemeye çalışıyordu. Soyunup masaya uzandığını, ve Kane'nin ellerinin başka şeyle meşgul olduğunu hayal etti.

Kane'nin basit bir şakasının hormonlarını böylesine harekete geçirmesi saçmalıktı. Kane içeri girdiğinde, yüzünün kızarmasını gizlemek için başını öbür tarafa çevirip masaya oturdu.

O çılgın, hareketli gün boyunca, Kane'nin mavi gömleği, çizgili kravatu ve lacivert pantolonunun üzerine giydiği beyaz doktor Önlüğüyle ne kadar soluk kesici görüldüğünü ilk kez fark ediyordu.

Yaşadıkları karmaşa, aralarındaki gerilimi biraz olsun azaltmış gibiydi. İkisi baş başa kaldıklarında, Alexandra onu bütün varlığıyla hissetmeye başlamıştı. Güçlkle yutkunup, profesyonel davranmaya çalıştı

O bir hasta, Kane de bir doktordu, hepsi bu.

Öyle mi, Alexandra? Buna senin de inandığın yok, aslında. Boşuna kendini kandırmaya çalışma. Yüksek sesle inledi.

Bunu yanlış anlayan Kane sırtıttı. "Korkmuyorsun, değil mi? Dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Hep bunu söylüyorsun."

"Güven bana, Alex."

Alexandra onun boğuk sesini duyunca yutkundu.

Kane yanındaki metal tepside bir makas aldı. "Tina'nın da sana yardım etmesi gerekmez mi?"

Kane gülümseyince, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Bu büyük bir operasyon değil. Tina biraz önce gitti. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ona çağırabilirim..."

"Hiç gerek yok." Alexandra oturduğu yerde huzursuzca kımıldadı. "Sadece merak ettim, o kadar."

Alexandra için yine de kötü bir deneyim olmasına rağmen, Kane dikişleri alırken, söz verdiği gibi çok dikkatli davrandı. Son dikişi de aldığı anda, Alexandra soluğunu bıraktı

Kane, "Artık önlüğümü bırakabilirsin," derken, güldüğünü gizlemeye çalışıyordu.

Alexandra şaşkınlıkla aşağı bakınca, onun önlüğünü sıkıca kavramış olduğunu gördü. Elini çekerken, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Kusura bakma."

"Önemli değil. Her doktordan böyle korkar mısın, yoksa sorun ben miyim?"

"Bütün doktorlardan korkarım," diye itiraf etti

Alexandra. "Tıp mesleğinde olanlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırım."

Kane kaşlarını çattı. "Umarım, bu düzenli olarak doktor kontrolüne gitmediğin anlamına gelmiyordur. Her yıl kadın doğum uzmanına görünüp..."

Yüzü iyice yanmaya başlayan Alexandra telaşla sözünü kesti. "Tabii ki, düzenli olarak kontrole gidiyorum. Sağlığım konusunda dikkatsiz değilim."

Bu konuda daha fazla konuşmaya niyeti yoktu. Doktor olsa da, Kane Lovell ile kadın doğum konusunun mahremiyetini tartışacak değildi! Neden böyle davrandığını kendisi de anlayamıyordu bir türlü.

Kane memnun halde başını salladı. "Güzel. Sağlığın ihmale gelmeyecek kadar önemli."

"İşin bitti mi?" Alexandra sesinin tizliği karşısında yüzünü ekşitti.

Kane kıkırdadı. "Evet."

Yüzünü elleri arasına aldığı anda, Alexandra'nın soluğu kesilir gibi oldu. "Bugünkü yardımın için sana tam anlamıyla teşekkür edemedim, değil mi?"

Alexandra kuvvetle öksürdü. Dizlerinin Kane'nin kalçalarına değdiğinin farkındaydı. Bacaklarını biraz kaydırca...

Dikkatini konuşmaya vermeye çalıştı. "Buna hiç gerek yok, Kane. Senin benim için yaptıklarından sonra, sana yardım etmekten mutluluk duydum. Büyütmeye hiç gerek yok, gerçekten."

"Yine de, sana teşekkür etmek istiyorum," diye mırıldandı Kane. "Kendi bildiğim şekilde."

Dudakları birleştiğinde, Alexandra' gözlerini yumdu. Varlığı eriyip onunkiyle kaynaşmış gibiydi.

Bütün gün bunu beklemişti sanki.

Uzun, derin öpücükten ikisi de aynı derecede zevk almıştı. Bittiğinde, Alexandra'nın kolları onun boynunda, Kane de onun dîzferi arasındaydı.

O kadar yakındı ki, Alexandra onun öpüşmelerinden ne kadar etkilendiğini anlayabiliyordu. Kendi durumu da onunkinden farklı değildi. Kalbi çılgınca atıyordu, solukları sıklaşmış, gözleri kapalıydı.,

Kahretsin, Kane onu yine etkilemişti! Hem de bu kez bütün vücudunu.

Kane'nin bir şey söylemesini bekleyip ona bakarken, kendisi de söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Kane hafifçe öksürdü. Konuşmaya başladığında, sesi hala boğuktu.

"Bakayım, şakağındaki kesik daha fazla rahatsız edecek mi?" Çabucak geriye çekildi. "Fırsatını bulduğumda, sana broşürleri getiririm."

Kesik? Broşürler? Öyle ateşli bir öpüşmenin ardından, bunları kim düşünürdü ki? Biraz önce

aralarında geçenlerden etkilenen sadece Alexandra mıydı, yoksa?

Kane onun hala konuşmadığını fark etmemiş gibi, "Şimdi hastaneye uğramam lazım," diye devam etti. Dikişleri almakta kullandığı aletleri toplarken, Alexandra'nın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. "Sen de eve gidip dinlenmek istersin, herhalde. Görevinin bütün gün süreceğini sanmamıştın, değil mi?"

Alexandra sessizce masadan aşağı indi.

"Arabayı parktan çıkarmana yardım edeyim mi? Benim daha burada biraz işim var."

Alexandra başını iki yana sallayıp konuşmaya başladığında, sesinin normal çıkmasına sevindi. "Gerek yok. Mmm... faturamı hazırladın mı?"

Kane, "Saçmalama," diye tersledi. "Benim de sana bugünkü yardımın için para ödemem gerek."

"Ödeştik, o halde." Alexandra kapıya döndü.

Yarı yolda Kane ona seslendi. "Alex?"

Alexandra omuzunun üzerinden ona baktığında, Kane'nin yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Evet?"

Kane ellerini ceplerine soktu. "Sonra konuşuruz."

Alexandra onun tam bir şey söyleyeceği anda fikrini değiştirdiğini anlamıştı. Odadan çıkarken, Kane yüzünden başı hala dönüyordu.

Kane o gece bilgisayar programı broşürlerini toplayıp, evinin arka kapısına giderken, kendini hala aptallıkla suçluyordu.

Geç olmuştu, ve o gün bir daha Alex'i görmeye niyeti olmamasına rağmen, karşı konmaz bir güç onu oraya çekiyordu sanki.

Alex ile biraz daha zaman geçirmek istemesinin aptallık olduğunu, bu isteğe uymazsa, o gece gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu.

Mutfak perdelerinin gerisinde birisinin hareket ettiğini görüp kapıyı tıklatırken, o saatte yatakta olabilecek ev halkını rahatsız etmemiş olmayı umuyordu. Annesi kapının perdesini aralayıp baktıktan sonra, hemen kapıyı açtı, "Kane? Bir şey mi oldu?"

Kane elindeki broşürleri gösterdi. "Alex bunları benim için inceleyeceğini söylemişti. Hala uyanık mı?"

"Galiba." Dottie belirgin bir kuşkuyla ona bakıyordu. "Ama eve geldiğinde oldukça yorgun bir hali vardı. Bize olanları anlattı..Ona müteşekkire olmalısın."

"Hem de çok."

"Bu gece seni bekliyor muydu?"

"Hayır," diye itiraf etti Kane. "Sadece onu görmek... şey, yani, bunları vermek istedim. İşte." Broşürleri annesine verdi. "Bunları sonra ona verirsin. Onu bu gece rahatsız etmenin anlamı yok."

Dottie hemen geriledi. "Alex'in rahatsız olmayacağına eminim. Gidip çağırayım."

Kane'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan gitmişti. Kane iç çekip, mutfak tezgahına yaslandı. Keşke evde kalsaydı.

Alexandra mutfağa girip, Kane'yi dudaklarında gizemli bir gülümsemeyle onu bekler görünce, kalbi hızla atmaya başlamıştı.

"Şey... annen sana iyi geceler, diledi. Johnnie Mae ile Mildred çoktan yatmış."

"Umarım, seni rahatsız etmedim."

"Tabii ki, hayır. Notlarım üzerinde çalışıyordum. Bu kadar erken yatmam."

Aslında çalıştığı falan yoktu. Saatlerdir boş sayfaya bakıp, öpüşmelerini düşünürken, bunun Kane için sadece bir minnettarlık gösterisi olduğuna kendisini ikna etmeye çalışmıştı.

Öpüşmelerinin hayatını değiştirmedeğini tekrarlarsa da, bir yanının henüz tammlayamadığı bir biçimde değiştiğinin farkındaydı.

"Neden geldin?"

Kane masaya bıraktığı broşürleri gösterdi. "Bu sabah söylediğim broşürleri getirdim. Onları inceleyecek zamanı bulup, bana öneride bulunacağımı umarım."

Alexandra bakışlarını broşürlerden Kane'ye çevirdi. "Tabii." Hemen ardından, "Seni uyarayım," diye ekledi. "Tıbbi işyerleri için hazırlanan programlar hakkında uzman değilim. Ayrıntılı bilgi için şirket elemanlarıyla konuşman gerek."

Kane başını salladı. "Biliyorum. İlk fırsatta bunu yapacağım. Ama sen bilgisayarlardan benden daha iyi anlıyorsun. Yapacağın öneriyle bana zaman kazandırmış olacaksın."

"Elimden geleni yaparım."

Alexandra ellerini sabahtan beri üzerinde olan kot pantolonunun ceplerine soktu. Kırmızı kazağını da hala değiştirmemişti. Konuşmayı sürdürmek için söyleyecek hiçbir aklına şey gelmiyordu.

Kane oraya sadece ona broşürleri vermek için mi gelmişti? Öyleyse, neden onları Dottie'ye verip gitmemişti?

Kane tezgahın uzaklaşıp doğrudan doğruya, elini saçlarının arasından geçirdi.

"Sorun yok, o halde. Şey... başında ağrı falan var mı?"

Alexandra ellerinin titrediğini onun anlayacağı korkusuyla, elini cebinden çıkarıp alnındaki kırmızı yara izine götürmedi.

"Hayır, sağ ol."

"Güzel. Şey... işinin başına dönmek istersin, herhalde. Şimdiden teşekkürler."

"Önemli değil." Alexandra onun biraz daha kalmasını sağlayacak bir bahane bulamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Kane bir an duraksadıktan sonra, kapıya yürüdü. Elini kapının tokmağına koyduğunda, omuzunun üzerinden ona baktı. Sesinde alışılmadık bir çekingenlikle, "Biliyor musun?" dedi. "Bu gece hava çok güzel. Biraz çimenlerde oturalım mı? Biraz konuşur, soda falan içeriz. Ne dersin?"

Öpüşmeleri hakkında mı konuşmayı düşünüyordu, acaba?

Alexandra, "Çok iyi olur," dedi hiç düşünmeden. "Akşam soda almıştım. İster misin?"

Kane başını sallayıp, kapıyı açtı. "Tabii. Bahçedeki salıncakta bekliyorum."

Alexandra bir an ne yaptığını düşündüyse de, bu soruyu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Saçlarını düzelttikten sonra, buzdolabından iki kutu soda aldı. Dışarı çıkarken, sadece konuşacağı, diyordu kendi kendine. Endişelenecek bir şey yoktu.

Kane gecenin güzelliğinden bahsederken abartmamıştı. Hava insanı ferahlatacak kadar

serindi. Gökyüzü bulutsuz ve yıldızlıydı. Dolunay vardı. Kurbağalarla cırcır böceklerinin sesleri geceyi sarmıştı. Uzakta bir köpek havlıyordu. Ve...

Alexandra kaşlarını çatıp, ahşap salıncağa, Kane'nin yanına oturarak, sodasını verdi. "Bir ineğin böğürdüğünü duyuyor musun?"

Kane hafifçe gülüp, sodasını açtı. "Sende inek saplantısı mı var?"

Alexandra kendi sodasını açarken, mahcup mahcup gülümsüyordu. "Boş ver. Herhalde, öyle duyduğumu sandım."

Kane tek ayağıyla salıncağı hafifçe sallamaya başlamıştı. Alexandra kesinlikle öyle hissetmemesine rağmen, rahat görünmeye çalışıyordu. Genelde hiç tanımadığı insanlarla bile rahatça konuşan biriydi, ama o anda aklına konuşacak hiçbir şey gelmiyordu.

Belki de, ağzının aniden kurumasının nedeni, böylesine sakin, güze] bir gecede Kane'ye çok yakın oturmasıydı. Alexandra sodasından bir yudum aldı.

"Ne kadar zamandır yazıyorsun, Alex?" Kane'nin aralarına çöken sessizliği dağıtmak için, aklına ilk gelen soruyu sorduğu belliydi.

"Kendimi bildim bileli."

Çocukluğunda odasına kapanıp, pikabı ve defterleriyle baş başa geçirdiği yalnız saatleri hatırlayınca, Alexandra'nın dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı.

"Ama ilk kitabım dört yıl Önce basıldı. Ondan sonra da, üç kitabım daha yayınlandı."

"Bu kadar kısa zamanda büyük ilerleme kaydetmişsin."

"Sağ ol. Başarımdan ben de gurur duyuyorum."

Yazarlıkta başarılı olmasaydı, ne yapacağını bilemiyordu. Bu kadar İsteddiği, onu sürükleyen başka hiçbir hayal ve yakıp kavuran tutku olmamıştı.

Konuyu Kane'ye çevirip, "Ya sen, Kane?" diye sordu. "Sen de hep doktor olmayı mı isterdin?"

Kane gülümsedi. "Dokuz yaşımdayken bisikletten düşüp bacağımı kırdığımdan beri. Dr. Isaacs bacağımı tekrar eski haline getirdiğinde, bundan çok etkilenmiştim. Bademciklerimin alınması da kararımı pekiştirdi."

Alexandra kıkırdadı. "Bademciklerinin alınışı çok mu hoşuna gitti?"

Kane saf saf gülümsedi. "Evet. Yani, ben mazoşist falan değilim. Beni etkileyen hastane ortamı olmuştu. Hastalıklarla savaşıp insanları iyileştirmek, hayat kurtarma düşüncesi..."

Kane susup başını salladı. "Üniversitedeki oda arkadaşım bunu 'aşırı iyilik duygusu' olarak adlandırmıştı. Bilmiyorum. Belki de haklıydı. Ölümcül bir hastalığı yenip zafer kazanmak beni çok mutlu ediyor."

Alexandra, "Buna eminim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama doktor olmanın asıl nedeni bu değil, öyle değil mi, Kane? Amacın para kazanmak olsaydı, mesleğini Mississippi'nin taşrasında değil, büyük şehirde yürütürdün. Gerçek, insanlara yardım etmekten hoşlanman. Bebeklerinin doğumuna yardım etmek. Hayatlarını kurtarmak."

Kane huzursuzca kımıldadı. "Bütün doktorların hastalarına karşı küstah davrandığını, tepeden baktığını söylemiştin."

"Bazen öyle olur."

"Bu, hakkımda karar veremediğin anlamına mı geliyor?"

Alexandra neşeli görünmeye çalışarak, "Yo, sen çok iyi bir insansın," dedi. "Gerçek bir hümanistsin."

Ama sana yaklaşıncı, çok zor bir insan haline geleceğine eminim."

Kane kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

Alexandra konuyu açtığına çoktan pişman olmuştu. Dürüstçe cevap vermekten başka çaresi yoktu artık.

"Seninle ilişkisi olan bir kadın, seni mesleğinle, hastalarla, ailenle paylaşmaya, akşam yemeklerinin, tatillerin, aileyle ilgili olayların yarıda kalmasına hazır olmalı. Senin hayatında ikinci planda olmayı, ona verebileceğin az şeylerle yetinmeyi kabullenmeli. Bir işkoluğu sevmek, fedakarlığın en zor aşamasıdır."

Kane yüzünü ekşitti. "Bu söylevi daha önce de duymuştum."

Sesindeki acılığı duyunca, Alexandra dikkatle yüzüne baktı. "İkinci planda kalmayı hazmedemeyen biri tarafından mı?"

Kane omuz silkti. "Bana bir fırsat bile vermeyi kabul etmeyen biri tarafından. Benim acil durum gerektirmeyen, cilt hastalıkları, ya da pediatri gibi bir alanı seçip, büyük şehirdeki hastanelerden birinde çalışmamı İstiyordu. Benim Tanrı'nın unuttuğu bu kasabaya dönmeye kararlı olduğumu öğrenince, amaçları onunkine uygun birini buldu."

"Seni çok incitmiş." Bu bir tahmin değildi. Alexandra onun hala acı çektiğini görebiliyordu.

"Kalbimi kırdı." Kane şakacı bir hareketle elini kalbinin üzerine koydu. Acısını gizlemeye çalıştığı belliydi. Ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Alexandra onun koluna dokundu. "Çok üzüldüm."

Kane ona bakmadan omuz silkti. "Çok uzun za-man önceydi. Tıp fakültesini bitirmek üzereyken. Onu çoktan unuttum."

Ama hayal kırıklığını hala içinden atamamıştı. Alexandra onun bu olaydan sonra kadınlarla ilişkilerinde çok dikkatli davrandığını, yaşam tarzını, işine bağlılığını kabul ettiklerinden emin olana kadar onlara yaklaşmadığını anlamıştı.

Kane onu başını döndürene kadar Öpmüştü... ama o diğer kadınlardan farklı olmalıydı. Galiba Melanie onun için daha uygundu.

Soruların kontrolü tekrar Kane'ye geçmişti. "Bir İşkolikle kötü deneyimin olmuşa benziyor. Chicago'daki erkek arkadaşın mı?"

Alexandra, "Hayır," dedi rahat görünmeye çalışarak. "Annemle babam işkoliktiler. Hem de had safhada. Her yıl doğum günümü hatırlamalarına şaşardım. Bill onlara kesinlikle benzemez. İşadamlarına ticari borç sağlıyor. İşini sever, ama mesai bittiğinde, işini ofisinde bırakır. Boş zamanlarında dışarıda yemek yer, tiyatroya, konsere gider, ya da tenis oynar. Teniste çok iyidir. Üniversitede yarışmalara katılmayı bile düşünmüş."

"Çok ilginç." Kane sesindeki ters ifadeyi yumuşatmak için gülümsedi. "Gün boyunca küçük çaplı" işadamlarının canına okuyor, akşam da tenis oynayıp, ya da konsere gidip gerginliğinden kurtuluyor."

Alexandra gülmemek için dudağını ısırды. "O dediğin gibi bir insan değil. Küçük işadamları söz konusu olduğunda, kendisi için zararlı olacak kadar yufka yüreklidir. Bankanın hiç ilgilenmeyeceği işadamlarına kendi cebinden ödeme yaptığı bile olmuştur. Ama hiç para kaybetmedi. Çok iyi bir insandır."

"Ya." Kane salıncağı daha hızlı sallamaya başlamıştı. "Sen ve o... yani..."

Alexandra, "Bana evlenme teklif etti," dedi hafif bir sesle. Bunu Kane'ye neden anlattığını bilmiyordu. Belki, nasıl tepki göstereceğini görmek içindi.

Kane'nin yüz ifadesiyle sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Sen ne cevap verdin?"

"Düşünmek için zaman istedim."

Kane tek kaşını kaldırıp, ona yan yan baktı. "Çok iyi bir fırsat gibi görünüyor. Neden kabul etmedin?"

Alexandra, "Belki, ben çok iyi bir fırsat aramıyorum," dedi ters ters.

"Peki, ne arıyorsun?"

Alexandra omuz silkti. "Hiçbir şey aramıyor da, olabilirim."

Kane sodasını salıncağın önündeki küçük demir masaya bırakıp, ona döndü.

"Herkes bir şey arar, Alex. Ama herkes ne aradığını bilecek, bilseler de, bunu bulacak kadar talihli değildir."

"Ya sen, Kane?" Alexandra sodayı aniden hissizleşen parmaklarıyla kavramıştı. "Sen ne aradığını biliyor musun?"

"Öyle sanıyordum." Kane onun yanağına değen bir bukleye oynamaya başladı. "Artık emin değilim."

Alexandra'nın ağzı kupkuru olmuştu. "Kane..."

Kane onun sodasını da masaya koydu, "Seni öpmek istiyorum, Alex. Bunu yaparsam, beni yumruklar mısın?"

Alexandra onun, hayır, deme fırsatı verdiğini bilmesine rağmen, şakacı ses tonuna gülümseyerek karşılık veremedi. "Hayır." Kane ona yaklaşırken, Alexandra elini onun göğsüne koydu. "Ama bunun akıllıca olduğundan emin değilim."

Kane, "Hem de hiç akıllıca değil/ dedi boğuk bir sesle. "Ama bu çok istememe engel olmuyor. Seni İstememe ve arzulamama..."

Parmaklarını onun saçlarının arasına kaydırıldı. "Alex..."

Alexandra aralarındaki uzaklığı hangisinin kapadığından emin değildi. Bir an sonra kolları Kane'nin boynunda, onun elleri de sırtındaydı. Dudakları Alexandra'nın ondan istediği, tutkulu, sıcak, aç bir öpüşmeyle kenetlenmişti.

Kane'nin nazik olacağını sanmakla yanılmıştı.

ilk gerçek öpüşmelerinde çekingenliğin olacağını sanmakla da öyle.

Kendini kaybetmeden onunla öpüşeceği de doğru değildi.

Kane onu kendine bastırırken, yumuşak kazağının üstünden vücudunun ince hatlarını keşfediyordu. Alexandra parmaklarını onun saçlarının arasına sokarken, dudaklarını birbirine bastırdı.

Kane bir an durup soluk aldıktan sonra onu aynı tutku, hırs ve umutsuzlukla öpmeye devam etti.

Elini aralarına kaydırıp, göğsünü kavradığında, Alexandra titredi. Kane'nin çekingen davranacağını, ona geri çekilme fırsatını tanıyacağını sanmakla da yanılmıştı.

Alexandra böyle bir fırsatı olsa bile, onu durduramayacağını biliyordu. İsteddiği, onunla böyle öpüşmektir. Kane de bunun farkındaydı.

Alexandra ellerini ağır ağır onun sırtından aşağı kaydırırken, gömleğinin üzerinden sıcaklığını, kaslarının hareketini hissedebiliyordu. Onun sıcak tenini kendi teninde hissetmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Eli onun sert kalçasına kayarken, Kane de başparmağını onun sertleşmiş göğüs ucuna koydu. Alexandra ani bir tepkiyle soluğunu tuttu.

Kane dudaklarını adeta koparırcasına onunkilerden ayırdı. "Alex."Başını sıkıca kavrayıp, yüzüne baktı. "Seni istiyorum."

Alexandra elini biraz daha kaydırıp, onun pantolonuna dokunurken, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Kane şiddetle titrerken, parmakları saçlarını acı verecek kadar germişti. Bunu fark edip, elinin baskısını hafifletti. "Benimle evime gel, Alex. Şimdi. Lütfen."

Alexandra bunu öylesine istiyordu ki, arzuyla titredi. Ama titremesinin bir nedeni de korkuydu.

Kane ile sevişmek öyle sıradan, hafife alınacak bir olay değildi. Hele önemsiz, hiç... Alexandra bunu asla unutamayacağını biliyordu.

Hep dikkatli ve kontrollü olmuştu, ama Kane'ye karşı duygularını kontrol edemiyordu. Onu daha önce kimseyi istemediği kadar istiyor, bu isteğin yoğunluğu onu ürkütüyordu.

"Kane..."

Kane onun reddetmesinden korkarcasına, ve bu korkusunda yanılıyor olmayı umarcasına,

onu arzuyla öptü.

"Sakın, hayır, deme, Alex," diye fısıldarken, dudakları onunkilere değiyordu. "Seni istiyorum. Her şey çok güzel olacak."

Dudakları tekrar birleştiğinde, Alexandra gücünün gittikçe zayıfladığını hissetti.

Kane salıncakta pozisyon değiştirip kalçasını onunkine yasladığında, Alexandra onun ihtirasının ne noktaya vardığını daha iyi anladı. Kendi ihtirası da aniden parlayıvermişti. Dudaklarını aralayıp, Kane'nin dilini istekle karşılarken, göğüslerini onunkine bastırđı.

"Alex." Kane'nin sesi haşin ve boğuktu. "Benimle eve gel."

"Ben..."

Çok sonra, ne dediğini merak edecekti. Herhalde, evet, demiş olmalıydı. Cevabı her neyse, sessizliği yırtan keskin, kulak tırmalayan bir düdük sesiyle kesilmişti.

Alexandra arzuyla bulutlanan beyniyle bu sesin ne olduğunu anlamaya çalışırken, Kane bir küfür savurup belindeki küçük cihazın düğmesine basınca, ses kesildi.

Kane, "Gitmeliyim," diye homurdandı. Yumruğunu sıkımiştı. "Alex, çok üzgünüm."

Alexandra kendini toplamaya çalışarak, derin bir soluk aldı. Dağılmış .saçlarını titreyen eliyle geriye itti.

"Anlıyorum"

Kane içini çekip, onun asi buklelerinden birini kulağının arkasına çekti. "İyi misin?"

"Tabii. Hadİ, git artık. Bu saatte aradıklarına göre, acil bir durum olmalı."

Kane, "Darla Kingrey'İN bebeği olmalı," dedi isteksizce. Salıncaktan kalktı. "Doğumu her an bekleniyordu."

"Umarım, sorunsuz bir doğum ve sağlıklı bir bebek olur."

Alexandra'nın sesi içindeki fırtınanın aksine, oldukça rahat çıkmıştı. Kane'nin gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. "İyi geceler, Kane."

"Alex,ben..."

Kane bir kez daha sövüp, başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Biraz önce haklıydım. Benim

hayatım böyle, işte."

Alexandra güçlükle gülümsedi. "Biliyorum."

Kane elini dağınık saçlarının arasından geçirip, annesinin evine baktı. BİR an önce gitmek için sabırsızlandığı belliydi. "Seni eve bırakayım."

"Hayır. Burada biraz daha oturup, sodamı bitireceğim."

"İyi geceler, Alex. Yarın konuşuruz." Alexandra buna bir cevap veremedi. Bir an sonra, yalnız kalmıştı.

Kane'nin arabasının motorunun gittikçe hafifleyen gürültüsüyle, etraflarındaki insanların sorunlarından habersiz böceklerin seslerinden başka şey duyulmuyordu.

Sodasından bir yudum alıp kurumuş boğazını rahatlatırken, Kane ile aralarında olabilecekleri düşünmemek için, bu sesleri dinledi.

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Temmuz 03, 2007, 09:29:13 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

Alexandra sali akşamı, diğerleriyle birlikte Melanie Chastain'in evindeki yemeğe katıldı.

Ev sahipleri, eğer gelmezse, Melanie'nin çok üzüleceğinde ısrar ederek, onu da yanlarında sürüklemişlerdi. Mildred tatlı bir sesle, Melanie'nin çok iyi bir aşçı olduğunu da laf arasında söyleyivermişti.

Ev sahibesinin büyük bir olasılıkla, hazırlamak için saatlerce mutfakta kaldığı dört çeşit, nefis yemeği yerken, Alexandra Mildred'e hak verdi. Her şey tek kelimeyle kusursuzdu.

Melanie'nin, Alexandra'nin yemeğe misafir çağırdığında hep yaptığı, tuzla şekeri karıştırmak, kabartma tozu yerine kabartma sodasını kullanmak, çili tozuyla toz biberi karıştırmak, ya da tağın dibinde taş gibi, kupkuru bir maddeyle sonuçlanan, tavuk ve pirinç casserole'nın sosunu fırına koymadan önce eklemek gibi korkunç hatalardan hiçbirini

yapmadığı belliydi.

Bu, Alexandra'nın kutuların üzerindeki etiketleri, ya da yemek tariflerini okumaktan aciz olduğu anlamına gelmezdi, tabii. Akli daha önemli şeylerle meşgul olduğu içindi, sadece. Herkesin ayrı bir yeteneği vardı. Alexandra da aşçı değil, yazardı.

Ne yazık ki, Melanie Chastain'in bir sürü yeteneği vardı. Kafasına koyarsa, Pulitzer Ödülü'nü kazanacak bir roman bile yazardı, herhalde.

Alexandra sessizce iç çekti.

Kane yemeğin bir yerinde, "Melanie, bu nefis olmuş," dedi beğeniyle. "Neredeyse annem kadar usta aşçısın." Dottie'ye göz kırptı.

Dottie'İyi numaraydı," diye mırıldanıp, gülümsedi

Kane'nin övgüsü, Melanie'nin yanaklarının pembeleşmesine neden olmuştu. "Sağ ol, Yemek pişirmeyi çok severim."

Alexandra pazartesi akşamı bahçede oturduklarından beri Kane'yi görmemişti. Kane'nin onu görmek için çaba göstermediğini fark edene kadar, Alexandra onun yoluna çıkmamak için gayret göstermiş, sonunda bunun gereksiz bir çaba olduğunu anlamıştı.

Kane ihtiras anında söylediklerine pişman mıydı, yoksa?

Alexandra kendi kendine sürekli olarak, onun aralarında ikisinin de sonradan pişman olacakları bir şeyler geçmeden çağrılmasının iyi olduğunu tekrarlayıp durmuştu.

Mildred'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı, "Ne yazık ki, günümüzde genç kadınlar geleneksel ev işlerini bilmiyor. Her kadın yemek pişirmeyi bilmeli."

Mildred bunları söylerken Alexandra'ya bakmamıştı, ama buna gerek de yoktu, zaten.

Dottie anlaşılmaz bir nedenle savunmaya geçip, "Modern teknoloji her kadının, hatta erkeklerin bile mutfakta saatler harcamadan nefis yemekler hazırlamasına imkan veriyor," dedi.

Yaşlı kadın bunu Alexandra'yı savunmak için mi yapmıştı, acaba? "Mikrodalga fırınlarla dondurulmuş yemekler, çalışan ailelerin en büyük yardımcısı oldu."

Mildred, "Dondurulmuş yiyecekler," diye tekrarladı suratını ekşiterek. "Sen Kane'ye hiç bunlardan yedirmedin, ama."

Dottie, "Şimdikiler kadar iyi olsaydı, zamanında yedirirdim," dedi ters ters. "Ya da, bütün gün dışarıda çalışsaydım."

Alexandra hafifçe Öksürdü. "Ben su kaynatmayı bile beceremem; bu yüzden, sık sık dışarıdan yemek ısmarlarım. Yemek pişirmekten çok, yerim."

Johnnie Mae kıkırdadı. "Burada evlere sadece pizza servisi yapıyorlar. Pek çoğu bundan hoşlanıyor, ama benim salçaya alerjim var. Ne zaman yesem, her tarafım kıpkırmızı lekelerle dolar."

Kane dikkatle konuyu değiştirdi. "Alex, Emily bugün onuncu sınıf öğrencileriyle konuştuğunu söyledi."

Kane o akşam onunla ilk kez konuşuyordu. Alexandra onun ev yetenekleri konusunu değiştirmesine çok sevindi.

"Evet. Çok güzel zaman geçirdim. Oldukça ilginç sorular sordular."

Kane kıkırdadı. "Buna eminim."

Dottie masanın karşısından ona gülümsedi. "Çocukları sever misin, Alex?"

"Küçük çocuklarla fazla yakınlığım olmadı, ama daha büyük olanlarla sohbet etmeyi çok severim.

Çok enerjik ve yaratıcı olurlar."

Mildred, "Melanie de çocukları çok sever," diye araya girdi. "Hatta, küçük olanları da. Değil mi, tatlım?"

Mildred'in onu bu şekilde ön plana çıkarmasından utanmış görünen Melanie başını salladı. "Evet. Çocukları çok severim."

Pearl da torununa yapılan övgüye katılarak, "Melanie on iki yaşındayken bebek bakıcılığı yapıyordu," dedi. "Çoğu zaman para da almazdı. Onu bir de küçük yeğenleriyle görseydiniz. Melanie teyzelerine adeta taparlar."

Alexandra dikkatini yemeğine verirken, iki kadın arasındaki bu yarışmada neden ikinci olana düştüğü duygusuna kapıldığını anlamaya çalışıyordu.

Başını kaldırıncaya, Kane ile göz göze geldi. O gözlerin derinliğinde, bahçedeki salıncakta öpüşmelerinin anısını görür gibiydi.

Orada hala Kane'nin tadını bulmak istercesine, dudaklarını yaladı.

Kane'nin bakışlarının aniden kararması, hayalinin bir ürünü müydü, yoksa?

Alexandra bakışlarını Melanie'ye çevirdiğinde, onun düşünceli düşünceli onunla Kane'yi süzdüğünü gördü ve içinde bir huzursuzluk dalgası yükseldi.

Galiba, Chicago'ya dönmenin zamanı gelmişti artık.

Andersenville'den ve .sıcak kalpli, ilginç insanlarından çok hoşlanmasına rağmen, bu insanlara daha fazla bağlanırsa, sonunda acı çekeceğini biliyordu. Ne de olsa, o burada bir yabancıydı.

Keşke, Chicago'da onu bekleyen bir şeyler olsaydı. Chicago'da onu sadece tekdüze bir hayat bekliyordu. Bir de, dönüşünde cevabını bekleyen Bili vardı, tabii.

Alexandra onun teklifini kabul edemeyeceğini bilse de, onunla tekrar yüze gelmeyi istemiyordu. Onu kırmaktan, tatsız bir olaya neden olmaktan korkuyordu. En çok da, bir ilişkide daha başarısız olduğunu kabullenmekten çekiniyordu.

Belki de, kaderinde hayatının kalanını yazarlık ve birkaç hobisiyle geçirmek vardı. Evine bir kedi mi alsaydı, acaba?

"Alex?Birşey mi var?" Dottie'nin sesinde belli belirsiz bir endişe vardı.

Düşüncelerinin yüzünden anlaşılmasını istemeyen Alex gülümsedi.

"Hayır. Ben... Melanie'nin işini merak ediyordum da. Bana perakende satış işinden bahsetsene, Melanie. Dükkanına kendin mi mal alıyorsun?"

Melanie, "Çoğu zaman öyle olur," dedi zarif bir ifadeyle. "Büyük bir dükkan değil. Daha çok, ailelerin kullanımı için pratik giysiler var. Bunun yanı sıra, iç çamaşırları, hediyelik eşya ve kozmetik malzemeleri de satıyoruz. Hediyelik eşya bölümünü genişletmek istiyorum. Belki, çalışan kadınlar için pahalı giysiler de satsam, iyi olur. Andersenville son yıllardaki gibi gelişmeye devam ederse, babamın yirmi yıl önce dükkanı açtığında yaptığı gibi, çeşitli mallar alıp stokları alırım."

Melanie'nin küçük, ama zevkle döşenmiş evinde yedikleri akşam yemeğinin kalanında bölgenin geleceğiyle, gelişmesi hakkında konuşuldu.

Alexandra, Melanie'nin Kane'nin annesinin evinin yanında ev yapmasıyla aynı nedenden, büyükannesinin evinin yanındaki bu eski eve taşındığını öğrenmişti.

Her ikisinin de, ailelerinin yaşlı üyelerinin sorumluluğunun üzerlerinde olduğuna inandıkları belliydi.

Kane ile Melanie'nin bir sürü ortak yönleri vardı. Akşam sona erdiğinde, Alexandra Kane ile kendisi arasında bu kadar benzerlik olmadığını anlamıştı.

Kane ertesi sabah erkenden viziteye çıkacağını söyleyerek, ilk ayrılan konuk oldu. Melanie'ye teşekkür edip, mutfaktaki hünelerini bir kez daha övdükten sonra, diğerleriyle çabucak vedalaştı.

Alexandra'ya, iyi geceler dilerken, gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Alexandra masada aralarında geçen bakışmalar yüzünden hala titremesine rağmen, aynı şeyi yaptı.

Pearl, Dottie, Mildred ve Johnnie Mae ile birlikte, Melanie'nin küçük oturma odasının cam kapılarının önüne yaptırdığı taş verandaya çıktılar. Sofra toplamaya yardım etmek isteyen Alexandra ilk kez Melanie ile yalnız kaldı. Mutfak ikisinin zor sığacağı kadar küçüktü.

Alexandra evyenin gerisindeki camın pervazında sıralanmış bitkilere beğeniyle bakıp, "Evin çok güzel," dedi.

Melanie gülümseyip, bir bezle zaten tertemiz olan, sarı fayanslı mutfak tezgahını silmeye koyuldu.

"Sağ ol. Küçük, ama bu kadarı bana yetiyor. Büyükanneme göz kulak olmak için, ona yakın oturmak da hoşuma gidiyor. Sağlığı eskisi kadar iyi değil, ama evinden ayrılmak istemiyor. Böylece, hem ikimiz de yalnız yaşamamış oluyoruz, hem de gözüm sürekli üzerinde.

"Çok güzel ve akıllıca."

"En azından, şimdilik işe yarıyor. Babam öldükten sonra annem kız kardeşimle Georgia'ya taşındığı için, burada ailemden bir tek büyükannem kaldı. Birbirimize çok bağlıyız."

"Yani, üniversiteyi bitirince buradan taşınmayı hiç düşünmedin mi?"

"Hayır. Kendimi bildim bileli, bir gün dükkanın başına geçeceğimi hayal ederdim. Bunun eğitimini aldım. Keşke, babam daha uzun yaşasaydı."

Melanie'nin sesinde açık bir hüzün vardı. "İşi bu şartlar altında devralmayı hiç istemezdim. Saint Louis'teki büyük dükkanlarda çalışıp, biraz deneyim kazanmayı düşünüyordum. Babam kalp krizi geçirdiğinde, oradaydım."

Alexandra, "Babana çok üzüldüm," dedi alçak sesle.

"Sağ ol. Buradaki yakın dostlarımdan çok yardımları oldu. Ailemle bana çok yakınlık

gösterdiler."

"Küçük bir kasabada yaşamamanın avantajları."

"Pek çok avantajdan sadece bir tanesi." Melanie gülümsedi. "Ama burada doğup büyüdüğüm için, bu konuda pek tarafsız olamam. Burada çok mutlu bir hayatım oldu."

Alexandra bakışlarını penceredeki bitkilere dikip.. "Kane de aynı şeyleri hissediyor," dedi olabildiğince neşeli bir sesle.

"Evet. İsteseydi, mesleğini başka yerde de sürdürebilirdi. Büyükannem onun büyük şehirde pek çok teklif aldığını, ama mezun olup stajını tamamladığında buraya döndüğünü anlattı. O zaman... nişanlıymış." Melanie bunu söylerken tereddüt etmişti.

"Nişanlısı, buraya dönme kararını hiç hoş karşılamamış," diye devam etti. "Kane başından beri, buraya dönmeye kararlı olmasına rağmen, kadın onun büyük şehirde çalışmasını istiyormuş. Kane'nin kararını değiştireceğini düşünmüş olmalı."

Arkası hala Melanie'ye dönük olan Alexandra tek kaşını kaldırdı. 'Kusursuz' Melanie dedikodu yapıyordu, demek? Çok garipti, doğrusu. Acaba bunun bir nedeni olabilir miydi?

Melanie onun Kane hakkında neler hissettiğini, Alexandra'nın da güneyin küçük bir kasabasındaki yaşamdan hoşlanmayan bir şehirli olup olmadığını mı öğrenmeye çalışıyordu acaba?

Alexandra, Kane'ye duyduğu hislerden henüz kendisi de tam emin değildi. Kane mesleğine çok bağlı olduğundan ve önlerindeki geleceği düşünmek istemediği için, Melanie'ye nasıl cevap vereceğini kestiremedi.

Aslında, onun da öğrenmek istediği bazı şeyler vardı. Melanie, Kane hakkında ne kadar ciddiymi?

Alexandra onun yorumuna belirsiz bir cevap vermeyi yeğledi. "Bir insanı değiştirmeyi umarak İlişkiye girmek yanlış olur."

"Evet." Melanie mutfak tezgahını daha kuvvetli ovmaya başladı. "Kane çok hoş bir adam, değil mi?"

Alexandra bakışlarını bitkilerden ayırmıyordu. "Evet, çok. Herhalde, onu uzun zamandır tanıyorsun."

"Yo, hayır. Benden büyük olduğu için, onu okulda tanımadım. Aslını istersen, birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz."

"Ya."

"Ben..." Melanie hafifçe öksürdü. "Büyükanneyle Mildred, Kane ile aramda çöpçatanlık yapmaya çalışıyorlar. Çok utandırıcı bir durum."
Alexandra omuzunun üzerinden bakınca, Melanie'nin kıpkırmızı olduğunu gördü.

"Sen... onunla ilgilenmiyor musun?"

Melanie biraz çaresizce omuz silkti. "Emin değilim. Onunla doğru dürüst yalnız kalamadık,bile. Oldukça hoş bir adama benziyor, ama... Bütün söyleyebileceğim bu. Onu daha iyi tanıyabilmek için, teklif etse onunla çıkarım. Ama henüz teklif etmedi."

"Sanırım, işi bütün zamanını alıyor." Alexandra bu bahaneyi biraz güçsüz bir sesle öne sürmüştü.

"Haklısın. Bunun bence hiçbir sakıncası yok, çünkü benim İşim de bütün zamanımı alıyor. Ama Kane'ye sadece işinin engel olmadığını hissediyorum."

Melanie derin bir soluk aldı. "Sanırım, bu teklifi sana yapmayı düşünüyor."

"Melanie, ben..."

"İkiniz arasındaki kıvılcımları hissettim, Alex, Fark etmemek için kör olmak lazım."

"Ama ben..."

Melanie gülümseyip, Alexandra'nın koluna hafifçe dokundu. "Kusura bakma. Seni utandırdım. Onunla çikarsan, buna üzölmeyeceğimi anlatmak istedim, sadece.

Şu anda ondan herhangi bir beklentim yok. Bir süre için hiçbir, erkekle ilişkiye girmek istemiyorum. Bir arkadaşaya ihtiyacım var. Bu kasabada fazla bekar kadın yok. Benim yaşındaki kadınlar, ya evli, ya da başka yerde yaşıyor. En azından burada kaldığın sürece arkadaşım olmanı istiyorum. Büyükanneyle planları olmadan, seninle sinemaya, ya da alışverişe gitmek çok güzel olurdu."

Alexandra onun sesindeki içtenlikten çok etkilenmişti. Bütün zamanı dükkanla büyükannesi arasında geçen Melanie'nin kasabaya döndüğünden beri yalnızlık çektiğini hiç fark etmemişti.

Alexandra kasabada çok kalamayacağını bilse de, kaldığı sürece orada bir arkadaşı olmasından mutlu olacaktı. O da ilk gördüğü anda Melanie'den hoşlanmıştı.

"Bunu ben de çok isterim, Melanie. Bilgisayarımın notlarımın arasında o kadar zaman geçiriyorum ki, kendimi inzivaya çekilmiş gibi hissetmeye başladım. Yarın akşam birlikte

sinemaya gidelim mi? Başka planın yoksa, tabii?"

"Yok." Melanie bu davete çok sevinmişti. "Royal'da, Kevin Costner'in çok görmek istediğim bir filmi oynuyor. Onu beğeniyor musun?"

"Şaka mı ediyorsun? Hangi sağlıklı kadın onu beğenmez? Patlamış mısır da alırız."

"Tereyağlı mı?"

Alexandra sırttı. Bir haftalık kaloriye bedel olduğunu aklından silecekti.

"Başka türlü olabilir mi?"

"Haklısın. Yanında diyet Cola içersen, fazla kalori almamış olursun."

Alexandra, Melanie'yi gittikçe sevmeye başlıyordu. "Ben de hep öyle düşünürüm, zaten."

Yaşlı kadınlar yanlarına gelince, Alexandra ev sahipleriyle birlikte oradan ayrıldı. Eve kadar yaptıkları yürüyüş boyunca aralarında geçen sohbet oldukça zevkliydi. Biraz sonra, hepsi odalarına çekilmeye karar verdiler.

Işıkları söndürürlerken Dottie, "Alex, neredeyse unuttuyordum," dedi. "Yarın gece Johnnie Mae, Mildred ve ben lise orkestrasının konserine gideceğiz. Sen de gelmek ister misin?"

Alexandra gülümsememeye çalıştı. "Çok isterdim, ama yarın akşam için başka planlarım var."

Dottie'nin gözleri parladı.

Mildred her zamanki gibi kuşkuyla, "Ne planları?" dedi.

"Melanie ile sinemaya gideceğiz."

Johnnie Mae iki yaşlı kadına bakıp, sırttı. "Sen ve Melanie çıkıyorsunuz, yani?"

Alexandra kıkırdadı. "Kesinlikle çıkmak denemez. İki arkadaş birlikte eğleneceğiz, o kadar."

Alexandra odasına giderken, Dottie isteksizce gülümseyerek dudağını ısırıyor, Mildred ise, her zamanki gibi kendi kendine homurdanıyordu.

Alexandra cumartesi günü birkaç saat boyunca romanında kullanacağı buğday değirmenini gezdikten sonra eve döndüğünde, ev sahipleri dışarıdaydılar.

Bu durumdan yararlanıp bir süre yalnızlığın tadını çıkararak notlarını daktilo etti. Buzdolabından bir kutu Diyet Cola alırken, gezintisi sırasında aklında şekillenen roman konusunu düşünüyordu.

Buğday değirmeni, romanındaki cinayet için mükemmel bir mekan olacaktı. Yaratmaktan büyük zevk duyduğu kahramanlardan biri olan kadın detektif, in-

celeme yapması için ölüm tehlikesini göze alarak oraya gidecekti,

Alexandra bu taşra kasabasında edindiği deneyimlerden yararlanarak, diğer kahramanını kasabada yabancı olan şehirli genç bir kadını kullanacaktı

Kendi kendine, bu kahramanın kasaba doktoruna duyduğu ilginin, hikayenin doğal bir gelişimi olduğunu tekrarlamaktaydı. Doktor tıpatıp Kane'ye benzemeyecekti, tabii. Gözleri yeşil olabilirdi, örneğin.

Önceki akşam giydiği ceketin hala sandalyenin arkasında asılı olduğunu görünce, Melanie ile çok eğlendiklerini hatırladı.

Aralarında gizli bir anlaşma varmış gibi, Kane'den hiç bahsetmemişler, işlerinden, beğendikleri kitaplar, müzik, filmler, moda ve politikadan konuşmuşlardı.

Alexandra'nın buna çok ihtiyacı vardı. Sevimli, ama dediğim dedik, ev sahibelerinden sonra, yaşıtı bir genç kadının arkadaşlığından çok zevk almıştı. Kane sık sık aklına gelmesine rağmen, onu düşünmemek için elinden geleni yapmıştı.

Şimdi de Kane'yi düşünüyordu, işte.

Gözlerini kapayınca, kendini salıncakla onunla sarmaş dolaş, dudak dudağa hayal etmeye başlamıştı. Gözlerini açıp, kararlı bir halde tekrar işe koyuldu. Pazartesi aksamından beri, Kane onunla yalnız kalmak için hiçbir harekette bulunmamıştı. Alexandra onunla ilişkiye girmesinin doğru olup olmayacağını düşünerek kendisini yemekle boşa zaman harcıyordu, anlaşılan. Kane bunun hata olacağını kabullenmişti.

Kendini işine kaptırmışken, telefon çalmaya başladı. İç çekip, cevap vermemeyi düşünürken, keşke Dottie'nin telesekreteri olsaydı, diye geçirdi aklından. Bilgisayarını kapayıp, başucundaki paralel telefona uzandı.

"Alexandra, seni evde bulduğuma sevindim!

"Dottie? Bir şey mi oldu?" Yaşlı kadının sesindeki telaş onu endişelendirmişti.

"Hayır. Kilisede işimizin uzayacağını haber vermek için aradım, sadece. Sonbahar

panayırımıza topu topu iki hatta kaldı ve her şey karmakarışık. Birkaç saat daha buradan ayrılamayacağız. Kane'yi bu akşam yemeğe bize çağırıştım. Ama yemek hazırlamaya zamanım yok. Senden bunu İstememin yanlış olacağını biliyorum, tatlım, ama bana yardım edebilir misin, acaba?"

Dottie'yi takip etmekte zorlanan Alexandra yutkundu. "Benden yemek pişirmemi mi istiyorsun?"

"Çok memnun olurum. Bir sakıncası yoksa, tabii." Dottie iç çekti. "Bu durumda, Kane'yi başka zaman çağırırım."

"Dottie, sana yardım etmeyi çok İsterim. Sadece... hiç iyi aşçı sayılmam. Su bile kaynatamadığımı söylerken şaka etmiyordum."

"O halde, Kane'yi arayıp..."

"Hayır." Alexandra, Dottie'nin oğluna yaptığı yemek davetini iptal etmesini neden istemediğini kendisi de bilmiyordu. "Ben... bir şeyler hazırlarım. Merak etme."

. Dottie'nin sevinci sesinden anlaşılıyordu. "Seni zahmete sokmuyorum, ya?"

"Kesinlikle hayır. En azından, bana yaptıklarının karşılığını verme fırsatı çıktı."

"Oh, Alex, sağ ol. Yapacağını biliyordum."

Dottie'nin sesinde garip, kendinden emin bir ifade vardı. "Saat altı, gibi evde oluruz. Kane de o zaman gelecek."

Alexandra, "O zamana kadar her şey hazır olur," dedi hemen.

"Sağ ol, tatlım. Sen bir cankurtaransın. Akşam görüşürüz."

"Tamam," Alexandra telefonu kapayıp, inledi.

Beş kişilik akşam yemeği hazırlaması gerekiyordu! Hem de iki saat içinde! Aklını mı kaçırmıştı, yoksa?

Dottie, Kane ve en önemlisi Mildred'in, onun yenilebilir tek mönüsü olan ızgarada yapılmış peynirli sandviç ve konserve domates çorbasıyla yetinmeyecekleri açtı.

Chicago'da olsaydı, böyle yapardı, Umutsuzca telefon rehberine sarıldığında, ev sahibelerinin Andersenville'deki hazır yemek servisleri hakkında şaka yapmadıklarını anladı. Pizzadan başka bir şey yoktu. Zavallı johnnie Mae'nİN yemekten sonra alerji olmasını

istemezdi.

Tekrar inleyip mutfağa yönelirken, hazırlaması çabuk, kolay ve lezzetli bir şeyler bulmak için dua ediyordu.

Ne yazık ki, Dottie ile arkadaşları fast tood ve çabuk hazırlanan yiyeceklerden hoşlanmıyorlardı. Dottie sıfırdan yemek hazırlamayı seven biriydi. Bisküvilerle hazır pasta hamuruna bile burun kıvırırdı.

Dolapta sadece temel malzemeler vardı. Yemek tarifi kullanmadığı da ortadaydı, Alexandra dolabın arka tarafında iki tane yemek kitabı bulunca, tarifleri izleyip izleyemeyeceğini düşünerek, onlara öfkeyle baktı. Ama bu kez zamanı kısıtlı olduğu için, elinden geleni yapmak zorundaydı.

Andersenville'de neden çeşitleri bol olan bir yemek servisi kurmaya karar veren genç, hevesli bir girişimci çıkmamıştı sanki?

Alexandra çaresizce homurdandı.

Genç, hevesli bir girişimci. Alexandra soluğunu tutup, telefona baktı. Aklına parlak bir fikir geimişti. Belki...

Birkaç saniye sonra, hayranlarına kullandığı en dostça ve nazik ses tonuyla konuşuyordu. "Tommy? Merhaba, ben Alexandra Bennett. Bir sorunum var ve senin bana yardımcı olacağını umuyorum..."

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Temmuz 04, 2007, 01:35:48 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dottie'nin söz verdiği gibi, üç yaşlı kadın ve Kane aynı anda eve geldiler.

Alexandra koyu kırmızı ipek bluzuyla, buna uygun batik eteğini son kez kontrol ettikten sonra, kapıyı açıp gülümsedi.

Dottie'nin paltosunu alırken, "Kilisede işler yolunda gitti mi?" diye sordu.

Dottie başını sallayıp, soru dolu bakışlarla Alexandra'yı süzdü. "Biraz ilerleme sağladık, ama

hafta sonuna kadar yapacak daha çok işimiz var. Mmm... burada her şey yolunda mi?"

"Tabii. Bugün çok çalıştım."

Kane ceketini çıkarıp Alexandra'yı başıyla selamlarken, yüzünde herhangi bir ifade yoktu. "Mutfaktan nefis kokular geliyor."

"Gerçekten öyle." Mildred ince kaşlarını havaya kaldırdı. "Mutfaktaki yeteneklerini hafife almışsın, Alex."

Alexandra gülüp, başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Ama acil durumlarda elimdeki kaynakları değerlendirmeyi İyi bilirim."

Alexandra hepsini, ortasında bir çiçekçiden kısa zaman önceden haber vermesine rağmen getirtmeyi başardığı taze çiçeklerle mumların yer aldığı masanın bulunduğu yemek odasına götürdü.

Johnnie Mae heyecanla masaya oturdu. "Alex, her şey mükemmel görünüyor! Açlıktan ölmek üzereyim."

Mildred onun şişman vücuduna bakıp, "Sen her zaman açlıktan ölürsün, zaten," diye söylendi.

Johnnie Mae de aynı ifadeyle onun zayıflığını süzdü. "Eh, herkes dilediğini yiyip, değnek kadar sıska olamaz."

Dottie hemen araya girdi. "Mutfakta yardıma ihtiyacın var mı, Alex?"

"Hayır. Yorucu bir gün geçirdiniz. Her şeyi bana bırakın. Lütfen, otur, Dottie. Şimdi salata servisi yapacağım."

Kane'nin hafifçe gülümseyerek ve merakla ona baktığının farkında olan Alexandra mutfığa koştu.

Ev sahibeliği rolü oynamak onu heyecanlandırıyordu. Neden kendini tekrar bir sınavdaymış gibi hissediyordu, acaba? Öyle de olsa buna ne diye aldırıyordu, sanki? .

Salatayı kendisi hazırlamıştı. Sebzeleri doğrayıp, üstüne sirkeli sos dökmeyi becerebiliyordu. Mildred salatayı beğenmesine rağmen, herkesin kolayca hazırlayabileceği gibi, bir şeyler homurdanmaktan geri kalmadı.

Herkesin bir sonraki yemeğin ne olduğunu merak ettiği açıktı. Alexandra fırından yeni çıkmış, dumanlar tüten tabakları sofraya getirirken, solüğünü

tuttu. Soslu biftek, yer elması, kereviz yaprakları ve börülce. Bir keresinde, Mildred en sevdiği yemeklerin bunlar olduğunu söylemişti.

Tatlı olarak sunacağı merengeli hindistancevizi keki mutfakta servise hazır. Bu da, Mildred'in en sevdiği tatlıydı. Alexandra onu en çok eleştirecek kişiyi iyi bildiği için, önlemini almıştı.

Dottie'nin gözleri hayretle açılmıştı. "Ama nasıl..."

Mildred tabağını doldurmakla meşguldü. "Mükemmel görünüyor. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Dottie'nin telefonundan sonra, bifteği hazırlayacak zamanın kalmıyordu."

"Doğru," dedi Alex. "Acil durumlarda aklımı kullandığımı söylemiştim."

Kane güldü. "Kelley'in restoranının cuma akşamı spesiyalitesi."

Dottie, Alexandra'nın bu akıllıca davranışı karşısında sevinçle ellerini çırpı. "Hank Kelley'in dışarıya servis yapmasını nasıl sağladın, bakalım?"

Alexandra güldü. "Aslında, Tommy'yi ikna ettim. Yazar olmak istediğini biliyorsun."

Teslim giderleri, çiçekçiyle Tommy'ye ödedikleriyle birlikte, yemeğin ona kaç patladığını aklına getirmemeye çalıştı. Harcadığı her kuruşa değmesi yeterliydi.

Kane'nin bakışları, onun gülümseyen dudaklarına takılmıştı. "Ne kadar tehlikeli bir kadın olduğunu söyleyen hiç çıkmadı mı, Alexandra Bennett?"

Alexandra yutkundu. Buna cevap vermeyecekti. "Biraz biftek almayacak mısın, Kane?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ben de açlıktan ölüyorum. Her şey nefis görünüyor. Ben... öff... kahretsin."

O anda duydukları can sıkıcı 'bip' sesleri, herkesin çaresizce iç çekmesine neden olmuştu.

Johnnie Mae tabağına doldurduğu yer elmalarından bakışlarını kaldırıp, "Zavallı Kane," diye mırıldandı.

Dottie bir Alexandra'ya, bir Kane'ye bakıp, "Cevap vermen gerek," dedi iç çekerek.

"Korkarım, öyle. Kane tabağındaki yemeklere özlemle bakarak, isteksizce ayağa kalktı. "Kusura bakma, Alex. Bunlar için çok uğraştığını biliyorum."

"Senin suçun yok," dedi Alex. "Tek lokma bile yiyemediğine üzuldüm."

"Ben alışkınım." Biraz önce sandalyesinin arkasına astığı ceketini giyerken, dikkatle Alexandra'ya bakıyordu.

"Biliyorum." Kane'nin ona mesleğinin zor yanlarını hatırlatmaya çalıştığı farkındaydı.

Alexandra onun Melanie'nin yemek daveti sırasında çağrılmamasının sadece bir rastlantı olduğunu düşünmeye çalıştı.

Ne kadar aksini düşünmeye çalışsa da, acil durumun o akşam çıkmasının onun suçu olmadığını biliyordu.

Kane'nin gidişle masanın neşesi sönmüştü, ama diğerleri olabildiğince yemeğin tadını çıkarmaya baktılar. Tabaklarındakileri silip süpürürken, neşeli konulardan bahsetmeye çalışıyorlardı.

Yemekten sonra Dottie, Mildred ve Johnnie Mae, Alexandra'nın bütün karşı çıkmasına rağmen, sofrayı toplamaya yardım etmekte ısrar ettiler.

İki saat sonra Alexandra, Mildred ve Johnnie Mae ile televizyonda bir müzikal seyredirken, Dottie yanlarına geldi. "Kane biraz önce geldi." Bakışları Alexandra'nın üzerindeydi.

Johnnie Mae gözlerini ekrandan ayırıp, "Umarım, bir şeyler yemiştir," dedi heyecanla.

Dottie hala Alexandra'ya bakıyordu. "Birimiz ona yemekten kalanları götürsek, iyi olur."

Dottie'nin ne demek istediği açıktı. Alexandra gülümsememeye çalıştı. "Ona bir şeyler götürmemi ister misin?"

Dottie'nin sevincini gizlemesinden, iyi bir oyuncu olduğu belliydi. "Sağ ol, tatlım. Kane çok sevinecek."

Alexandra, Kane'nin ne tepki göstereceğini düşünmek istemiyordu. Ona yemeğini götürecekti, o kadar

Dottie bir tepsiye birkaç doktoru doyuracak kadar yemek koyduktan sonra, bunu bir sepete yerleştirdi. "Dönmek için acele etmene gerek yok. Yemekten sonra tatlı yemediğin için, sana da bir dilim kek koydum. Kane'nin senin arkadaşılığından hoşlanacağına eminim. Çoğu zaman tek başına yer."

Alexandra, Dottie'nin manevraları karşısında gittikçe huzursuz oluyordu. "Dottie... Yaşlı kadının onu Kane'nin kollarına itmesine sevineceğini mi, yoksa üzüleceğini mi bilemedi.

Dottie ellerini kaldırdı. "Hepsi bu. Söz veriyorum."

"Sağ ol. Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Bahçeyi geçerken dikkatli ol. Mildred bahçede bir çukur olduğunu söylüyordu."

"Olur."

Dışarı çıktığında., Dottie kapıyı arkasından sıkıca kapadı.

Alexandra bir an durup, Kane'nin evinin ışıklarına baktı. Keşke, yanına bir süveter alsaydı. Hava iyiden iyiye soğumuştı. Hafifçe ürperdi.

Zile basarken, Kane'nin evine hiç girmediğini hatırladı. Acaba annesinin evi gibi rahat, sıcak Amerikan tarzında mı dekore edilmişti, yoksa tipik bir bekar evi miydi?

Kane onu içeri davet ederse, yapacak en akıllıca şey doğruca Dottie'nin evine kaçmaktı. Ama bunu yapamayacağını farkındaydı.

Kane kapıyı açıp onu görünce çok şaşırmişti. "Alex. Bir şey mi oldu?"

Onu görünce, Alexandra'nın bir an nutku tutulur gibi oldu. Kane'nin alınına dökülen saçları hafifçe uzamış sakalların belirginleştirmişti. Üstünde sadece, kalçalarına kadar düşmüş soluk bir kot pantolon vardı. Kapı çalınca, elinde tuttuğu gri svetşörtü giymeye zaman bulamadığı belli oluyordu.

Alexandra elindeki sepeti fırlatıp, ona sarılmamak için kendini zor tuttu. Ömründe Dr. Kane Lovell'den daha yakışıklı, daha seksi bir erkek görmemişti.

Onun sessizliğine şaşan Kane, "Alex?" diye sordu tekrar.

Alexandra aniden kuruyan dudaklarının arasından güçlkle konuştu. "Ben... şey, annen aç olabileceğini düşündü de. Sana yemek getirdim."

Kane onun elindeki sepete bakıp, gülümsedi. "Sağ ol. Gerçekten, açlıktan ölüyorum. Birazdan buzdolabına saldıracaktım."

Alexandra ilk kez çıplak bir erkek göğsü görmediğini, ve Kane'nin de o güne kadar gördüğü en muhteşem göğse sahip olduğunu düşünmemeye çalışarak, sepeti ona uzattı. "Neden buna saldırmıyorsun?"

"Bir dakika." Kane svetşörtü giydikten sonra, parmaklarıyla saçlarını düzeltti. "Şimdi bir hanımı kabul edecek hale geldim." Sepeti aldı. "İçeri gelsene."

Bu davet, kaçma zamanının geldiğini gösteriyordu. Ama Alexandra başını sallayıp, dudaklarını ıslattı. "Buna sevinirim. Biraz oturayım."

Kane'nin ardından büyük oturma odasına giderken, "Çok güzel," dedi etrafına bakınarak.

Kane'nin evi hakkında yanılmıştı. İçerisi güneybatı tarzında, açık renk ahşap ve mavi, mercan, bej ve koyu beyazın tonlarında döşenmişti.

Duvarlarda VWestern manzaraları, koltuklarla kanepelerin arasındaki sehpalarda da elle yapılmış toprak kaplar ve biblolar vardı. Yerlerde otantik görünümlü kilimler seriliydi.

Köşedeki dolabın raflarında Hopi kızılderiilerine Özgü seramik bebekler göze çarpıyordu. Taş şöminenin iki yanındaki raflarda kitaplar ve kovboy bibloları vardı.

Kane'nin evinin onunkinden ne kadar sıcak ve zevkli olduğunu düşündü. "Profesyonel bir dekorator tutmuş olmalısın."

"Hayır, ama iltifatına teşekkürler." Kane bir kapıdan mutfığa geçti. "Kendim dekore ettim."

Alexandra çengellere asılı bakır kapları, yine açık renk tahtadan mutlak dolaplarını ve mercan rengi fayanstan tezgahları hayranlıkla süzmekteydi.

"Kane, evin nefis olmuş. Gerçekten, kendin mi döşedin?"

Kane omuz silkip, sepeti tezgahın üzerine koydu. "Boş zamanlarımda yapacak bir şey istedim. Son iki yıl boyunca, mobilya mağazalarıyla sanat galerilerini dolaşarak, çalışma odamı, yemek odasını, mutfığı ve yatak odamı döşedim. Ama oturma odasıyla üç yatak odası hala boş sayılır."

Bir bekar için dört yatak odası, ha? Kane'nin uzun süre yalnız yaşamaya niyetli olmadığı belliydi. Bu evi döşerken aklında eski nişanlısı mı vardı, acaba?

Kısa zamanda onun yerini alacak birisini mi bulmaya niyetliydi? Belki de, yandaki evde yaşayan üç sevimli çöpçatan ona Melanie'yi ve sözünü ettikleri diğer genç kadınları tanıtırırken, onun onayını almışlardı.

Belki, Dottie onun bu güzel evi oğluyla paylaşacağını umuyordu. Yaşlı kadın Alexandra'nın hayatı boyunca özlemine çektiği sevgiyle ilgiyi vereceğine emin olduğu biriyle, bir ev ve yaşamı paylaşmak için her şeyi vereceğini bilemezdi, tabii.

Kane sepeti boşaltırken, "Burada bîr orduya yetecek kadar yemek var," dedi. "Sen de ister misin?"

"Sen yemeğini bitirdikten sonra, tatlıya eşlik ederim. Yanına kahve de ister misin?"

"İyi olur. Gereken şeyler evyenin sağındaki dolapta." Kane tepsiyi bahçeye bakan büyük pencerenin önündeki meşe ağacından, yuvarlak masaya götürdü.

Alexandra kahveyi hazırlarken, mutfağa derin bir sessizlik çökmüştü. Rafta gördüğü radyoya uzanırken, duraksadı. "Müzik ister misin?"

"Bence sakıncası yok. Ama rap müziği olmasın, lütfen."

Alexandra güldü. "Bunu halletmek kolay." İstasyonları tarayıp, yumuşak bir müzik bulunca radyonun sesini kıstı. Sessizliği bozmak yeterliydi.

"Nasıl?"

"Güzel." Kane başını kaldırıp, gülümsedi. "Burada olman çok hoşuma gidiyor, Alex. Seni buraya ne getirdi, acaba?"

Alexandra tezgaha yaslanıp, onu izlemeye başladı. "Çabuk döndün. Herhalde, çok acil bir durum değildi." Onun işinden bahsedeceğine emin olmasa da, Kane'nin biraz Önceki sözlerinden daha güvenli bir konuydu, hiç değilse.

Kane başını iki yana salladı. "Geçen hafta hastaneye yatan yaşlı hastalarımın biri bize zor anlar yaşattı. Şimdi durumu iyi. Yeni denediğimiz bir ilaca tepki gösterdiğine eminim. İlacı kesip, hemşirelere bu gece yeni bir gelişme olursa, bana haber vermelerini söyledim."

".Demek, kahveni içmeden tekrar çağrılabilirsin."

Kane ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet. O...ya da başkası için. Bana ihtiyaç olduğunda, gitmek zorundayım."

Alexandra'nın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Doktorların özel hayatlarının sorunlu olmasının nedenini artık daha iyi anlıyorum."

"Bu herkes için geçerli değil. Ama kendim İçin başka türlüünü düşünemiyorum."

Alexandra hiç kimsenin ondan başka türlüünü isteyeceğini de düşünemiyordu. Kane buraya aitti, ona burada ihtiyaç vardı. Hastalarına kendini fedakarca adaması hem hayranlık verici, hem de ürkütücüydü.

Bu da pek güvenli bir konu değildi, anlaşılan. "Yemeği beğendin mi?" diye sordu Alexandra.

Kane konunun aniden değişmesi karşısında kaşlarını çattı, ama karşı çıkmadı. "Nefis.

Yemeği bu kadar çabuk ayarlanan çok zekice. Mildred Teyze çok etkilendi."

Alexandra omuz silkti. "Meianie'nin birkaç patates ve tuzla ziyafet hazırlayacağına eminim, ama bu kadar kısa zamanda elimden ancak bu kadarı geldi."

"iŒe yaradı ya. Önemli olan bu."

Kane son lokmasını da ağzına atıp, tabağını itti. "Tatlı için bana katılmayacak mıydın?" "Hindistancevizli kek. Kendininki için hazır mısın?"

"Hem de nasıl. Masaya gelecek misin, yoksa tezgaha dayanarak mı yiyeceksin?" Kane'nin sesi neşeliydi, ama onun içinden geçenleri anlamıŒtı.

Alexandra kendi alıŒılmadık çekingenliği karşısında içinden İnledi. Kane'nin onu kendine son derece güvenen bir kadın olmaktan nasıl çıkarıp utangaç, heyecanlı bir budala haline getirdiğini bir anlayabilseydi.

Tatlılarını bitirene kadar hiç konuşmadılar. Sonunda Kane, "Chicago'daki erkek arkadaşından bir haber var mı?" diye sordu havadan sudan bahsedercesine.

Kek neredeyse Alexandra'nın boğazına kaçıyordu. Güçlkle yutkundu. Bu soruyu kesinlikle beklemiyordu! Doğrusu, Bill'i en son ne zaman düŒündüđünü bile hatırlamıyordu,

"Ben... birkaç gündür onunla konuşmadım."

"Bu seni üzüyor mu? Ya da onu?"

"Hayır. Neden üzsün ki?"

Kane kekini bitirirken, ona kaçamak bir bakıŒ fırlattı. "Sen bana ait olsaydın, ben bu durumda çok üzüldüm."

Alexandra güçlkle gülümsedi. "Dikkat et, Kane. Bu konuda oldukça eski kafalı görünüyorsun."

"Fark etmediysen, hatırlatayım. Benim bazı modası geçmiş eğilimlerim vardır. Hayatımdaki kadının birkaç hafta ortadan kaybolup, bana nerede olduğunu ve ne yaptığını haber vermemesinden hiç hoşlanmazdım. Ya da, bunu kiminle yaptığını."

Birden, Alexandra'nın iŒtahi kamıŒtı. Tabağını ileri itti. "Ben de seni ileri fikirli, modern bir adam sanırdım." Sesine neŒeli bir İfade vermeye alıŒmıŒtı.

"Sen her erkeğin içinde saklı ilkel dürtüleri açığa çıkaran bir kadınsın, Alex. Sana evlenme teklif eden bir adamın nasıl olup da, benim gibi birinin seni elinden almasına izin verdiğini

anlamıyorum."

Keşke, Alexandra çok önceden oradan kaçmış olsaydı.

"Kane..."

"Seni istemekten vazgeçmiş değilim, Alex. Sana zaman tanımaya çalıştım, ama iradem gittikçe zayıflıyor. Seni o kadar arzuluyorum ki, başka bir şey düşünemez oldum."

Onun sesindeki içtenlikten etkilenen Alexandra ellerini kucağında sıkıca kenetledi. Aptalca bağlanmama kararlılığına rağmen, bu adam tarafından böylesine arzulanmak baş döndürücü, harika bir duyguydu.

Keşke, onunla birlikte olmanın tadına varıp, sonra da onun sorumluluklarının ardından İkinci planda kalmamak için arkasına bakmadan uzaklaşacak cesareti olsaydı... ama kalbini geride bırakmadan bunu yapamayacağını biliyordu.

Kane'nin sandalyesini geriye ittiğini duydu. Bir an sonra, Kane yanma çomelmiş, eliyle onunkini kavramıştı.

"Alex?"

Alexandra bakışlarını ona çevirdi. Kane'nin ela gözlerinde kararlı bir bakış vardı. Dudakları onunkilere böylesine yakinken, aralarındaki engelleri düşünmek neredeyse imkansız gibiydi

Kane öylesine derin bir sessizlik içinde, sabırla bekliyordu ki, Alexandra kendi kalp atışlarının gürültüsünü duyabiliyordu. Kane'nin gözleri gözlerinde, elleri ellerindeydi. Alexandra reddedecek olsa, onu hemen bırakacağı açıktı.

Alexandra ona, hayır, diyemezdi.

Dudaklarının arasından titrek bir soluk çıktı. "Kane..." Elini onun yanağına koydu. "Lütfen..."

Kane'nin dudakları dudaklarına kapanınca, Alexandra gerisini getiremedi. Gözlerini kapayıp, kollarını onun boynuna doladı sadece. Mantığın canı cehenneme! En azından, o gecelik...

Kane onun seçimini yaptığını hissetmişçesine, inleyip ayağa kalktı. Onu da kaldırıp, kollarına aldı. Öyle sıkı sarılmıştı ki, Alexandra onun kaslarının titrediğini hissedebiliyordu.

Öpüşü nazik ve ikna edici olmaktan çıkıp, haşın, tutkulu bir hale gelmişti. Alexandra, Kane'nin onu ne kadar arzuladığını ilk kez fark ediyordu.

Alexandra'nın yanlış anlamasına meydan vermemek için, arzusunu gizlemiş, kendini kontrol

altında tutmuştı. Artık hiçbir şeyi gizlemeden, bütün duygularını, İsteklerini onu adeta eriten bir sarılışa döküyordu.

Alexandra buna daha önce hiç hissetmediği, ateşli bir tutku ve onun öpüşü kadar ilkel, yoğun bir açlıkla karşılık vermeye koyuldu.

Kane anlaşılabilir bir şeyler homurdanıp, karşı koymasına fırsat bırakmadan, onu kucağına aldı. Hızlı adımlarla mutfaktan çıkarken, Alexandra kollarını içgüdüsel olarak tekrar onun boynuna sarmıştı.

Daha önce böylesine şiddetli, ilkel bir arzuyla yatağa taşınmamış, bunu hayal bile etmemişti. Ama o anda kendini Kane'nin kollarında son derece mutlu hissediyor, onun gücü ve erkeksiliği karşısında, bir kadın olmanın tadını çıkarıyordu.

Belki çok sonra, bu kadar kolay baştan çıkarılmaya izin verdiği için utanca kıvrınacaktı. O anda, bunun mutluluğunu yaşamaktan başka şey düşünemiyordu.

Yatak odasına geldiklerinde, Kane onu kocaman yatağın yanında yere bıraktı. Bakışları kenetlenmişti.

Kane başucu lambasını yakıp tepedeki ışığı söndürünce, oda yumuşak, tatlı bir loşluğa büründü. Alexandra topuksuz ayakkabılarını çıkarınca, ayakları tüylü halıya gömülmüştü. Soluğunu tutup, Kane'nin ona dönmesini bekledi.

Kane yüzünü avuçları arasına alınca, Alexandra dudağını ısırıldı. Kane onu hayranlıkla süzüp, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Alexandra klasik anlamda güzel olmadığını biliyordu, ama oldukça çekici sayılırdı. Yıllar önce, bunun o kadar önemli olmadığını karar vermişti. Ama Kane'nin yürekte gelen, içten bir sesi söyledikleri onu çok etkilemişti. Belki de Kane'yi çok çekici bulduğu için, onun gözüne çok güzel görünmek istiyordu

Kane dudaklarıyla alnını okşayıp, sıcak soluğuyla oradaki siyah bukleleri havalandırınca, Alexandra gözlerini yumup, parmaklarını onun svetşörtüne geçirdi.

Kane'nin dudakları gözkapaklarına dokunduğunda, Alexandra onun gülümsediğini hissetti. Aynı dudaklar burnunun ucuna ulaştığında, Alexandra gözlerini açmadan bu gülümsemeye karşılık verdi.

Kane'nin dudakları yanaklarına inince, daha fazlasını bekleyerek, kedi gibi ona sokuldu

Kane ellerini sırtından aşağı kaydırırken, Alexandra ipek bluzunun üzerinden onun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Beni istediğini söyle."

"Evet." Alexandra'nın sesi bir iç çekiş gibiydi.

"Söyle."

"Seni istiyorum."

"Alex..."

Kane'nin dudakları artık nazik, ya da şakacı değildi. Alexandra, elinde olsaydı da yakınamazdı, zaten.

Bluzu yakadan, tek düğmeyle ilikleniyordu. Kane bu düğmeyi çözdükten sonra, bluzu eteğinden çıkardı. Alexandra kollarını kaldırıp, ona yardımcı oldu. Kane diğer bir düğmeyi açınca, Alexandra'nın eteği ayaklarının dibine düştü. Üstünde sadece ten rengi ipek ve dantel karışımı kombinezonu kalmıştı.

Yanakları alev alev yanıyordu. Genelde, pratik iç çamaşırları giyerdi. Bilinçaltı onu bu akşam için mi hazırlamıştı, acaba?

Kane zevkle mırıldanıp, ellerini boynundan kalçalarına kaydırırken, önce göğüslerinde, sonra incecik belinde durdu. Alexandra kolları iki yanında beklerken, onun hayranlık dolu bakışlarının tadını çıkarıyordu.

Kane ellerini tekrar onun omuzlarına kaydırıp, kombinezonunun incecik askılarını indirdi. Giysi Alexandra'nın kalçalarına kadar düştü.

"Alex." Kane'nin sesi boguklaşırken, bakışları uçları sertleşmiş göğüslerinde kalmıştı.

"Kusursuzsun." Kombinezonunu tamamen çıkarırken, dudakları yeniden birleşti.

Alexandra başını geriye atarak, kendini onun öpüşlerine bıraktı. Onun kollarında çıplak olduğunu hatırlayıp titrerken, Kane'nin giysileri tenini gıdıklıyordu.

Oda serindi. Alexandra sırtında hafif bir esinti hissederek ürperdi ve arzuyla titredi. Kendi cinselliğinin hiç bu kadar farkında olmamıştı.

Kane'nin kapıyı açtığı andaki halini hatırladı. Birden, onun giysileri gözüne büyük bir engel gibi görünmeye başlamıştı. Kane onun svetşörtünü çıkarmasına yardım etti. Boylarındaki farklılık, Alex'in dudaklarının tam onun göğüs uçlarına ulaşmasını sağlıyordu. Diliyle onlardan birine dokununca, Kane soluğunu içine çekti.

Alexandra ona gülümseyip, "Asıl kusursuz olan sensin, Kane," dedi.

Kane inleyip onu yatağa yatırırken, bir yandan da pantolonunu çıkarıyordu. "Hiçbir kadını

bu kadar arzulamadım." Dudakları onun göğüs uçundaydı. "Hiçbir kadına bu kadar ihtiyaç duymadım. Of, Alex, bana ne yaptığının farkında mısın?"

Kane onu dudaklarına yaklaştırırken, Alexandra kendinde konuşacak gücü bulamadı. Kane'nin dudaklarıyla dilinin hareketleri, boğazından hafif bir çığlğın yükselmesine neden olmuştu. Alexandra arzuyla yanıyordu.

Bacaklarının arasına kayan usta el, ona sadece hafif bir doyum sağlamıştı. Daha fazlasını istiyordu. Kane o kadar içinde olmalıydı ki, bir daha ondan uzaklaşmayı düşünmemeliydi.

Daha Önce hiç hissetmediği bir açlıkla onunla birlikte yatakta yuvarlanırken, elleriyle dudakları onunkiler kadar aç ve istekliydi. İkisi de sadece dokunuşları, ıslak öpücükleri ve derin, arzulu iç çekişleriyle konuşuyorlardı.

Kane bacaklarının arasına yerleşirken, Alexandra'nın kalbi çılgınca atıyordu. Bacaklarını aralarken, bir hata yapıp yapmadığını düşündü belli belirsiz.

Hayatının o andan itibaren dönüşü olmayan biçimde değişeceğini biliyordu. O gecedен sonra bir daha asla eski Alexandra olamayacaktı. Seçim hakkı olmadığını da farkındaydı. Bir buçuk hafta önce kollarına yığıldığından beri Kane Lovell'i arzuluyordu.

Kane onun kuşklarını hissetmiş gibi, bedenleri kenetleneneği anda duraksadı. "Alex?" Kendisine hakim olmak için harcadığı güçten, vücudu titriyordu.

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır!" Alexandra onun omuzlarına sarılıp kendine çekti. Sonucu ne olursa olsun, Kane'nin durmasına dayanamazdı!

Kane rahatlayıp gözlerini yumdu. Bedenini ileri doğru iterken, gözlerini tekrar açıp ona baktı.

Alexandra bir an gerginleşip kasıldı. Bir anlık rahatsızlık, yerini müthiş bir zevke bırakmıştı. Hiçbir şey bundan daha doğru, daha güzel olamazdı.

"Kane! Oh, Kane."

"Alex. Alex, ben..."

Alexandra baştan çıkarıcı bir hareketle vücudunu ona yaklaştırınca, Kane gerisini getiremedi.

Birlikte hareket etmeye başladıklarında, ikisi de konuşamaz olmuştu. Alexandra'yı sarsan

zevk fırtınası, dudaklarından kesik, şaşkınlık dolu bir çığlığın yükselmesine neden oldu. Vücudunu geriye doğru bükerken, Kane de boğuk boğuk inledi.

Alexandra büyülenmiş gibi, bitkin bir halde onun kollarında yatarken, geleceği aklına getirmemeye çalışıyordu. Başını Kane'nin omuzuyla kolu arasına yaslayıp elini geniş göğsüne koyarak, avucunun altında onun kalp atışlarını dinlemeye koyuldu.

Kane'nin kalp atışlarının yavaşlamasının zaman alması, onu mutlu etmişti. Sevişmelerinden bu kadar etkilenen sadece o değildi, demek.

Geç olduğunun, giyinip yandaki eve gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama Kane'nin kollarından çıkma düşüncesinden bile nefret ediyordu!

Ya şimdi, ya hiç, diye düşünüp, kalkmaya yeltendi.

Kane'nin kolunun çemberi anında daralmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Geç oldu. Gitmem lazım."

Kane başparmağıyla onun şişmiş dudaklarını okşadı. "Bu gece benimle kal." Sesi boğuk ve ısrarlıydı

Alexandra birkaç saat daha onun kollarında kalıp, gerçeği bir süre daha uzakta tutabilmeyi nasıl isterdi! Ama... "Ya annen?" diye sordu kuşkuyla.

Kane kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

"Kalırsam, ne düşünür?"

Kane gülümseyince, yanağındaki gamze ortaya çıktı, "iyi vakit geçirip, eğlendiğini."

Alexandra'nın buklelerinden birini çekiştirdi.

"Kane," diye çıkıştı Alexandra, "Ne demek istediğimi anladın."

"İkimiz de yetişkin insanlarız, Alex. Yaptıklarımızı anneme açıklamak zorunda değiliz."

"Ama o ne yaptığımızı..."

"Alex, annemin bununla hiçbir ilgisi yok. Kalmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

Alexandra iç çekti. "Evet."

"O zaman, gel buraya," Kane onu sıkıca kollarına çekti. "Çok yorgunum. Biraz uyuyup, sonra konuşalım, ne dersin?"

"Olur." Alexandra yanağını tekrar onun omuzuna yasladı.

Alexandra konuşmaya, gerçek dünyayla yüzleşmeye henüz hazır değildi. O anda hayallere ihtiyacı vardı. Gözlerini kapayıp uykuya dalarken, bu hayalleri rüyalarına taşıdı.

Kane onu uyandırdığında, aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Kane'nin elleri tekrar vücudunda gezinmeye başladığında, ikisinin de aklında konuşmak yoktu.

Alexandra paylaştıkları mutluluğun bir seferlik olmamasından çok mutluydu. İkinci sevişmeleri de en az ilki kadar muhteşemdi. Kane ile hep böyle olacağına emindi. Başkasıyla aynı şeyi yaşayamayacağından da...

Uzun süre sonra, tatmin olmuş halde yan yana yatarlarken, soluklan hala odada yankılanır gibiydi.

"Alex, benimle kal. Sâdece bu gece için değil. Chicago'ya dönme."

Alexandra hala soluk soluğaydı. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu. "Kane, lütfen." Titreyen elini onun dudaklarına götürdü. "Bu gece değil. Henüz olmaz."

Kane elini tutup, avucuna sıcak, ateşli bir öpücük kondurdu. "Peki," dedi boğuk bir sesle. "Bu gece değil. Ama daha sonra. Çok yakında."

Alexandra dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurarak cevap verdi. Sonunda ikisi de uykuya daldığında, geleceği değil konuşmak, düşünecek güçleri bile kalmamıştı.

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Temmuz 05, 2007, 07:54:06 ÖS

DOKUZUNCU BÖLÜM

Alexandra uykusunda kaşlarını çatıp, huzursuzca kımıldadı.

Kapalı göz kapaklarına ışık vurduğunu, yatağında sert bir şey olduğunu hissediyordu. Rahat bir pozisyon almaya çalışarak, tekrar kımıldadı. Bir işe yaramamıştı.

Sırtına sert bir şey batıyordu.

Gözlerini açmadan eilini uzatınca, parmakları sert, soğuk plastiğe benzeyen bir şeye dokundu. Cismi eline alıp, isteksizce gözlerini aralayınca, pencereden giren güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırdı.

Bir çağrı cihazıydı. Şaşkınlıkla elindeki küçük, siyah kutuya bakakaldı. Bir çağrı cihazının yatağında ne işi vardı?

Hayır. Onun yatağı değil. Kane'nin yatağı.

Birden, gözlerini kocaman açarak doğruldu.

Dehşetle etrafına bakınırken, çarşaf beline kadar inmişti. Odada yalnızdı, ama yandaki banyodan su sesi geliyordu.

önceki geceyi hatırlayınca, soluğunu tutup, gözlerini yumdu. Hiçbir gece bu kadar mükemmel, güzel olamazdı.

Ve bu kadar dehşet verici.

Benimle kal. Sadece bu gece İçin değil. Chicago'ya dönme.

Bu sözlerin hayalinin bir ürünü olduğundan emin olmak için, gözlerini açtı. Öylesine gerçektir ki, sanki Kane karşısında durmuş, bunları tekrarlar gibiydi. Suyun sesiyle birlikte, Kane'nin neşeli bir şarkı söylediğini duyabiliyordu. Birden paniğe kapıldı.

Çağrı cihazını başucundaki konsola bırakıp, yerdeki giysileri düğmelerle fermuarları fazla düşünmeden, aceleyle giyinmeye başladı.

Kalbi, sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi, gümbür gümbür çarpıyordu. Bunun saçma olduğunu bilse de, Kane duştan çıkmadan evden kaçmaya kararlıydı.

Ayakkabılarını ayağına geçirip, evden fırladı. Sabah çiğiyle ıslanmış çimenlerin üstünde yandaki eve koşarken, ne yaptığını düşünmüyordu bile.

Arka kapıdan içeri süzülürken, ev sahibelerinden hiçbirinin orada olmadığına sevindi. Ev derin bir sessizlik içindeydi. Üç yaşlı kadının pazar sabahları her zamankinden geç kalkarak, çabucak kahvaltı ettikten sonra kiliseye gitme alışkanlıkları olduğunu Öğrenmişti.

Alexandra onlar aşağı inmeden Önce evden çıkmış olacaktı.

Odasına koşup, üzerine kot pantolonla bir kazak, ayaklarına da koşu ayakkabılarını geçirdikten sonra, Dottie'ye dışarıda biraz araştırma yapacağını, onu beklememelerini bildiren bir not yazarak, kiralık arabasının direksiyonuna geçip, uzaklaştı.

Nereye gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Düşünmek, bazı kararlar almak, Kane Lovell'e duyduğu karmaşık hisleri tahlil etmek için zamana, yalnız kalmaya İhtiyacı vardı.

Ondan başka herkese ait olan bir adama umutsuzca, sonsuza dek, çılgınca aşık olmadığına kendini ikna etmek zorundaydı.

Kane ön kapıdan fırladığı anda, Alex'in arabasının Andersenville'nin dışına doğru son sürat uzaklaştığını görüp, bir küfür savurdu.

Arabasına atlayıp, peşinden gitmemek için kendini zor tutuyordu. "Kahretsin."

Onun neden kaçtığını bilmek istemiyordu. Bunu bekliyordu belki de.

Gece bir zayıflık anında kalmasını istediğinde, Alex'in paniğe kapıldığını hissetmişti. Beklemeliydi. Hata yapmıştı. Böyle bir istekte bulunmak için henüz çok erkendi.

Ama Alex'İN başka bir erkeğin kollarına gideceğini düşününce, kendini kaybetmişti.

Alex kabullenmeye hazır olsun olmasın, artık ona aitti. Kane'nin onun gidişine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Daha önce aşktan umudunu kesmişti. Başka bir kadının onu terk etmesi, yüreğini paramparça etmişti. Bu kez aynı şeye dayanabileceğine emin değildi.

Cathy'yi gençliğin verdiği heves ve tutkuyla ve kaynayan kanının iyimser hayalleriyle sevmişti. Alex'e duyduğu hislerse, aradığı eşi bulan, yetişkin bir adamın olgunluğunu yansıtmaktaydı. Ve gerekirse, onu elde etmek için savaşmaya kararlıydı.

Alex istiyorsa, o günlük ondan kaçabilirdi. Aralarında olanların gelip geçici bir macera olduğunu da düşünebilirdi.

Ama Kane onun kollarında eridiğini, arzunun doruğuna ulaştığında gözlerinde beliren şaşkınlığı görmüştü.

Aralarında olanların onun kadar, Alex için de muhteşem olduğunun farkındaydı. Alex de onun gibi, böyle bir şeyi başkasıyla yaşamamıştı. Bu gerçekleri anlaması için, ona zaman verecekti.

Ama fazla değil. Kane o kadar sabırlı değildi. Onu tekrar kollarına almak için dayanılmaz bir İstek duyuyordu. Ve Alex'in ona kendi isteğiyle dönmesi için ne kadar bekleyebileceğine emin değildi.

Bitkin bir halde, hırsla soluğunu bırakıp eve girdi. Pazar günü olmasına rağmen, sabah erkenden hastaneye gidip, hastalarını kontrol edecekti.

Alex'in annesiyle babası hakkında anlattıklarından sonra, sorumlulukları olan bir adamla ilişkiye girmekten neden korktuğunu daha iyi anlıyordu.

Evet, ona biraz zaman tanıyacaktı. Alex'in kaçmak için artık çok geç olduğunu, ikisi de engelleri aşmaya gayret gösterdiklerinde, duygularının her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü olduğunu anlaması için zamana ihtiyacı vardı.

Kane bu konuda kararlıydı. Bundan sonra bütün yapacağı, aralarında olanların bu çabaya degeceğine Alex'i ikna etmektir.

Dottie, "Alex dün gece eve gelmedi," dedi sevinçle Johnnie Mae'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Emin misin?"

"Evet. Hepimiz geceyi nerede geçirdiğini biliyoruz."

Mildred burun kıvırdı. "Hah. Kane ile bir gece oynama, evlenecekleri anlamına gelmez. Chicago'da bunun olağan bir şey olduğuna eminim."

"Mildred! Alex'in kendini bilen bir genç hanım olduğunu biliyorsun. Oğlum da bir gecelik ilişkilerin adamı değil. Alex'e nasıl baktığını gördün. Ona tutulduğu ortada."

"Bu Alex'in de ona karşı aynı şeyleri hissettiği anlamına gelmez," diye karşı çıktı Mildred. "Chicago'da bir erkek arkadaşı var."

Dottie iç çekti. "Biliyorum. İkisinin arasında neler olduğundan bir emin olsam. Ama Alex ona bağlı olsa, her fırsatta ondan bahsedirdi, değil mi? Nerede olduğunu bildirdiği seferden başka, bir daha aramadı."

Johnnie Mae ellerini bir açıp bir kapıyordu. "Alex'in Kane'ye acı çektirmesine dayanmam. Cathy onu terk ettiğinde, çok üzülmuştüm. Kane çok yumuşak kalpli bir çocuk. Alex de ona Cathy gibi davranırsa, çok acı çeker."

Kane'nin nişanlısından ayrıldıktan sonra ne kadar acı çektiğini hatırlayan Dottie, "Alex'in de ona karşı ayın hisleri duyduğunu sanıyorum," dedi. Ama bundan pek de emin olmadığı sesinden anlaşılıyordu. "Her şey çok çabuk olduğu ve Kane'nin eşi olacak kadının büyük fedakarlıklarda bulunması gerekeceği için, Alex'in korkuya kapılması doğal. Dün gece Kane yemeğini yiyemeden gittiğinde, Alex'in ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gördünüz. Bununla sık sık başa çıkıp çıkamayacağımı anlamaya çalışıyor."

"Ya başa çıkamayacağına karar verirse?" dedi Mildred.

Dottie omuz silkti. "Bilmiyorum. Bütün umudum, Kane'nin onu bu çabaya değeğine ikna etmesi."

Johnnie Mae, "Bir kızın bunu anlamaması için, aptal olması gerek," diye atıldı.

"Melanie anladı," dedi Mildred.

Dottie, "Kane onunla ilgilenseydi, çoktan çıkma teklif ederdi," dedi sabırsızca.

"Alex aklını karıştırdı da, ondan. Alex onun burada tanıdığı kadınlardan çok farklı. İnanın bana, yakında Kane'nin akli başına gelecektir. Onun için bir yuva oluşturacak, akıllı bir kadına ihtiyacı var."

Johnnie Mae, "Alex kısa zamanda bizim için mükemmel bir yemek hazırladı," dedi gülümseyerek.

"Kasabada da bir sürü arkadaş edindi," diye ekledi Dottie. "Aramızda bir yabancı gibi davranmadı."

Johnnie Mae güldü. "Melanie ile de arkadaş oldu."

Mildred yüzünü ekşitti. "Ya çocuklar? Kane'nin çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğini biliyorsunuz. Melanie çocukları çok sever. Alex'İN bir çocukla nasıl başa çıkacağını bilmediğine eminim. Onun gibi şehirli, çalışan kadınlar anne olmakla fazla ilgilenmez."

"Yine önyargılı davranıp, genelleme yapıyorsun, Mildred. Hem, Alex'in çocuklarla arasının çok iyi olmadığını nereden biliyorsun? Tommy'ye ne kadar sevecen ve sabırlı davrandığına baksana!"

"Tommy o kadar küçük değil. Onu bir sürü çocuğun arasında görmek isterdim. Eminim, son hızla Chicago'ya kaçardı."

Dottie tıpkı oğlu gibi, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Öyle mî düşünüyorsun?"

"Evet"

Dottie bilmiş bilmiş sırıttı. "Bunu anlamanın tek yolu var."

Johnnie Mae ona kuşkuyla baktı. "Dottie, Alex'e bû sefer ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sen kafanı yorma, Johnnie Mae. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Johnnie Mae homurdandı. "Ben de bundan korkuyorum, ya."

Alexandra salı akşamı Dottie'nin evinde üç küçük, afacan çocuğa bakmayı nasıl kabul ettiğini bilmiyordu.

Sevimli ev sahibesi her nasılsa, o gün öğleden sonra dışıye gidecek olan komşusunun üç tatlı çocuğuna bakmaya onu ikna etmişti.

Dottie aslında çocuklara kendisinin bakacağını, ama yaklaşan panayır ile ilgili acil bir durum çıktığını söylemişti. Alexandra ona ömründe hiç küçük çocuklara bakmadığını anlatmaya çalıştıysa da, çocuklarla baş başa kalivermişti.

Alexandra derin bir soluk aldı. Uç küçük yüz, onları eğlendirmesini bekleyerek, merakla ona bakıyordu. "Şey... nasıl eğlenirsiniz?"

Simpson kardeşlerin en büyüğü olan beş yaşındaki Rocky, üç yaşındaki, kızıl saçlı, ikiz kız kardeşlerine baktı. "Casey taşlarla oynar. Kelly tuvalette oynar. Ben de televizyonda Terminatör filmlerini seyredirim. Şimdi de bir tane var."

Bunlardan hiçbiri uygun değildi. Alexandra, Polly Simpson'un oğluna bu tür şiddet içeren filmleri izlemesi için izin vermediğini umdu. Başka bir şey bulmak zorundaydı. "Oyun oynayabiliriz."

Rocky'nin buna canı sıkılmış gibiydi. Kelly en yakın banyoya doğru kaymaktaydı. Casey kocaman, mavi gözlerine giren kızıl saçlarını geriye İtti. "Nasıl bir oyun?"

Neyse ki, kızlar tek yumurta ikizi değillerdi de, onları biraz dikkatle ayırabiliyordu! Alexandra onların ilgisini çekecek bir şey bulmaya çalıştı umutsuzca.

Saklambaç? Hayır. Bu Kelly'ye en yakın tuvaleti bulma şansı verirdi. Simon Der ki, adlı oyun? Uç yaşındakiler için biraz karışık olabilirdi. Poker? Saçmalama, Bennett.

"Beni İzleyin Oyunu." Alexandra bir iki adımda, Kelly ile kapının arasına geçti.

Onun teklifiyle ilgilenen tek kişi olan Casey, "O da ne?" diye sordu.

"Ben bir şey söyleyeceğim, siz de onu yapacaksınız. Çok eğlenceli olacak."

Alexandra kendinden emin görünmeye çalışıyordu. "Dışarıda hava çok güzel. Çıkıp, bahçede oynayalım." Böylece, çocuklar kendilerini oyuna fazla kaptırırlarsa, Dottie'nin evi emniyette olacaktı, hiç olmazsa.

"Ödül ne?" diye sordu Rocky.

"Ödül mü?"

"Evet. Kazanan ne alacak?"

"Böyle bir oyun değil, Rocky. Kazanan, ya da kaybeden yok."

"Ne diye oynuyoruz, o zaman?"

"Eğlenmek için."

"Terminatör de eğlenceli. Kötü adamın bıçağı tam..."

Küçük kızların ağabeylerini dikkatle dinlediklerini fark eden Alexandra hemen araya girdi.

"Rocky, annenle baban bu filmleri izlemene izin veriyorlar mı?"

Rocky bakışlarını ayaklarına indirdi. "Heather veriyor."

"Heather de kim?"

"Ara sıra bize bakıcılık yapan kız. Lisede okuyor." Rocky gerçekten çok etkilenmiş görünüyordu.

"Ama ben Heather değilim, Alex'im. Şimdi oyun oynayacağız." Alexandra en otoriter ses tonunu kullanıyordu. "Üstelik, liseyi de bitirdim."

Rocky çaresizce iç çekip, kabullendi. Casey ve Kelly de hemen ikna olmuşlardı. Alexandra bu işin korktuğu kadar zor olmayacağını düşünüp, gülümsedi.

Ama bir saat sonra teslim bayrağını çekip, İlk karşısına çıkan yetişkinden yardım dileyebilecek hale gelmişti.

Alexandra bitkin haldeydi. Casey verandada düşüp dizlerini sıyırmış, Rocky oturma odasına kaçmış, Alexandra televizyonun fişini çekerken, tuvalette oynayan Kelly'nin tişörtü de dirseklerine kadar sıırıslam olmuştu.

Alexandra tuvalette boğulan çocuklarla ilgili haberleri hatırlayınca, paniğe kapılıp gözlerini bir an olsun Kelly'den ayırmaz olmuş, Casey de o zaman düşmüştü.

Alexandra ağlamakta olan çocuğu kollarına alıp, "Ağlama, Casey," diye teselli etmeye çalıştı. "Kurabiye yemeye ne dersin?"

Casey'in gözyaşları mucizevi biçimde diniverdi. "Kurabiye mi?"

"Tabii. Kurabiye."

Alexandra içinden, annelerinin tatlı yemelerine izin vermeyen, aşırı sağlık düşkünü tiplerden olmaması için dua ediyordu. Tatlı düşkünlüğünün ileride, özellikle de buluş çağında onlara zararlı yeme alışkanlıkları kazandırma olasılığı vardı.

Ama Alexandra da çaresizdi!

"Mutfağa gidip, kurabiyeyle süt bulalım," derken, en azından sütün yararlı bir gıda olduğunu düşünüyordu.

Rocky bile bu teklife sevinmişti. "Çikolatalı kurabiye var mı?"

"Bakacağız, ama kurabiye olduğuna eminim. Mrs. Lovell bunları kendi yapar."

Casey, "Miss Dottie'nin kurabiyeleri çok güzeldir," dedi.

Alexandra onun gözlerine giren kaküllerini geriye iterken, Kelly'nin veranda parmaklığa dayanmış, dikkatle çimenlerin gerisindeki ormana baktığını gördü.

"Kelly? İçeri girip, bir şeyler yiyelim mi?"

Kelly ona baktı. "İnek."

Alexandra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Bir inek gördüm. Orada." Kelly ormanı gösterdi.

Alexandra homurdandı. "Bir bu eksikti."

Mutfak kapısından bir kahkaha yükseldi. "Şimdi de çocuklara mı aynı şeyi yaptırıyorsun?"

Kane'nin sesini duyunca, bir anda Alexandra'nın soluğu kesilmişti.

Birden gözlerinin önünde loş bir yatak odası, yumuşak, sıcak bir yatak ve üstünde iri, güçlü bir gövde canlandı. Kıpkırmızı bir yüzle geriye dönerken, saçlarını kulağının arkasına itti.

"Merhaba, Kane. Bu saatte burada ne işin var?"

Kane omuz silkip kapıya yaslanırken o kadar yakışıklıydı ki, Alexandra ağzının kuruduğunu hissetti. Kane'nin gözlerinden, onun da aynı şeyleri hatırladığı belliydi.

"Bir iki saat boş zamanım vardı. Bir uğrayıp, duruma bakayım, dedim. Eh, durum nasıl?"

Alexandra eliyle çocukları gösterdi. "Çocuk bakıcılığı yapıyorum."

"öyle mi?" Kane yanına gelip, parmağı ağzında umutla ona bakan Kelly'ye gülümsedi.

"Annem nerede? Genelde, Polly'nin çocuklarına o bakar da."

"Kilisede işi çıkınca, ben gönüllü oldum."

Kane onun dağılmış saçlarıyla çimen lekeleri içindeki kot pantolonuna bakıp, gülümsedi.

"Ee, nasıl gidiyor?"

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" Alexandra bunun kişisel bir soru olmadığını yineliyordu kendi kendine. Meraktan sormuştu, o kadar.

Kane, Rocky'nin saçlarını karıştırdı. "Onları çok severim."

"Güzel. O halde, sen de bizimle kurabiye yiyebilirsin." Kane'nin bakışlarındaki arzuyu görmemek için, hızlı adımlarla mutfığa girdi.

Kane ona böyle bakmaya devam ederse neler olacağını bilmiyordu, ama bunun çocukların önünde olamayacağına emindi. Alexandra onun bir süre sonra

açıklama yapmak için geleceğini tahmin etmişti, ama şartlar altında olacağını ummamıştı, doğrusu!

■casey, Kane'ye sıyrılmış dizlerini gösterirken, alexandra da kurabiyeleri kağıt tabaklara paylaştırdı.Kelly'nin mutfak kapısına yaklaşmakta olduğunu fark edince, "Yerinde kal," dedi. "Ve kurabiyelerini ye."

Kelly uysalca sandalyeye oturup kurabiyelere uzanırken, Alexandra'nın onun tuvalette oynamasına izin vermeyeceğini kabullenmiş görünüyordu.

Alexandra çocuklara servis yaptıktan sonra, Kane için bir tabağa iki büyük kurabiye koydu. Ellerin titrememesi İçin büyük gayret gösteriyordu.

Kane tabağı alırken kasıtlı olarak parmaklarına dokununca, Alexandra'nın bütün vücudunu bir titreme yalayıp geçti. Onları izleyen üç çift gözü hatırlayıp, çabucak geriye kaçtı.

ikisinin arasındaki gerilimden habersiz görünen Rocky, Heather ile birlikte bir hafta önce İzledikleri, şiddet dolu bir filmi ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu.

Kane bir süre sabırla dinledikten sonra, yüzünü ekşitip Alexandra'ya döndü. "Heather'in film zevki hakkında Polly'yı uyarsam, iyi olacak."

"İyi fikir," diye mırıldandı Alexandra. Polly'yı tanısaydı, bunu kendisi yapacaktı.

Kane, Rocky'nin dikkatini onun Ninja Kaplumbağalar koleksiyonuna çekerek, belli etmeden konuyu değiştirdi. "Son gördüğümden beri, yenilerini ekledin mi?"

Rocky hevesle başını sallayıp, Alexandra'nın gözünde Termînatör'den ancak bir gömlek üstün olan kahramanları saymaya başladı.

Kane'nin rahat görünmesinden, bunların beş yaşındaki bir çocuk için sakıncasız olduğu anlaşılıyordu. Bütün erkek çocuklar bu kadar şiddet düşkün müydü?-

Alexandra'nın onlara tazla yakınlığı olmadığı için, bu konuda bir fikri yoktu.

Oysa, son yıllarda, çocuk sahibi olmayı düşünmeye başlamıştı. Simpson kardeşlerle geçirdiği saatlerden sonra, çocuk yetiştirmenin hayalettiği kadar güzel ve basit olmadığını anlamıştı. Belki de, o bu sorumluluğu taşıyacak biri değildi.

Alexandra tabağından başını kaldırdınca, gamzeli gülümsemesiyle ona bakan Casey ile göz göze geldi.

Küçük kız onun cesarete ne kadar ihtiyacı olduğunu sezmiş gibi, "Kurabiyeler çok güzel," dedi.

Alexandra da ona gülümsedi. "Beğendiğine sevindim, Casey." Biraz deneyim kazanınca, anneliğin ne olduğunu daha iyi anlayacaktı, belki de.

Oturma odasına geçtiklerinde, Kane annesinin kütüphanesinden bir masal kitabı buldu. Kane, Kelly'yi, Alexandra da Casey'yi kucağına almıştı. Alexandra en komik sesini kullanarak, masalı okumaya başladı.

Kane ona annesinin kurabiyelerinden çok daha lezzetli bir yiyecekmiş gibi bakarken, Alexandra dikkatini masal üzerinde yoğunlaştırmakta güçlük çekiyordu.

Kane kucağında küçük bir çocukla yakışıklılığında hiçbir şey yitirmemişti!

Kendini iyice aptal durumuna düşürmeden, oku şu masalı, Alexandra.

Her nasılsa, bunu başardı. Rocky bile yüzükoyun yere uzanmış, dikkatle onu dinlemekteydi. Sonunda, ikizlerle birlikte gülmeye başladı.

Dottie ardında Mildred ve Polly ile içeri girdiğinde, onları bu halde buldu. "Ne kadar güzel."

Alexandra'ya gülümsedi.

Rocky annesine baktı. "Dişçi ağzını kanattı mı, Anne? O kocaman, iğne gibi aleti kullandı mı? Büyük müydü?"

Polly iç çekti. "Rocky, böyle şeyleri nereden duyuyorsun, aklım ermiyor."

Alexandra ve Kane ikizlerin başlan üzerinden bakışıp, gülmemeye çalıştılar. Dottie ise gülümseyerek onlara bakıyordu

---

Konu Başlığı: Ynt: İŞİN DOĞRUSU-Gina Wilkins
Gönderen: lara sila üzerinde Temmuz 06, 2007, 12:25:06 ÖS

ONUNCU BÖLÜM

Polly çocuklarını alıp gittikten sonra Alexandra ve Kane bir süre yalnız kalıp, konuşma fırsatı bulamadılar.

Dottie ile Mildred panayır komitesinin birkaç saat sonra son bir toplantı için geleceğini söyleyip, Kane'nin de hafif akşam yemeği için onlara katılmasını teklif edince, Kane bu daveti kabul etti.

Dottie ile Mildred daha önce hazırladıkları yemeği ısıtmak ve tatlıları hazırlamak için mutfığa geçince, Alexandra ve Kane baş başa kaldılar.

Kane tam konuşmaya başlayacağı anda, işten dönen Johnnie Mae içeri girip, heyecanla olanları anlatmaya koyuldu. Alexandra bu fırsattan yararlanıp, üstünü değiştirmek üzere odasına kaçtı.

Temiz bir kıyafet giyip, saçlarını taramakta ve makyaj yapmakta gereğinden fazla oyalandı. Kane'nin bu arada onu beklediğinin farkındaydı.

Sonunda yalnız kaldıklarında, Kane'ye ne söyleyecekti? Kane'nin onu diğerlerinden uzak bir köşeye çekeceğine emindi. Johnnie Mae gelmeden önce, gözlerinden okumuştunu. Pazar sabahı kaçışının ve o günden beri uzak duruşunun açıklamasını mı İsteyecekti, acaba?

Kane onun aralarında olanlar yüzünden ne kadar sarsıldığının, ayrı olduğu günler boyunca

onu ne kadar özlediğinin farkında mıydı, acaba? Alexandra öyle olduğunu hissediyordu.

Alexandra'nın ayrı oldukları iki gece onun evine gitmesi ne kadar kolaydı, aslında. Aradaki bahçeyi geçip, onu beklediğini iyi bildiği, iki güçlü kola sığınmak için dayanılmaz bir istek duymuştu. Ama onları ayıran engelleri düşünüp, bunu yapmamıştı.

Chicago'da bir yaşamı, evi, arkadaşları, bağlantıları vardı. Andersenville'de olmak onu ne kadar mutlu etse de, büyük kentin hareketliliğine alışkın olduğu için, bu küçük güney kasabasına yerleşmeyi düşünemezdi.

İşkolik annesiyle babasının işten dönmelerini beklerken, çocukluğunun büyük kısmını yalnız geçirmişti. Aynı şeyi Kane ile de yaşamaya dayanabilir miydi?

Durumun artık farklı olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Artık sevgi ve ilgi bekleyen bir çocuk değil, kendine yeten, bağımsız bir yetişkindi. Bir mesleği, ve çalışmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı! Ama son beş yıldır da, yapayalnız kalmamak için, bir aileye ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Ancak, derinlere kök salmış eski acıların, yalnızlığın ve güvensizliğin onu ürkütmesine engel olamıyordu. Bunları tamamen içinden atabilmiş değildi.

Ya bu korkuları Kane ile arasına girerse? Ya güvensizliği sorumluluklarını kabul etmesine engel olup, birbirlerini ne kadar arzulasalar da, sonunda birbirlerini kırmalarına neden olursa?

Daha da önemlisi, ya Kane kendisiyle aynı kasabada, aynı geleneklerle yetişmiş, ona yaşadığı kalp kırıklığını hatırlatmayan bir kadını tercih ettiğini anlarsa, ne olacaktı?

Alexandra yumruklarını çaresiz bir öfkeyle tuvalet masasına indirip, ateş saçan bakışlarını aynadaki aksine dikerek, "Kahretsin, Bennett!" dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Büyü artık!"

Ama bazen insanın doğru olanı yapması çok zordu. Alexandra doğrunun hangisi olduğunu bilmiyordu, ne yazık ki.

Alexandra diğerlerinin yanına gittiğinde, Dottie ile Mildred güveç rostoyu fırından çıkarmış, yanında garnitür olarak sunacakları sebzeleri ısıtmaktaydılar. Ekmekleri de fırından çıkardıktan sonra, yemek hazır olacaktı.

Yemek boyunca koyu bir sohbe dalan hanımlar, Alexandra ile Kane'ye bir iki cümlenin dışında konuşma fırsatı bırakmadılar.

Alexandra, Kane'nin bakışlarını sık sık üzerinde hissediyordu. Bakışları karşılaştığıdaysa, Alexandra onun da o gecenin anılarını düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

İlk komite üyeleri geldiğinde, yemekleri henüz bitmişti. Bunlar Pearl ile Melanie'den başkası değildi. Melanie Alexandra'yı sıcak bir ifadeyle selamladıktan sonra, Kane'ye dostça gülümsedi.

Bir ara Alexandra'nın kulağına, "Bana anlatacağın heyecanlı bir şey var mı?" diye fısıldadı.

"Ne gibi?" Alexandra, Melanie'nin onu son görüşmelerinden bu yana müthiş bir şeylerin olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyıp tanımadığını merak etti.

Melanie onun yüz ifadesinden bir şey sezmişçesine, kaşlarını kaldırdı. "Öylesine bir soruydu, ama şimdi, bana anlatacak bir şeyin olduğundan kuşkulandım."

Ama Alexandra ona Kane ile ilişkisinden bahsetmeye hazır değildi; buna, ilişki, denirse, tabii... Kane'nin, en azından Mildred'in gözünde, Melanie'ye talip olduğunu da aklından çıkarmaması gerekiyordu.

Başka komite üyeleri geldiğinde, konuşmaları yarıda kaldı. Konukların çoğu, açık büfedeki gümüş takımlardan çay içmekteydi. Dottie meyveli punch da hazırlamıştı.

Melanie başkasıyla sohbete daldığında, Alexandra, Dottie'nin hoşnutsuzluk dolu sesini duydu. "Aman Tanrım. Kilerdeki dondurucudan biraz daha buz getirecektim."

Dottie'nin elleri dolu olduğu için, Alex bunu yapmayı teklif edeceği anda, yeşil elbiseli, kahverengi saçlı bir kadın öne atıldı.

"Ben getiririm, Dottie. Yemek getirmeme izin vermediğin için, bu kadarını yapayım, bari."

"Mildred ile benim için yemek hazırlamak sorun değil, Ethel. Ama buz getirirsen, sevinirim. Dondurucunun yerini biliyorsun, değil mi?"

"Tabii. Son otuz yıldır bu eve geliyorum, Dottie Lovell!"

Dottie gülüp, ev sahibeliği görevine döndüğünde, Alexandra Melanie'nin gidişiyle yanına gelen Kane ile burun buruna geldi.

Kane, "Komite toplantısı başlamadan buradan kaçmaya ne dersin?" diye sordu usulca.

Alexandra'nın soru dolu bakışlarını görünce, "Arabayla dolaşalım," dedi. "Bu akşam hava çok güzel."

Alexandra yeterince kaçtığıнын farkındaydı. Artık konuşmalarının zamanı gelmişti. Bir de, ne diyeceğini bilseydi... "Pekala. İyi fikir."

Kane gülümsedi. "Komite toplantısında dedikodu çarklarını harekete geçireceğimizin farkındasın, herhalde."

Alexandra yüzünü eksitti. "Bir bu eksikti."

Kane kıkırdayıp, elinin tersiyle onun yanağını okşadı. "Geri çekilmek için artık çok geç, tatlım."

Sırtına yayılan zevk dolu ürpertiye rağmen, Alexandra bu sözlerin gerçeği yansıttığını düşünmeden edemedi.

O sırada mutfaktan gelen, İnsanın kanını donduran bîr çığlık odadaki konuşmalarla kahkahaları bir anda kesti. BİR an, herkes ne olduğunu anlamaya çalışarak donakaldı. Çıığı hafif bir gürültü izledi.

Dottie elini dehşetle ağzına kapadı. "Yok, olamaz! Cujo!"

Mutfak kapısına en yakın olan Alexandra ve Kane hemen o tarafa atıldılar. Ethel'in mutfağın öbür ucundaki kilerde bulunan dondurucuya gitmekte olduğunu hatırlayan Alexandra olanları tahmin edip, dehşetle inledi.

Zavallı Ethel'i buz küpleriyle, içinde kocaman, tüylü bir örümcek ölüsü olan bir tepsinin yanında, . yerde baygın yatarken bulunca, hiç şaşırmadı.

Alexandra başkasının dondurucusunu açıp, bir tarantulayla karşılaşırca, kendisinin de aynı tepkiyi göstereceğini düşünüp, ürperdi.

Kane bir şeyler homurdanıp, yerde yatan kadının yanına çömeldi. Alexandra dev örümceğe dokunmamaya gayret ederek tepsiyi yoldan çektikten sonra, kadının yanına çömeldi.

Dottie, Mildred, Johnnie Mae ve birkaç kadın daha mutfak kapısında belirdi. Johnnie Mae endişeyle ellerini açıp kapıyor, Mildred homurdanıyor, Dottie özürleri sıralıyordu. Çıkardıkları gürültü müthişti.

Kane elini kaldırdı. "Lütfen, hanımlar. Sessiz olalım."

Ortalık birden sessizliğe gömülünce, Alexandra'nın gözleri hayretle acildi. Kane gerçekten işini biliyordu.

Kane, "Ethel," dedi yumuşak bir sesle, "iyi misin?"

Hala elleri titreyen Ethel'in ne kadar utandığı belliydi. "Evet, iyiyim. Sadece, hiç..."

Johnnie Mae, "Yeğenim Jason'un örümceği," diye atıldı endişeyle. "Onu zehirli yemle

öldürüp, Jason'un isterse bir yere monte etmesi için sakladım, ama..."

Mildred, "Böyle bir şey olacağını tahmin etmiştim," dedi ters ters. "O şeyle aynı çatı altında yaşamak yeterince kötüyü, zaten. Tanrı biliyor ya, onu atman için seni ikna etmeye çalıştım. Sonunda, konuklarımızdan birini korkuttun. Bir kez olsun beni dinleseydin..."

"Benim suçum!" Dottie ellerini yanaklarına götürüp, özür dilercesine Ethel'e baktı. "Onun orada olduğunu unuttum. Ethel, beni bağışlayacak mısın?"

Ethel, Alexandra ve Kane'nin yardımıyla ayağa kalktı. "Bu kadar büyütme, Dottie. Beni biraz korkuttu, o kadar. Johnnie Mae, benim beş erkek çocuk yetiştirdiğimi unutma. Ben de buzdolabımda böyle şeyler bulurdum. Yatağımın altını söylemiyorum, tabii."

Johnnie Mae iç çekti. "Umarım, Jason gelecek hafta döndüğünde, hayvanını öldürdüğümü görünce, senin kadar anlayışlı davranır."

Mildred, "Daha ona söylemedin mi?" diye sordu. "Çocuk iki kez arayıp, onu sordu."

"Biliyorum." Johnnie Mae suçlulukla kıvranarak, ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Bunu söyleyip, gezisini mahvetmek istemedim."

"Ona ne söyledin, peki?"

Johnnie Mae, "Cujo'nun hala tek parça halinde olduğunu," diye itiraf etti. "Ama gerçek bu! Sadece, öldüğünü söylemedim."

"Johnnie Mae, sende bir tavuk kadar akıl yok! Sen..."

Dottie sert bir sesle araya girdi. "Siz ikiniz yine başlamayın! Konuklarımız var. Ethel, biraz uzanmak İster misin?"

"Tabii ki, hayır! Ben bu komitenin başkanım,ve toplantı zamanı da geldi. Gelecek hafta sonu panayır düzenleyeceksek, karar vermemiz gereken bir sürü şey var."

Kane, Alexandra'nın omuzuna dokunup, "Kaçma fırsatı," diye mırıldandı.

"Kane, gidiyor musun?" diye sordu Dottie. Diğerleri biraz önce olanları konuşup gülüşerek, oturma odasına dönmekteydiler.

Kane kapıya yürürken, "Alex İle birlikte dolaşıp, dondurma falan yiyeceğiz. Toplantınızı bölmek istemeyiz."

Dottie başını salladı. "İyi fikir. Çok sıkıcı bir toplantı olacağına eminim. Size, iyi

eğlenceler."

Alexandra üzerine bir ceket geçirip, Kane ile evden çıkarken, kendini erkek arkadaşıyla çıkan liseli bir kız gibi hissediyordu. Saat yediydi. Neyse ki, Dottie en geç saat onda evde olmaları şartını koşmamıştı! Dedikodular saat on buçukta başladılar, herhalde!

Kane arabayı park yerinden çıkarırken, pek konuşmadılar. Bir süre belli bir yeri hedeflemeden gezerlerken, teypten yükselen müzik arabadaki tek sestti.

Kane bir sapağı dönünce, Alexandra bu dar, iki yanı ağaçlarla çevrili yolu hemen tanıdı. Kilise toplantısından döndükleri akşam da bu yoldan geçmişlerdi. Yolun sonunda, o akşam durdukları küçük göl vardı. Baş başa konuşmak için bundan uygun bir yer olamazdı.

Alexandra bir kez daha ona ne diyeceğini merak edip, ellerini kucağında kenetledi. Kane ondan ne duymayı bekliyordu, acaba?

Kane arabayı gölün kıyısındaki açıklığa park etti. Gölün ay ışığıyla aydınlanan suları, çok romantik bir manzara oluşturmaktaydı. Kane bakışlarını ileriye dikip, konuşmaya başlayacakmış gibi hafifçe öksürdüktan sonra, ne söyleyeceğine karar veremiyormuşçasına vazgeçti.

Alexandra kirpiklerinin arasından ona kaçamak bir bakış fırlattığı anda, Kane de ona döndü.

"Annemin evindeki ne manzaraydı, ama," Konuşmaya girmek için bu konuyu seçtiği belliydi.

"Mmm... evet. Ethel ne çığlık attı, değil mi?"

Alexandra gülmek için dudağını ısırıldı. Ethel için üzölmüştü, aslında. Birden, arabanin karanlığında Kane ile göz göze geldi.

Aynı anda kahkahalara boğuldular.

Alexandra ellerini yanaklarına bastırıp, "Gülmememiz gerek," dedi kahkahalarının arasından. "Hiç de komik değil, ama..."

"Biliyorum." Kane sırtıyordu. "Ama, Ethel'in buzluğa uzanıp, Cujo'yu çıkardığını düşününce..."

"Yapma." Alexandra, Dottie'nin şanssız arkadaşını düşünüp, gülmemeye çalıştı. "Nasıl korktuğunu aklıma getirmek istemiyorum."

"Evet. Zavallı Ethel. Birisinin buzluğu temizlemesinin zamanı geldiğini düşünmüş olmalı."

"Jason döndüğünde Cujo'yu ölü bulunca ne tepki gösterecek sence?"

"Bir köpeğim olursa, asla Johnnie Mae'ye emanet etmem."

Alexandra güldü. "Zavallı Johnnie Mae. iyi niyetli olduğunu biliyorum. Sadece biraz..."

"Tuhaf," diye tamamladı Kane. "Hep böyleydi. Mildred Teyze'mi çılgına çevirir."

Alexandra, "Yine de, çok iyi arkadaşlar," dedi düşünceli düşünceli.

"Evet. Sürekli tartışmaktan zevk alıyorlar. Aksi halde, bu kadar uzun zaman aynı evde yaşayamazlardı."

Alexandra başını geriye yaslayıp, gölün sakin yüzeyine baktı. "Huzur dolu bir yer."
"Hmm. Çocukken, burada balık tutardım. Hatta, iki kez okuldan kaçıp, bütün günü burada geçirmiştım. Şu büyük söğüdün altında." Parmağıyla ileriye gösterdi.
Alexandra onu çocuk haliyle, tek başına gölün kıyısında hayal edince, gülümsedi.

"Dothe'nin okuldan kaçmanı kesinlikle onaylamadığına eminim."

"Haklısın. Son seferinde beni kötü cezalandırmıştı. Ama buna değerdı." Kane o günlerin anılarına dalmıştı. "O gün çok büyük bir balık tutmuştum. Annem bana çok kızmasına rağmen, akşam onu benim için kızartmıştı."

"Bu kadar anlayışlı bir annen olduğu için çok şanslısın."

Kane, "Sen çocukluğunda nasıl biriydin, Alex?" diye sordu ansızın.

Alexandra omuz silkti "Sessiz. Çalışkan. Her zaman, kitaplarım ve yazdığım öykülerle odama kapanırdım."

Kane parmaklarını onun buklelerinin arasına soktu. "Kaybolmasaydın, asla karşılaşamayacaktık."

"Eğer o inek arabamın yoldan çıkmasına neden olmasaydı..."

Kane, "Başının yaralanmasıyla, arabanın mahvolmasına üzıldüm," diye mırıldanıp, diğer elini yüzünün yanına götürdü. "Ama; yolunun yaşadığım kasabaya düştüğüne çok sevindim, Alexandra Bennett."

Alexandra, kaderin onları bir araya getirmesine onun da çok sevindiğini söylemeye fırsat bulamadan, Kane dudaklarını dudaklarına bastırdı. Aralarındaki ilişkiye ne ad verilirse

verilsin, hayatının kalanini bundan mahrum geçireceğini düşünmek bile istemiyordu.

Kane onun alt dudağını hafifçe ısırıp yaladıktan sonra, diliyle ağzının derinliklerini keşfe çıkarken, Alexandra kirpiklerinin arasından ona baktı. Kane büyük bir açlıkla tekrar dudaklarına kapandığında,

Alexandra saçlarından yakalayarak, ona aynı açlıkla karşılık vermeye başladı.

Kane dudaklarını onunkilerden ayırmadan, "Alex," diye İnledi. "Son iki gündür seni arzulamaktan aklımı kaçırarak gibi oldum. Sana zaman tanıyacaktım, ama..." Dudakları tekrar birleşti.

"Biliyorum, Kane." Alexandra'nın sesi boğuk bir fısıltı halindeydi. "Ben de seni çok özledim. Sadece..." Sesi hafifleyerek duyulmaz oldu.

Kane dudaklarını boynuna bastırdı. "Ne, tatlım?"

Alexandra yüzünü onun omuzuna gömdü. "Korktum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Kane. Sırtında gezinen eli sıcacıktı. "Ben de öyle."

Alexandra şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Neden?"

"Bir kez karşılaştıktan sonra, gitmene dayanamayacağımı anlamıştım. Başka bir erkeğe gideceğini düşünmek bile istemiyorum." Kane'nin sesi haşındı.

"Kahretsin, Alex, kanıma işledin bir kez. Sana sarıldım, sana dokundum, tadına vardım. Kollarımda kendinden geçişini gördüm. Bundan sonra beni bırakmana izin vereceğimi mi sandın?"

"Kane, ben..."

Kane onun saçlarını sıkıca kavradı. "Seni istiyorum. Hiç kimseyi istemediğim kadar. Sen de beni istiyorsun, Alex. Bunu biliyorum. Gözlerinden okunuyor."

"Evet." Alexandra ikisinin de çok iyi bildiği şeyi inkar edemezdi. "Seni İstiyorum, ama..."

"O zaman, bana karşı koymayı bırak, tatlım. Bana bir fırsat ver. İkimize bir fırsat ver." Dudakları birbirine çok yakındı. "Birlikte ne kadar iyi olacağımızı göstereyim."

Alexandra birlikte ne kadar iyi olacaklarını biliyordu, zaten... en azından, bir yönden. Aralarındaki engellere rağmen, fiziksel açıdan kusursuz bir uyum içindeydiler. Alexandra ona hiç kimseye olmadığı kadar kendinden geçerek karşılık veriyor, onu hiç kimseyi

arzulamadığı kadar arzuluyordu.

Bir de, aralarındaki İlişkinin fiziksel, gelip geçici ve yanlış bir ilişkiden çok daha fazlası olduğuna İnanabilseydi. Keşke, onun duygularıyla kendi karmaşık duygularına güvenebilseydi.

"Kane..."

Kane tekrar dudaklarına kapanarak, ona lafını tamamlama fırsatı tanımadı. Bunu duymak istemiyordu sanki.

Alexandra'yı kelimelerden daha fazlasıyla ikna etmek ister gibiydi.

Alexandra kelimelerle savaşıabilir, onun söylediklerine karşı çıkabilirdi belki, ama Kane onu dünyadaki tek kadınmış gibi Öperken, onun arzusuna karşı çıkması olanaksızdı.

Bir erkeğin kollarında bulmayı hayal ettiği tek şeye nasıl karşı koyabilirdi?

Alexandra kollarını onun boynuna götürüp dudaklarını aralayınca, Kane göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle inleyerek, dilini ağzının içine soktu. Onu sıkıca kendine çekmişti. Elleri bütün vücudunda gezinirken, dokunduğu her yeri yakıp kavuruyordu adeta.

Alexandra İstese de, ona karşı koyamazdı. Kane elini bol eteğinin altına kaydırduğu zaman, bacakları kendiliğinden aralandı.

Kane dudaklarım boynuna bastırınca, başını geriye atıp, soluğunu bıraktı.

"Oh, Kane."

Kane bu yalvarışa, onun bluzunun düğmelerini Çözerek karşılık verdi. Bir an sonra, dudakları arzuyla sertleşmiş göğüs uçlarından birini bulduğunda, Alexandra titreyerek iç çekti. Kane'nin eli aynı anda bacaklarının arasına ulaşmıştı. Alexandra İnleyerek, onun saçlarını kavrayan parmaklarını sıktı. "Kane!"

Kane onu daha yakına çekmek istediğinde, arabanın ön konsolu engel oldu. Bir küfür savurdu. "Kahretsin, Alex, arabada sevişecek yaşım geçti." Sesinde öfkeyle karışık, şakacı bir ifade vardı. "Evime gidelim, sevgilim."

Gülümsemesi şeytancaydı. Alexandra elini onun göğsüne indirdi. "Bilmiyorum."

Gömleğin üzerinden Kane'nin göğüs uçlarından birini sıkınca, onun arzuyla inlediğini duyup, mutlulukla ürperdi. "Daha önce hiç arabada sevişmedim. Kendini bilen, kibar bir kadımsın ben. Biraz uğraşsan, nasıl olduğunu hatırlayamaz mısın?"

Kane kıkırdayıp, başparmağıyla kışkırtıcı daireler çizmeye başlayınca, Alexandra sırtını geriye doğru büktü.

"Sanırım, bir çaresine bakabilirim," dedi Kane. "Ama kocaman, sıcak yatağında... çıplak halde daha rahat ederdik."

"Hımmm." Alex düşünür gibi yaparken, elini onun bacağından kalçasına kaydırdı. "Çok baştan çıkarıcı bir öneri." "Ama..."

Parmakları sert, ona boyun eğmeyen bir şeye değdi. Kane'ye ait olmayan bir şeye.

Bu kez akşamı mahvetmek için, çağrı cihazının çalmasına gerek yoktu. Alexandra'nin baştan çıkarıcı ruh hali yerini hüznün ve ciddiyete bırakmıştı birden.

Kane'nin çağrı cihazı, aralarındaki engellerin bir sembolü haline gelmişti adeta. Hep en olmayacak anlarda aralarına giriyordu.

Kane birşeylerin değiştiğini hemen anlamıştı. "Alex? Ne var? Ne oldu?"

Alexandra sessizce ondan uzaklaştı. "Eve dönelim. Geç oldu."

"Topu topu bir saat ofdu. Ne..." Eli Alexandra'nın eline kapanınca, Kane biranda kaskatı oldu. "Oh."

Alexandra ellerini çekip kucağında kavuşturdu. Çağrı cihazını hala parmaklarında hissederek gibiydi. "Komite toplantısı bitmiştir, herhalde."

"Alex, çağrı cihazının sürekli üzerimde bulunması gerek. Hastalarımın bana her an ulaşabilmelerini istiyorum."

Alexandra başını öbür tarafa çevirip, görmeyen gözlerle ormana bakmaya başladı.

"Biliyorum, Kane."

Kane, "Çağrılsam bile, bu senin benim için daha az önemli olduğun anlamına gelmez.." dedi ısrarla. "Benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını sanmıyorum. Bana ihtiyacı olan diğer insanları unutamam. Ne yazık ki, burada çok az doktor, ve büyük şehirlerdeki hastanelere gidecek paraları, ya da zamanları olmayan pek çok insan var. Acil bir durum çıktığında, bana ulaşabilmeleri şart."

"Bunu biliyorum, Kane. Gerçekten, seni anlıyorum."

"Ama kızgınsın." Kane'nin sesi acı doluydu.

"Hayır," diye fısıldadı Alexandra. Hala ona bakmıyordu. "Sana güvenip bel bağlayan insanlara kendini adaman hayranlık verici. Çok özel bir insansın, Kane. Ama ben, senin kadar sabırlı ve fedakar olabileceğime emin değilim."

"Alex. Lütfen. Evime gidelim. Bu konuyu konuşmalıyız."

"Hayır. Bu akşam olmaz. Seninle yalnız kaldığımda... doğru dürüst düşünemiyorum. Mantıklı ve dikkatli olmam çok zor. Seni o kadar istiyorum ki, bütün düşünebildiğim, sana yakın olmak. Ama başa çıkamayacağım dereceye varmadan sana daha çok bağlanacak olursam, sonuçta ikimiz de acı çekeriz. Seni incitmeye dayanmam, Kane."

"Kahretsin, Alex. İkimize bir fırsat tanımadan, her şeyi kestirip atıyorsun. Mesleğimin çok zor, zamanımın da bölünmüş olduğunu biliyorum, ama bu benim de özel hayatım, ailem olamayacağı ve sevemeyeceğim, anlamına gelmez."

"Hayır." Alexandra gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalışıyordu. "Bunların hepsine sahip olabilirsin, Kane. Bunu hak ediyorsun. Ancak, ben bunları birlikte elde edebileceğin kadın olduğumu sanmıyorum. Bundan emin değilim."

"Ya da, istediğinden emin değilsin, öyle mi? Ben Chicago'ya taşınıp, sabah sekiz, akşam beş mesaisi yaparak, fazla bir fedakarlık gerektirmeyen dermatoloji alanını seçsem, daha mı mutlu olurdu?" Kane'nin sesinde acı bir ton vardı. "Şehir kulübüne üye olup, golf falan da oynardım. Bütün sosyete doktorları öyle yapıyor."

Alexandra hızla ona döndü. "Beni sakın Cathy ile karıştırma! Bunu aklından bile geçireyim, deme. Senden herhangi bir fedakarlık istemedim. Sen buraya aitsin, Kane. Buradaki insanların sana ihtiyaçları var. Senin de onlara. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Onlar çok iyi! İnsanlar. Burada yaşam çok güzel."

"Evet. Bunu da biliyorum. Emin olmadığım, benim için uygun olup olmadığı."

Kane iç çekip, elini saçlarından geçirdi. "Sadece iki haftadır buradasın. Belki, biraz daha zamana ihtiyacın var."

Alexandra yutkundu. "Eve dönmeye ihtiyacım var."

Kane kasıldı. "Yani, annemin evine mi?"

"Hayır. Kendi evime. Chicago'ya."

Kane direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki, Alexandra eklem yerlerinin bembeyaz

olduğunu karanlıkta bile görebiliyordu. Kane'nin ona uzanmamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydı.

Kane, "Ne zaman?" diye sordu sertçe.

"Yakında. Kitabım için gereken bütün araştırmaları yaptım. Yazmaya hazırım artık."

"Burada da yazabilirsin."

"Evet, ama evime dönmeye, düşünmeye ihtiyacım var, Kane. Burada, senin, annenin ve dostlarının arasında bunu yapamam. Andersenville'de harika zaman-geçirdim, gerçekten. Burada iki güzel hafta geçirdim, diye, Chicago'da bildiğim her şeyden uzaklaşacağımdan emin değilim.

"Senin için hepsi bu mu?" Kane'nin sesi zor duyulacak kadar hafiflemişti. "İki haftalık bir tatil macerası mı?"

Alexandra onun sesindeki acıdan kaçmak istercesine, gözlerini kapayıp, "Benden ne istediğini bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ne dememi istediğini de."

Kane sonsuzluk kadar uzun bir süre hiç konuşmadı. Konuşmaya başladığında, sesi sertleşmişti. "Ne istediğimi bilmiyorsan, eve dönmek gerek, belki de. Sana sunduklarımı, ve bunun yeterli olup olmadığını anlamak için gerçekten zamana ihtiyacım olabilir."

Alexandra ne diyeceğini bilemiyordu. Kane'ye verebileceği kadarının yeterli olduğunu, bunu kabul etmeyi çok istediğini söylemek için yanıp tutuşmaktaydı. Ama bir şey bunu söylemesine engel oluyordu.

Belki, bunun nedeni, çocukluğundan kalan korkularla güvensizliği idi. Belki de, Kane ile ilgili yeni korkularıyla güvensizliği idi. Alexandra sessizce ellerine bakmaya devam etti.

Kane öfke dolu, derin bir soluk alıp, motoru çalıştırdı. Geri vitese alıp, yola koyulurken, hiç konuşmuyordu. Alexandra bir ara dönüp, omuzunun üzerinden geriye baktı. Neşeyle arzu ne kadar çabuk umutsuzluğa dönüşüvermişti!

Konu Başlığı: Ynt: İşin Doğrusu - Gina Wilkins

Gönderen: lara sila üzerinde Temmuz 07, 2007, 05:27:06 ÖS

Alexandra Dottie'nin evinin önünden ayrılan arabaları görünce, komite toplantısının bittiğini anlamıştı.

Kalan tek arabanın Melanie'ninki olduğunu fark edince, onun da Kane ile neden erken döndüklerini, aralarında neler olduğunu merak ettiğini düşünüp, iç çekti. Dottie de en az onun kadar meraklanmış olmalıydı.

Bu da, Kane kadar dikkat çekici bir erkekle ne kadar talihsiz olsa da, aşk yaşamının cilvelerinden biriydi, Yaptıkları her şey dikkat çekiyordu.

Gölün kıyısından ayrıldıklarından beri ilk kez konuşan Alexandra, "İçeri gelmiyor musun?" diye sordu.

Kane biran duraksayıp, başını salladı. "Hayır. Anneme onunla yarın görüşeceğimi söyle, olur mu?"

Alexandra sıkıca süveterine sarınırken, işte bir sorun daha, diye geçirdi aklından.

Annesi Kane için çok önemliydi ve hayatının ayrılmaz bir parçasıydı. Annesi yalnız yaşayabildiği sürece, komşu evlerde yaşayacakları kesindi. Bazı kadınlar, kocalarının anneleri ilişkilerinde bu kadar Önemli rol oynadıklarında, sorunlarla karşılaşabilirdi.

AlexandraDottie'dendaha sevimli, nazik bir kaynanası olamayacağını düşündü. "Tabii."

"Kane direksiyonu tutan ellerini açıp kapıyordu. "Ne zaman gidiyorsun?"

Alexandra güdükle yutkundu. "Yarın olabilir. Daha fazla kalmam için bir neden yok."

Kane yüzünü ekşitti. "Bir soruma cevap verir mİsin?"

Alexandra çekinerek ona baktı, "elimden gelirse, evet."

"Onu seviyor musun?"

Bu soru iki hafta önce sorulsaydı, farklı cevap verirdi. Ama o an hiç düşünmedi. "Hayır."

"Neden ona dönüyorsun, o zaman?"

Alexandra, "Bill'e dönmüyorum," dedi hafif bir sesle. "Onu bir daha görmeyeceğim. Ona haksızlık olur."

"O halde, burada kal." Kane eliyle onun yanağını kavradı. "Seni zorlamayacağım. İstedığın kadar zaman vermeye hazırım. Chicago'ya hemen dönme, Alex."

Kane onun Chicago'ya dönünce aralarında geçen her şeyi unutacağını mı sanıyordu?

Alexandra'nın onun haklılığından, aralarındaki ilişkinin fiziksel bir çekimden çok daha fazlası olduğundan emin olmak istediğini anlamamış mıydı? Ortada, ateşli duygularla gelip geçici arzulara dayanarak karar verilemeyecek kadar önemli şeyler vardı.

Alexandra bir an yanağını onun avucuna bastırıp, "Bu zamana ihtiyacım var," diye fısıldadı, "emin olmak için, kendi evime dönmeliyim."

Kane, "Oysa, senin hayatımdan çıkmaya sessizce izin vermemeye karar vermiştim," diye homurdandı. "Gerekirse, yanımda kalman için savaşıyordum. Ama bunu yapamıyorum, çünkü kalmak istemiyorsun."

Kane'nin sesi iyice sertleşti. "Chicago'daki evine kaç, Alex. Yapabilirsen, unut beni. Kendini, bunun sadece bir tatil macerası, ya da gelip geçici bir arzu olduğuna inandır, istersen. Ama beni düşündüğünde, birlikte olduğumuzda, kollarımda, yatağımdayken kendini nasıl hissettiğini hatırlayıp, başkasıyla aynı şeyleri yaşayıp yaşayamayacağını, ya da ömrünün kalanını bundan mahrum geçirmeye katlanıp katlanamayacağını anlamaya çalış."

Kane onun karşılık vermesine fırsat bırakmadan, dudaklarına kapandı. Alexandra ne diyeceğini bilemiyordu, zaten. Kane dudaklarını ağzının içine kaydırarak, öpüşünü derinleştirdi.

Kane uzun bir süre sonra geri çekildiğinde, Alexandra ona her şey için söz vermeye hazırды. Kane için yanıp tutuşuyor, onu çılgınca arzuluyor, kendini onun kollarına atıp, hayatının sonuna kadar sevişmek için yalvarmaktan başka şey düşünemiyordu.

Ama yüreğinin derinliklerinde boy gösteren küçücük bir korku kırıntısı, ona Kane'nin kollarından sıyrılıp kapıyı açacak gücü vermişti.

Alexandra arabadan inip, Dottie'nin verandasına doğru koşarken, Kane onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Alexandra kimseye görünmeden eve girmeyi çok istiyor, ama bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Yıllar boyunca edindiği deneyimler sayesinde acısını içine gömerek rahat bir tavır takınıp, yüzüne bir gülümseme kondurdu ve Melanie ile Pearl'm diğerleriyle vedalaşmakta olduğu oturma odasına girdi.

"Alex, erken döndün." Dottie hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Yoksa, Kane'yi yine acil bir durum için mi çağırdılar?"

"Hayır. Benim bu akşam yapacak bazı işlerim var. Kane de biraz dinlenecek. Seninle yarın görüşecekmış."

Alexandra elini süveterinin ceplerine soktu. Birazdan yapacağı açıklama için güç kazanmak amacıyla derin bir soluk aldı.

Doğrudan konuya girmek en iyisiydi. "Yarın Chicago'ya dönüyorum." Herhalde, öğleden önce yola çıkarım."

Dottie'nin gözleri hayretle irileşmişti. "Dönüyor musun? Oh, Alex, buna mecbur musun?"

Johnnie Mae ellerini bir açıp bir kapamaya başlamıştı. "Bu kadar çabuk mu dönüyorsun? Senin yanımızda olman, bizi o kadar mutlu ediyordu ki."

Alexandra, "Ben de çok mutluydum," dedi nazikçe. "Ama araştırmamı bitirdim. Artık işe koyulmalıyım."

"Seni çok özleyeceğim, Alex." Melanie'nin gülümsemesi hüzünlüydü. "Seni tanıdığıma çok seviniyorum."

Alexandra güçlükle gülümsedi. "Sonsuza kadar vedalaşmıyoruz, ya. Sık sık haberleşeceğiz, tamam mı?"

"Elbette." Melanie kuşkulu görünüyordu. Özellikle yeni kazanılmış arkadaşlıkların, birbirlerinden ayrı kaldıklarında bunu sürdürmelerinin zor olduğunu Alexandra da biliyordu.

Melanie ile Pearl, ona veda edip ayrıldılar.

Rahat tavrını daha fazla sürdürmeyen Alexandra, "Artık iyî geceler dilemenin zamanı geldi" dedi. "Birkaç yeri aradıktan sonra, bavulumu hazırlamam gerek."

Johnnie Mae, "Yola çıkmadan önce, güzel bir kahvaltı ederiz," dedi

Alexandra başını salladı. "Çok iyi olur." Odadan çıkarken, Dottie'nin hüzünlü bakışlarını sırtında hissediyordu.

Sonunda odasında yalnız kaldığında, yatağın kenarına oturup, yüzünü ellerinin arasına gömdü. Omuzları çökmüş, gözlerine yaşlar dolmuştu.

Kane'nin kollarından ayrılmak, yaşadığı en zor şeydi. Kendi kendine, bunun en doğrusu

olduğunu tekrarlıyordu. Orada daha uzun kalsaydı, acısı azalacak mıydı sanki?

Alexandra ertesi sabah eşyalarını kiralık arabaya taşırken, Dottie, "Şimdi gitmek zorunda mısın?" diye sordu. "Biraz daha kalamaz mısın?"

Alexandra başını iki yana salladı. "Korkarım, hayır, Dottie. "Çok isterdim, ama Chicago'da işlerim var. Beni anlayacağını umarım."

Dottie çok üzgündü. "Seni özleyeceğim."

Alexandra'nin gülümsemesi silinir gibi oldu. "Ben de seni. Bana o kadar iyi davrandın ki. Kazadan

sonra yanımda sizler olmasaydınız, ne yapardım, bilmiyorum."

Johnnie Mae araya girdi. "Bu sefer dikkatli kullan, olur mu?"

"Tamam. İneklere dikkat edeceğim." Veda zamanın hüznünü dağıtmak için, neşeli konuşmaya çalışıyordu.

"Her şeyini aldın mı?" diye sordu Mildred. "Bir şeyini unutmadın, ya?" "Hayır," dedi Alexandra. Kalbimden başka her şeyim yanımda.

Dottie, "Keşke, Kane bu sabah erkenden hastaneye gitmek zorunda kalmasaydı," dedi üzüntüyle. "Seni geçirmeyi o da çok isterdi." Alexandra hiçbir şey söylemeden gülümsedi.

Kane'nin o sabah hastaneye gidişinin bir rastlantı olmadığını çok iyi biliyordu. O da Alexandra gibi, veda anının hüznünden kaçmak istemişti, besbelli.

"Artık gitmeliyim."

Alexandra çok iyi ağırlandığı eve son kez, özlemlerle baktı. Dottie'nin onun yalnız yolculuk etmesiyle ilgili endişelerini gidermek için verdiği sözü tekrarlayarak, "Eve vardığımda arayacağım," dedi.

"Bekleyeceğim." Dottie kollarını ona uzattı. "Dikkatli kullan."

Alexandra sıkıca Dottie'ye sarılırken, gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. "Hoşça kal, Dottie."

Johnnie Mae'ye döndüğünde, yaşlı kadın ona soluğunu kesecek kadar sıkıca sarıldı. Alexandra çekinerek Dottie'nin katı, ama sevecen kız kardeşi Mildred'e döndü. Onun

gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce, çok şaşırmıştı.

"Seni ağrılamaktan çok memnunduk, Alex." Mildred dik duruşunu bozmamaya çalışıyordu.
"Kendine dikkat et."

"Sen de." Alexandra yaşlı kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal, Mildred."

Arabasına binip, iki hafta önceki o fırtınalı günde çok ürkütücü görünen, ama artık çok farklı düşündüğü evden uzaklaşana kadar, gözyaşlarını bırakmadı.

Elinin tersiyle yanaklarını silerken, bunun bir elveda olmadığını, Dottie ile diğerlerini tekrar göreceğini tekrarlıyordu. Kane'yi de.

Ama gözyaşlarına söz geçiremiyordu bir türlü.

Andersenville'den çıkarken, göz ucuyla siyah beyaz bir karaltı görür gibi oldu. Yolunun bu kasabaya düşmesine neden olan ineği görmek için, başını geriye çevirdi. Ağaçlardan başka bir şev göremeyince, bunun hayalinin bir oyunu olduğuna karar verdi sonunda.

Belki, hepsi gerçeğe dönüşen bir hayalden ibaretti.

Ama hayalin sona ermesi ne kadar acı vericiydi!

Alexandra'nın arabası yolda gözden kaybolurken, Mildred, "Sanırım, bu sorunu cevaplıyor, Dottie," dedi düz bir sesle. "Alex, Kane'ye uygun bir kadın değil."

Dottie gözlerini mutfak önlüğünün ucuyla sildi. "Oysa, öyle olduğuna emindim. Kane ona tutkundu."

Johnnie Mae; "Ve ikinizin hazırladığı bütün sınavlardan başarıyla çıktı," dedi özlemle. "Her seferinde düşündüğünüz şekilde olmadı belki, ama akıllıca yaptı bunu."

Mildred iki yaşlı kadın kadar üzgün bir şekilde başını salladı. "Ama en önemli sınavı veremedi."

"Neymiş o?"

"Kaçıp gitti."

Üç kadın birkaç dakika öylece durup, Alexandra'nın gözden kaybolduğu noktaya baktılar. Kane eve dönüp, onun gittiğini görünce ne yapacaktı, acaba?

Kane arabasını evinin önüne park edip, annesinin evine baktığında, Alexandra'nın gitmiş olduğunu hissetti.

Alexandra'nın odasının penceresi karanlıktı. Diğer pencereler de, rüzgarda hafifçe sallanan perdelerle rağmen, boş görünüyordu.

Alex gitmişti. Kane içinin Alex'in kısa bir süre kaldığı oda kadar boş olduğunu hissediyordu.

Yalnız yaşamak Alexandra için asla sorun olmamış, yıllardır yalnız yaşamaya alışmıştı.

Yalnız bir çocukluk geçirdiği için, kendini kitapları,yazmak ve müzik dinlemekle oyalamayı öğrenmişti. Kendisini hiç yalnız hissetmemişti.

O güne kadar. Artık kendisini çok, ama çok yalnız hissediyordu.

Andersenville'den dönüşünün üzerinden bir ay geçmişti. Pazar günüydü. İşlerine kaldığı yerden umutsuzca devam etmeye ne kadar çabalasa da, orada geçirdiği iki harika haftayı kafasından silip atamıyordu bir türlü.

Eski arkadaşlarıyla görüşüyor, yeni kitabının çalışmalarını sürdürüyordu. Editörü romanının özetini çok beğenince, Alexandra yeni bir araştırmaya girişmişti.

Hatta bir ara, evini tepeden tırnağa temizlemişti. Evi şimdi bir temizlik ürününün reklamı gibi görünüyordu. Yine de, o iki haftayı unutamamıştı.

Defalarca, Dottie ya da Melanie'yi aramak için eli telefona uzanmıştı.

Ve Kane'yi aramak için.

Her seferinde de, korkuları ona engel olmuştu.

İlk önce, Kane Lovell ile ilişkisini sürdürmeyi gerçekten isteyip istemediğinden emin olamadığı için, üzüntüye kapılmıştı.

Haftalar geçip de, Kane'den bir kez olsun telefon gelmeyince, kuşkuları yön değiştirmişti. Ya Kane gidişinin onun için en iyisi olduğuna karar verdiyse? Ya

Alexandra'nın ona uygun olmadığına isteklerle vaatlerde bulunduğu her ne kadar güçlü de olsa, gelip geçici bir arzunun etkisinde kaldığını anladiysa?

Ya çevresine bakıp, Alexandra'nın onun dünyasına ait olmadığını, ona istekle ve kendiliklerinden uyum sağlayacak başka kadınlar olduğunu fark ettiyse?

Örneğin, Melanİe gibi...

Alexandra'nın gidişinin üzerinden beş hafta geçmişti. Kane bu süre içinde, Melanie ile çıkmaya başlamış olabilir miydi? Kendini Melanie'nin sıcak gülümsemesi, içten neşesi, kusursuz aşçılığı ve zeki konuşmalarıyla mı avutuyordu?

Alexandra bütün çabalarına rağmen onu yüreğiyle beyninden söküp atamazken o Alexandra'yi tamamen unutmuş muydu acaba?

Alexandra onun kollarında geçirdiği tek geceyi düşünüp, daha fazlasını yasayamadığına hayiflanarak, sayısız ,uzun, yapayalnız geceler gecirmisti.Bir daha aynı şeyi yasayabileceğine emin değildi. Kane'den başka bir erkekle bunun mümkün olamayacağını biliyordu.-

Duygusal bir yıkıntı halindeydi. Bu konuda ne yapacağı konusundaysa, kesinlikle bir fikri yoktu.

Kane yaşadığı başka bir uzun, yalnız gecede, oturma odasında aşağı yukarı dolaşmaktaydı. Uyku tutmamıştı. Televizyondaki programlardan hiçbiri ilgisini çekmemişti.

Alex'in gidişinden sonra, bütün romanlarını ikişer kez okumuş, ama bu, onları yazan zeki, neşeli, dikkatli ve hayal gücü kuvvetli kadını daha çok, arzuyla özlemesinden başka İşe yaramamıştı.

Keşke, çağrı cihazı çalsaydı. Bu, acil bir durum çıkmasını istediği anlamına gelmiyordu, elbette. Sadece, bu sayede düşüncelerinden uzaklaşabilmeyi umuyordu.

Alex'i çok özlemişti. Orada sadece İki hafta kalmasına rağmen, Kane onu hiç kimseyi olmadığı kadar özlemiş, her yanını sızlatan bir arzuyla arar olmuştu.

Aralarında geçenler, kesinlikle gelip geçici bir arzu değildi. Cathy için hissettiği acı dolu, gençlik aşkıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu kez kalıcı, gerçek bir aşktı. Bakışlarını koridorun ucunda, bomboş yatağının onu beklediği yatak odasının kapısına çevirdi. 'Uyumaya, dinlenmeye çok ihtiyacı olmasına rağmen, orada Alex'in anılarıyla karşılaşacağını bildiği için, yatak odasına gidemiyordu bir türlü.

Evin acı veren sessizliğini bozmak için, birden uzanıp, odanın bir köşesindeki gömme kütüphanede duran müzik setini açtı. Hal Ketchum'un pürüzsüz sesi ona yitirdiği, aşkını hatırlatınca, acıyla yüzünü buruşturdu.

Bu acıdan kaçıp kurtulmak için çok geç olduğunu biliyordu. Şarkıcı bir daha asla aynı şekilde sevmeyeceğine yemin etmekteydi. Ama Kane bir kez daha yıkılmış, dize gelmişti,

işte.,

Homurdanıp, müziği susturdu.

Hayır, henüz dize gelmemişti. Ama buna çok yakındı. Kahretsin, hem de tehlikeli bir biçimde yakındı.

Bu konuda bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti artık.

Alexandra bir pazar günü kendini yeniden telefonun başında buldu. Gazete okumakta olduğu kanepeden ne zaman,, nasıl kalkıp da, telefonun yanına gittiğini hatırlamıyordu bile.

"Kahretsin, Bennett, aklını kaçıyorsun, galiba." . Sessizliği bozmak için, kendini yüksek sesle azarlamıştı. "Bundan kurtulmak zorundasın artık!"

Ama telefonda gözlerini ayıramıyordu bir türlü. Alet onu çekim alanına almış bir mıknatıstı, sanki. Eli uzanıp ahizeyi kavramak için karıncalanmaktaydı.

Çekinerek, ahizeyi tuttu.

Pekala, kararını vermişti artık. Yapacaktı. Dottie'yi arayıp, herkesin hatırını sorduktan sonra, uzun zaman önceden planlanmış, kaçırdığı İçin çok üzüldüğü panayırın nasıl geçtiğini öğrenecekti. Belki, ardından laf arasında Kane'yi de sorardı.

Melanie'yi de arayabilirdi. Melanie ona kasabadaki son dedikoduları anlattıktan sonra, Kane ile görüşüp görüşmediğini de söyleyebilirdi.

Ya da... Kane'yi arardı.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak, ona, merhaba, demek için. Gözyaşlarına boğulup, onu özlemekten dayanamayacak hale geldiğini, gelip onu bu acıdan kurtarmasını istemek için.

Onu arayıp, Kane'nin her şeyi unutup unutmadığını, artık onunla ilgilenmediğini de öğrenebilirdi bu sayede. Kane kalmasını gerçekten isteseydi, gitmesine hiç ses çıkarmadan, bu kadar kolayca izin verir miydi? Alexandra'nın Mississippi'den ayrılışının üzerinden koskoca iki' ay geçmişti. Kane onu söylediği kadar düşünüyor olsaydı, bu süre içinde mutlaka arardı.

"Kahretsin." Alexandra'nın eli yanına düştü. "Kahretsin, sen ne yaptın, Alexandra?"

Sürekli çalmaya başlayan diyafon, sonunda dikkatini telefonda ayırmayı başardı.

Alexandra şaşkınlıkla kaşlarını çatıp, onu kimin arayabileceğini düşündü.

Kimseyi beklemiyordu. Çok az sayıdaki arkadaşları da, önceden haber vermeden gelme alışkanlığında değillerdi. Pazar günleri posta da gelmediğine göre, kapıdaki kim olabilirdi?

Bir an, kapıyı açmamayı düşündü. Kimseyi konuk edecek ruh hali içinde değildi. Onu şöyle bir ziyaret etmeye ve bir iki fincan kahve içmeye gelmiş, çok samimi olmadığı birinin karşısında gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

Belki de, o gün birisiyle kahve içip, biraz olsun gülmeye ihtiyacı vardı. İç çekip, diyafonun düğmesine bastı. "Evet?"

"Beni içeri alacak mısın?"

Alexandra sanki kızgın ateşe değmiş gibi, elini diyafonun düğmesinden çekip, ağzı bir karış açık, bakakaldı.

Diyafonun zili tekrar; ısrarlı bir şekilde çalmaya başlamıştı. Alexandra bu kez titreyen parmağıyla düğmeye bastı. "Kane?"

"Evet."

"Burada ne işin var?"

"O kadar yolu, koridorda dikilip, diyafonda konuşmak için gelmedim. İçeri girmeme izin ver, Alex."

Kane'nin canı fena halde sıkılmışa benziyordu. Sinirlendiği de belliydi.

Ve en az Alexandra kadar heyecanlı olduğu da.

Alexandra uzun, derin ve titrek bir soluk alıp, apartmanın güvenlik kapısını açan düğmeye bastı. Saçlarını düzeltirken, elleri hala titriyordu. Üzerindeki giysileri kontrol edip, siyah ve turkuvaz karışımı koşu kıyafetinden daha çekici bir şeyler giymiş olmayı dilerken, bir yandan da kendisini azarlamaktaydı.

Kapı vurulmaya başladığında, midesi aniden kasıverdi. Kane neden gelmiş olabilirdi?

Gidip kapıyı açtı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kane'nin üzerinde kot ceket, bej pamuklu bir süveter, soluk kot pantolonla, ayaklarında Western stili botlar vardı. Koyu kahverengi saçları rüzgardan dağılmış, yanık tenli yüzü ciddi bir ifadeyle kasılmıştı.

Bu haliyle bir doktordan çok, çiftçiye benziyordu. Alexandra ömründe ondan daha yakışıklı bir erkek görmemişti. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Inansan, iyi olur."

Kane hemen davet edilmeyince, yanından geçerek içeri girip, ilginç bir tarzda, pahalı eşyalarla döşenmiş daireyi gözden geçirmeye başladı.

"Çok güzel bir yer," dedi sonunda. "Yeni bir kiracı bulman uzun sürmez."

Alexandra'nın ağız şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Yeni bir... kiracı mı?" diye tekrarladı.

Kane hiç gülümsemeden, ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Evet. Buradan ayrıldığında."

"Buradan ayrıldığında mı? Bu da ne demek?"

"Evet, kesinlikle ayrılıyorsun. Hem de çok yakında."

Alexandra düşüncelerini toparlamak istercesine başını iki yana salladı. Belki de, kanepede uyuymuş, rüya görüyordu. Evet, bu bir rüya olmalıydı.

Kane'ye bakıp, kuşkuyla kaşlarını çattı. "Kane, buraya neden geldin?"

Kane bu kez hafifçe gülümsedi. "Seni krallığıma geri götürmeye geldim, Alex. Umarım, gönüllü ve istekli olarak benimle gelersin."

"Krallığına mı?" Alexandra papağan gibi onun dediklerini tekrarlamaktan başka bir şey yapmadığını fark edince sinirlendi.

Kane'nin gülümsemesi safça bir ifadeye bürünmüştü. "Kasaba doktorlarını krallara benzeten sendin."

Kane'nin söyledikleri birden Alexandra'nin şaşkın beynine işleyiverdi. Ellerini arkasında kavuşturup, yumruklarını sıktı.

"Buraya beni götürmek için mi geldin?"

"Evet. Gerekirse, omuzuma atarak."

Kane bir iki adımda yanına gelip, kollarını nazik, ama kararlı elleriyle kavradı. "Seni özledim, Alex. Tanrı biliyor ya, hem de çok özledim."

"Kane." Alexandra ellerini çekinerek onun yüzüne götürdü. Dokunduğunda kaybolacağından korkar gibiydi. Ama Kane sıcacık, sert, ve son derece gerçekti.

Alexandra o anda onun dudaklarını dudaklarında hissetmeye ihtiyacı olduğu kadar, hiçbir şeye ihtiyaç duymamıştı. "Op beni."

"Elbette, hanımefendi." Kane o pürüzsüz, Mississippi aksanıyla mırıldandığında, Alexandra'nın bütün vücudunu tatlı bir zevk dalgası sarmıştı.

Kane dudaklarına kapanınca, bu zevk dalgası fırtınaya dönüşerek, onun baştan ayağa titretti.

Bu Alexandra'nin hayatında tattığı en sarsıcı, en muhteşem öpüşmeydi. Yaşamının tamamen değiştiği' ni hissetti. Kane onunla sadece dudaklarını birleştirip öpmemiş, ruhunu vermişti. Alexandra'nin da karşılığında ona kendi ruhunu verdiği gibi.

Kane sonunda başını kaldırdığında, aradan sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Kane onun yanağına dokununca, şaşkınlıkla parmak uçlarındaki ıslaklığa baktı. Alexandra o ana kadar, ağladığının farkına varmamıştı.

Kane onun gözlerine bakıp, sevgiyle gülümsedikten sonra tekrar öpmeye başladığında, Alexandra'nin gözleri yeniden yaşlarla doldu.

Bir an sonra, yumuşaklık ihtirasa, nezaket de arzuya dönüştü. Kane birden dilini onun aralık dudaklarından içeri kaydırıp ağzında fırtınalar estirmeye, ellerini gittikçe yükselen bir ihtirasa vücudunda gezdirmeye başlamıştı.

Biraz önceki öpüşmelerinin etkisiyle yeterince sarsılmış olan Alexandra, kendini onun güçlü kollarına bırakıp, bu yeni duygunun tadına varırken, ikisini de etkisine alan açlığın yoğunluğuna kapılıp gitmişti.

Kane koşu kıyafetinin üstünü çıkarıp bir köşeye fırlattığında, Alexandra teninde bir serinlik hissetti. Bir an sonra, Kane'nin sıcak elleri sırtını ısıtmaya başlamıştı.

Kane ellerini belinde gezdirdikten sonra, göğüslerini okşayıp, beline kaydırarak şortuna kaydırıldı. Elini şortuyla külotundan içeri soktuğunda, parmak uçları onun bacaklarının arasındaki tüylere dokundu.

Kane'nin eli daha aşağılara kaydığında, Alexandra soluğunu içine çekip, sıkıca omuzlarına tutundu. Kane'yi arzulamaktan titriyor, bedeni sızlıyordu. Kane'yi o kadar büyük bir şiddetle arzuluyordu ki, daha fazla bekleyecek olursa, çığlık çığlığa bağırılmaya başlayacaktı.

Kane'nin giysilerine saldırıp ceketini çıkardıktan sonra, pantolonunun kemerine uzandı. Kane de onun kadar sabırsızlanmıştı. İkisi de çırılçıplak kalana kadar, giysilerini hızla çıkarıp sağa sola atmaya başladılar. Bu kadar uzun zaman ayrı kaldıktan sonra, o halde birbirlerine yakın olmanın heyecanıyla birbirlerine sarıldılar.

Kane yatak odasını arama zahmetine katlanmadan onu oturma odasının ortasına, halının üzerine yatırdı. Orada duran çizmelerinden birini tekmeleyerek yoldan çekmişti. İkisi de yeterince hazır oldukları için, Alexandra'yı hazırlamayı beklemeden, yumuşak, ama güçlü bir hareketle, hiç acı vermeden ona sahip oldu.

Alexandra zevk ve arzuyla inleyerek, bacaklarını onun dar kalçalarına sardı. Kane düzenli bir tempoyla hareket etmeye başladığında, Alexandra da onun altında kendini kaybedip, çaresizce kıvrılmaya başlamıştı.

Kane'nin adını söylemeye çalıştı, ama soluğu o güne kadar tatmadığı yoğun bir arzuyla kesiliverdi. Bir an sonra, doyumun yoğunluğuyla sarsılıp kesik çığlıklar atıyordu. Kane de hemen ardından doruğa ulaşırken, sıkılı dişlerinin arasından Alexandra'nın adı dökülüyordu.

Uzun bir süre sonra, Kane üzerine yığılı halde, başını göğüslerinin arasına dayamış, soluklarının normale dönmesini beklerken, Alexandra yeniden ağlamaya başladığını fark etti.

İnanılmaz güzellikler onu hep böyle derinden etkilerdi.

İkisi de sevişme sonrasının tatlı yorgunluğunu üzerlerinden attıklarında, Kane, "Konuşmamız gerek," dedi. Tek dirseği üzerinde doğrularak, Alexandra'ya baktı. Gülümsemiyordu, ama gözlerinde sevgi dolu bakışlar vardı.

Alexandra bu ifade karşısında titremeye başlamıştı. Hiçbir erkek ona Kane'nin şimdi baktığı gibi bakmamış, onu bu denli şiddetle, yoğun bir biçimde arzulamam işti.

Ama Kane onu birbirleri için uygun olduklarından emin olacak kadar mı seviyordu? Chicago'ya kadar gerçekten onu Anderseniyle'ye götürmek için mi gelmişti? Gerekirse, omuzuma atarak götürürüm, demişti. Bu kadar ileri gitmeye hazır mıydı?

Alexandra, "Kane," diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Beni doğru dürtüst tanımıyorsun bile. Andersenville'de çok kısa bir süre birlikte olduk. Hakkımda bilmediğin daha çok şey var."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Kane. Sesi sert ve haşındı. "En sevdiğin renk, şarkı,yemek gibi mi? Hayatımızın kalanını bunları, öğrenmekle geçireceğiz, zaten. Önemli olan her şeyi biliyorum ben."

Alexandra hayretle başını iki yana salladı. "Ne gibi?"

"Senin zeki, yetenekli, her şeyin üstesinden gelen, bilgili ve çok seksi bir kadın olduğunu biliyorum. Ayrıca, nazik, cömert, düşüncelisin. Annemle, onun arkadaşlarıyla, hayranlarıyla, Melanie ve Polly'nin çocuklarıyla olduğun anlarda, seni yakından izledim. Hepsiyile mükemmel geçiniyordun. İsteddiğim her şey sende toplanmış, Alex. Bulmayı hayal ettiğim her şey-"

Alexandra ona inanmayı bütün kalbiyle isteyerek, yutkunup, inlemesini bastırmaya çalıştı. Onu hiç kimse bu kadar güzel kelimelerle, övgü dolu bir biçimde tanımlamamıştı.

Annesiyle babası onu sevmişlerdi, ama Alexandra onlar gibi zeki ve akademik olabilmeyi ve dünyevi arzularla tutkuların peşinde olmamayı dilerdi.

Onu sevdiğini iddia eden Bill bile, onun işiyle daha az ilgilenmesini, spor, yemek pişirme, politika gibi konularla daha yakından ilgilenmesini arzu ettiğini zaman zaman söylemişti.

Kane övgüsünü Alexandra'nın tanıdığı diğer İnsanlar gibi imalı eleştirilerle yapmamıştı. Bu da, Alexandra'nın ona inanmasını güçleştiriyordu. Alexandra kesinlikle kusursuz bir insan modeli değildi.

Kane buna gerçekten inanıyorsa, bu durumda ilişkilerini sürdürmeleri daha da yanlış hale gelmekteydi. Sonuçta, Alexandra onu hayal kırıklığına uğratacak, ve aynı zamanda kendini de kaçınılmaz bir biçimde incitmiş olacaktı.

Kane'nin gözlerinde parlayan duyguları görmemek için başını eğerek, "En kötü halimi görmedin," diye mırıldandı, "Çoğu zaman, tamamen işime gömülüp, etrafımdaki insanları unuttur, ihmal ederim. Randevularımı ve yapmam gereken şeyleri unutup, kendimi iyice yazmaya kaptırdığımda rahatsız edilecek olursam, sabırsız ve sinirli olurum. Kendimi güvensiz hissettiğim pek çok konu var ve yazmadığım zamanlarda dikkatlerin üzerimde olmasını isterim. Anlık hareket eden biriyim, ve berbat bir ev kadınıyım. Arabaya binmek varken asla yürümem, dışarıdan ısmarlamak dururken kesinlikle yemek pişirmem. Ben..."

Kane bu acımasız listeyi kıkırdayarak yarıda kesti. "Bana kusurların olduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun, Alex? Sana asla kusursuz olduğunu söylemedim. Tanrı biliyor ya, ben de

kusursuz değilim. Bunu bildiğim için, neden kusursuz bir eş isteyim? Bütün istediğim, sıcak, sevgi dolu, nazik ve tutkulu bir kadın. Kendine ait bir yaşamı, ilgileri olan, ama bana, benim ona duyduğum kadar ihtiyacı olan bir kadın. Sana ihtiyacım var, Alex. Seni seviyorum."

Alexandra onun sevgisini gözlerinden okumuştu, ama bunu kelimelere dökmesi onu derinden sarsmıştı. Bunu duymayı ne kadar istediğini, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu yeni anlıyordu.

"Kane," diye fısıldadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Beni sevdiğini söyle, yeter."

Kane uzanıp, alnına dökülen bukleleri geriye itti, "Öyle olduğunu biliyorum. Bunu hissetmeden benimle o şekilde sevişemeyeceğine eminim."

"Ben..." Alexandra dehşetle yutkundu. "Ben..."

"Korkuyor musun?" Alexandra hüzünle başını salladı.

"Neden, sevgilim? Kalmayı çok İstediğini ikimiz de biliyorken, neden kaçıp gittin?"

Alexandra ona karşı çıkmadı. Kalmayı gerçekten istemişti, çünkü. Bunu kendisi de çok iyi biliyordu. "İlişkimizin gerçek ve kalıcı olduğundan emin olmadığım için korktum," diye homurdanıp, kirpiklerinin arasından ona kaçamak bir bakış fırlattı.

Kane bunu biraz tuhaf bulmuşa benziyordu. "Gerçek olmadığından mı?"

Elini Alexandra'nın sol göğsüne kapadığında, ikisi de kalbinin atışlarını hissedebiliyorlardı. "Bu sence gerçek değil mi, sevgilim? Sence, ben bir hayale mi benziyorum?"

Hayır, Kane kesinlikle hayal falan değildi. Alexandra ona duyduğu hislerin gerçek olduğundan emin olmaya başlamıştı artık.

Yine de, Kane'yi ikna etmek için çabalamayı sürdürdü. "Her şey çok çabuk, inanılmaz bir şekilde gelişti. Bir an Mississippi'de yolumu kaybetmişken, bir an sonra kendimi harika, beni görür görmez sanki hayatları boyunca tanıyormuş gibi sıcakık karşılayan, dost insanların yaşadığı bir kasabada buldum. Orada harika zaman geçirdim, mutluluğu yakaladım, ömrümde olmadığım kadar mutlu oldum, ama bütün bunlar... gerekdişi gibi görünüyor."

Kane kıkırdayarak onun yanağını okşarken, gözlerinde garip, anlayış dolu bir ifade vardı. "Ve kendini Harikalar Ülkesi'nde hissettin, değil mi?"

Alexandra hafifçe gülümsedi. "Pek öyle denemez, ama ait olmadığım bir masal kentine

gitmiş gibiydim. Özellikle, seni tanıdıktan sonra."

Alexandra artık dürüst ve açık davranma zamanı geldiğine karar vererek, dosdoğru Kane'nin gözlerine baktı. "Sana öylesine çabuk ve çılgınca aşık oldum

ki, bu beni dehşete düşürdü. Senin de aynı şeyleri hissettiğine inanamıyordum bir türlü. Bir kez gerçeğe döndüğümüzde, kısa zamanda biteceğini sanıyordum."

■ "İlişkımız, duygularımız hep gerçekti, Alex," diye mırıldandı Kane. "Her şeyin çok hızlı geliştiği doğru, ama seni uzun zamandır bekliyordum. O fırtınadan çıkıp, kollarıma yığıldığın anda, senin aradığım kadın olduğunu anlamıştım. Sen hayatımı, yuvamı paylaşmak istediğin kadındın. İhtiyacım olan her şeyi kendinde toplamış olan kadın..."

Alexandra, "Bundan gerçekten emin misin, Kane?" diye fısıldadı. Onun haklı olduğuna inanmayı ne kadar istiyordu! "Daha farklı, örneğin, Melanie gibi bir kadın istemediğine emin misin?" diye ekledi hemen ardından.

Kane şaşkınlıkla baktı. "Melanie mi?"

Alexandra saf saf başını salladı. "Senin için mükemmel bir eş olurdu. Güzel, zeki, seninle aynı kasabada doğup büyümüş, yoğun programını anlayışla karşılayacak, tam bir ev kadını. Teyzen Mildred, ikinizin kusursuz bir çift oluşturacağınızı düşünüyordu."

Kane ciddi bir sesle, "Melanie tam bir kusursuzluk örneği," derken, gözlerinde muzip pırıltılar vardı. "Hiçbir kusuru olmadığına eminim. Ama ben kusursuz bir kadın istemiyorum, Alex. Seni istiyorum."

Alexandra elinde olmadan gülümsedi. "Ben kesinlikle kusursuz değilim."

"Yani, tam bana göresin." Kane eğilip onu kısaca, ama tutkuyla öptü.

Alexandra titrek bir soluk alıp, hızla bıraktı. "Seni seviyorum, Kane."

Kane kaskatı oldu. Gözlerinde tutkuyla karışık bir umut parlıyordu. "Emin misin?"

"Sanırım, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Kane'nin çenesinde seğiren bir kas, kendisine hakim olmak için ne kadar çaba harcadığını gösteriyordu. "Kolay olmayacağını biliyorum," dedi dürüstçe. "İkimize daha çok zaman ayırmaya gayret edeceğim. Dr. Isaacs'in yerine yeni, genç bir doktor buldum. Böylece, beni omuzlarımdaki yükün büyük kısmından kurtaracak. Şu sırada da, benim yerime o bakıyor, zaten. Belki, zaman içinde bir doktor daha bulabiliriz. Bu, bize daha çok yardımcı olur.

"Ama ne kadar istesem de, önemli akşam yemekleri sırasında çağrılmayacağıma, aile olaylarını kaçırmayacağıma, ya da acil bir durum çıktığında, eve geç gelmeyeceğime söz veremem," diye ekledi dürüstçe. "Bana her ihtiyacın olduğunda, yanında bulunacağıma söz veremem, Alex, ama bunu elimden geldiğince yapmaya çalışacağım."

Alexandra elini onun yanağına götürürken, gözlerinin içine bakıyordu "Ben de zaman zaman diğer sorumlulukların yüzünden üzüntü duymayacağıma, bazen kendimi ihmal edilmiş gibi hissetmeyeceğime söz veremem. Ama böyle zamanlarda, yapman gerekeni yaptığını düşünüp, anlayışla karşılayacağım. Hayattaki amacını gerçekleştireyorsun, çünkü. Seni sevdiğim özel adam yapan en önemli şey, mesleğine, hastalarına, ailene ve dostlarıyla sevdiklerine olan bağlılığın. Bundan daha azı olmanı nasıl isteyebilirim?"

Kane bir an için gözlerini kapadı. Tekrar açtığına, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Annenle babanın seni ihmal ettiğini, ve bu yüzden çok acı çektiğini biliyorum," diye mırıldanıp, Alexandra'nın yüzünü avuçları arasına aldı. "Seni bu yüzden çok üzdüklerini de."

Alexandra, "Beni gerçekten sevdiğilerinden emin olamadığım için acı çektim," diye itiraf etti. "Çünkü, onlar için işlerinden daha önemli olduğuma hiçbir zaman inanmadım. Şimdiyse, bir yetişkin olarak, beni gerçekten sevdiğilerini, duygularını göstermek için ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum, artık. Sadece, duygularını utangaç, çekingen ve gözü açık hayal kuran bir çocuğa nasıl ifade edeceklerini bilmiyorlardı, o kadar."

Kane, "Bu da, bundan sonra kesinlikle kuşku duymayacağın şeylerden biri," dedi hiç tereddüt etmeden. "Hayatımın geri kalanını, seni aşkımla kanıtlamakla, her zaman seninle birlikte olamasam da, benim için en önemli insan olduğumu inandırmakla geçireceğim. Hiç kimse benim için senden daha önemli değil, Alex. Hiç kimse. Ne hastalarım, ne dostlarım ne de ailem. Tanrı beni bağışlasın, hatta annem bile. Seni seviyorum, ve buna inanmanı istiyorum."

Alexandra mutlulukla gülümserken, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Kane'nin yanında oldukça, sulu gözlülüğünün kronik bir hal alıp almayacağını merak etmeye başlamıştı. Daha önce kesinlikle sulu gözlü biri değildi, ama bu adamla karşılaştıktan sonra her şey birden değişivermişti. Kağıt mendil alıp depolasa, iyi olacaktı, galiba. "Seni seviyorum, Kane."

Kane gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Seni Mississippi'ye kadar omuzumda taşımak zorunda kalmayacağım, demek."

"Hayır, buna hiç gerek kalmayacak."

"Benimle ne zaman evleneceksin? Seni önceden " uyarayım, uzun nişanlılıklardan hiç hoşlanmam ben."

"Uzun nişanlılıklar mı?" Alex sahte bir kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Bu, uzun flört devresinden de hoşlanmadığın anlamına geliyor olmalı. Kane, birbirimizi sadece iki hafta boyunca tanıdık. Hatta, bundan bile az sayılır, çünkü bunun her gününü birlikte geçirmedik."

Kane ağzını çarpıtarak sırttı. "Dediğim gibi, bir şey doğru olduğunda, doğru demektir. Zamanın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Benim de daha önce dediğim gibi, sen çok küstah, ukala bir adamsın, Kane Lovell."

"Mmm. Ama yine de beni seviyorsun, değil mi?"

"Evet, seni yine de seviyorum."

"Ve yakında benimle evleneceksin?"

"İstediğin kadar kısa sürede. Doğru olduğunda, doğru demektir."

Kane ödül olarak, dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. "İşte şimdi doğru konuşmaya başladın."

Alexandra bakışlarını aşağı kaydırıp, abartılı bir biçimde iç çekti. "Oturma odamın ortasında çırılçıplak yatarken bir evlenme teklifi aldığıma ve bunu kabul ettiğime inanamıyorum."

Kane gülümsedi. "Mumlarla çiçeklerin arasında, diz çökerek mi sana evlenme teklif etmemi İsterdin?"

"Hayır. Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim." Alexandra bundan emindi.

"Ben de öyle. Aslında..." Kane onun üzerine eğildi. "Tekrarlamayı çok istediğim bazı kısımları var."

Alexandra parmağını onun göğsünden aşağı kaydırıp, "Hangi kısımlarmış bunlar?"

"Sana hangileri olduğunu göstereyim." Kane dediğini yapmaya koyuldu.

Alexandra hiçbir şeyi değiştirmek istemediğine bir kez daha emin olmuştu.

SONUÇ

"Ve şimdi, tanrının ve Mississippi Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi karı koca

ilan ediyorum."

Rahip Curtis VVimple gelinle damada bakarken, yüzü mutlulukla aydınlanmıştı. "Gelini Öpebilirsin, . Kane."

Kane bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyeyle Alexandra'yı kollarına alıp, titreyen, ama hala gülümsemekte olan dudaklarına uzun, ateşli bir öpücük kondurdu.

Bu güzel pazar günü düğün için kilisede toplanmış bir sürü davetli alkışlarla Kane'nin eş seçimini yürekten onayladıklarını gösterdiler.

En ön sırada oturan üç yaşlı kadınsa, kenarları dantel işlemeli mendilleriyle gözlerini kurulamakla meşguldüler.

Orgdan, Alexandra'nın sıraların arasında yürüyüşlerine eşlik etmesi için seçtiği melodinin ilk notaları yayılırken, Dottie kız kardeşinin kulağına eğilip, "Size Alex'in Kane için en uygun eş olduğunu söylemişim," diye fısıldadı. "Onun için kusursuz bir hayat arkadaşı olacağını anlamıştım."

Mildred başını sallayarak onayladı. "Evet, haklıymışsın." Yanlarından geçen Alexandra ve Kane öylesine yoğun bir aşk ve mutluluk içindeydiler ki, Mildred gülümsemekten kendini alamadı. "Buna çok sevindim. Alex ona mükemmel bir eş olacak."

Dottie mutlulukla, "Evet," diye onaylayarak, Aralık ortasındaki düğün için çok uygun bir giysi olan kırmızı kadife elbisesi içinde çok güzel görünen, gelinin baş nedimesi Melanie'ye baktı.

Dottie onun oğlu için uygun bir eş olamayacağını bilmesine rağmen, Melanie'yi çok severdi. Onun Kane'nin yeni ortağı Dr. Steppen Lee ile çıkmaya başlamasına çok sevinmişti.

Herkes, ikisinin İdeal bir çift oluşturduğunda hemfikirdi.

Dottie bakışlarını tekrar kız kardeşine çevirip, "Alex, Kane'nin istediği her şeyi kendinde toplamış, Mildred," diye mırıldandı. "Ondan beklediğimiz gibi, yemek yapmayı, dikiş dikmeyi, ya da, başka şeyleri bilmemesinin hiç Önemi yok. Önemli olan, Kane'yi sevmesi ve onu mutlu etmesi. Onun için hep bunu istemişim.

İki çocuğum için de."

Dottie hemen yanındaki sırada, kucağında çocuğu, yanında kocasıyla oturan kızına sevgiyle bakıp, gülümsedi.

"İkisi de çok şanslı," dedi Mildred.

Dottie kız kardeşinin sesindeki belli belirsiz gıpta ve özlemi sezince, uzanıp onun elini tuttu. "Evet, gerçekten çok şanslı gençler. Biz de çok şanslıyız, Millie. Birbirimize her zaman destek olacağız."

Mildred'in yüzünün hatları bir gülümsemeyle yumuşamıştı. "Biliyorum, Dottie. Biliyorum."

"Birlikte, baş başa geçireceğimiz koca bir hafta." Alexandra başını abartılı bir hayretle iki yana salladı. "Bunun olacağına inanamıyorum, bir türlü."

"İnansan, iyi olur." Kane gözünü bir ân yoldan ayırıp, elini ceketinin cebine koydu. "Uçakbiletleri burada. Çağrı cihazım da evde, çoraplarımın durduğu çekmecenin en dibinde. Yanımda olsaydı bile, Antigua'da çalışmazdı, zaten."

Alexandra kıkır kıkır güldü. "Senin çağrı cihazının bile böyle bir yeteneği yok. Senin yokluğunda, Stephen ile Angie'nin işlerin altından kalkacaklarından emin misin?"

Kane balayında olduğu sürece, yerine ortağı Stephen ile, Andersenville Hastanesi'nde görev yapan genç bir kadın doktor olan Angie birlikte bakacaklardı.

Alexandra onunla daha uzuri bir balayı yapmayı çok isteğe de, Kane'nin o sırada ancak bu kadarını başarabildiğini biliyordu. Kane onunla her fırsatta tatile çıkacak, ileride bunların süresi daha da uzayacaktı.

Kane, "Muayenehanenin yedi gün bensiz pekala idare edeceğine eminim," dedi kararlı bir sesle. "Önümüzdeki bir hafta tamamen bize ait, Alex. Sadece İkimize."
Alexandra, "Belki de, üçümüze," diye mırıldandı.

Tropik bir cennette geçirecekleri yedi muhteşem gecenin sonuçlarını düşünüyordu. Kane ile aile kurmak için daha fazla beklememeye karar vermişlerdi. İkisi de çocuk yetiştirmeye hazırıldılar ve Kane'nin son zamanlarda sık sık söylediği gibi, işin doğrusu neyse, onu yapmak gerekirdi.

Alexandra Kane'nin çocuğunu dünyaya getirmekten daha doğru bir şey olmayacağına emindi.

Mutlulukla arabanın koltuğuna gömülürken, balaylarının başlaması için sabırsızlanıyordu. İki yanlarından kayıp geçen manzaraya bakarken, çok değil, birkaç ay önce aynı manzarayı bir uygarlık işareti bulmak için nasıl araştırdığını hatırladı. O zaman vahşî bir yerde kaybolduğunu sanmıştı. Ama artık, yerleşip, çocuklarını yetiştirmek için daha güzel bir yer bulamayacağını biliyordu.

Alexandra yolun kenarındaki çitin gerisinde, bir saman yığınının kendine ziyafet çekip, geçişlerini izlemekte olan siyah beyaz ineği görünce, tekrar kıkırdadı.

Aştan başka bir şey görmeyen gözleri, ineğin gözlerinde onları birlikte görmekten hoşnut olduğunu gösteren bir ifade olduğunu sanmasına neden olmuştu.
Hani, neredeyse...

Alexandra kendi aptallığına gülüp, başını iki yana salladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Alexandra kocasına dönüp gülümserken, bu kez ona hiçbir şey söylememeyi yeğledi.
Dikkatli olmazsa, Kane onun inekler hakkında gerçek bir saplantısı

olduğuna inanacaktı!

"Hiç Çok mutluyum, o kadar."

Kane'nin gülümsemesi, yüreğinin yerinden oynamasına neden olmuştu. "Buna çok sevindim," diye mırıldandı. "Hayatımın geri kalanını, hep öyle olmanı sağlayarak geçireceğim."

Alexandra içini saran mutlulukla hülyalı hülyalı gülümsedi. Vay canına. Her şey gerçekten bir peri masalı gibiydi.

Gazete başlıklarını görür gibi oldu. Ünlü Yazar Sonsuza Dek Mutlu Yaşayacak.